

Sự Lựa Chọn Của Trái Tim

Contents

Sự Lựa Chọn Của Trái Tim	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	16
4. Chương 4	23
5. Chương 5	30
6. Chương 6	37
7. Chương 7	57
8. Chương 8	61
9. Chương 9	69
10. Chương 10	77
11. Chương 11	87
12. Chương 12	87
13. Chương 13	96

Sự Lựa Chọn Của Trái Tim

Giới thiệu

Là một câu chuyện kể về chính cuộc đời của tác giả, đôi khi tác giả cũng có những suy nghĩ là không biết có nên biết l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-lua-chon-cua-trai-tim>

1. Chương 1

Ngồi nhìn mưa rơi tự nhiên tui thấy lòng mình buồn thê lương,ông trời cũng vô tình hờ hững với tui chẳng?Mưa gì mà mưa hoài ko chịu tạnh gì hết àh.

Mưa gì từ sáng sớm đến giờ này,để coi...3g chiều rồi còn gì.

Không biết từ bao giờ tui đã phát hiện ra trong mình tiềm ẩn 1 căn bệnh được xem là không được bình thường này nữa.

Chắc có lẽ là từ hồi tui học cấp 3 chẳng.

Àh quên,tui chưa giới thiệu với các bạn tên tui là Lê Minh Hoàng- cái tên nghe cũng có vẻ nam tính chứ nhỉ?nhưng nhìn tui giống cúp bể lắm,nhiều người nhìn từ xa cứ ngỡ tui là con gái ko mới chết chứ. Nói ko phải mèo khen mèo dài đuôi chứ thật ra tui cũng very pretty(theo nhận xét của nhieu người),da tui trắng lắm,ko phải trắng bệch mà là trắng hồng,mắt 2 mí lặn,tui chỉ để tóc đen thôi đơn giản là vì ko thích nhuộm^^.

Đặc biệt tui thích tắm lắm, 1 ngày tui có thể tắm đến chục lần, bởi vậy tiền nước tháng nào nhà tui cũng cao ngất ngưỡng.

Song song đó người tui lúc cũng rất ư là thơm tho (bởi vậy sao này mới khỏe, hix...).

Nhà tui ở quận 12 lận, 1 quận vùng ven TPHCM. Tui lớn lên trong 1 khu phố văn hóa mà đôi khi ở đó chẳng có những con người có văn hóa gì hết trơn. Bởi vậy, từ hồi học cấp 1 đến cấp 2 tui chỉ là 1 đứa nhút nhát sợ sệt, không muốn tiếp xúc với bất cứ ai, học xong là muốn về nhà ngay lập tức.

Sau đó chỉ biết trốn chui trốn nhủi trong căn phòng có 4 bức tường mà nơi đó đầy rẫy những bóng tối và sự cô đơn. Tui nghĩ đời mình chỉ như vậy thôi sao, thật nhạt nhẽo và vô vị. Sau khi rời mái trường cấp 2 đầy những thăng trầm và u ám của những tháng ngày sống vô hồn, đã đến lúc tui bước vào một môi trường mới.

Tôi đủ điểm đậu vào ngôi trường được xem là ngôi trường chuyên của khu vực.

Những tưởng tui sẽ lặp lại những tháng ngày sống quay quắt và hiu quạnh nhưng ko, chính môi trường nơi đây đã làm thay đổi cuộc đời tui.

Tôi bước vào 1 lớp học mà trời ơi, sao mà nam sinh ko vậy nè, học sinh nam gấp đôi học sinh nữ.

Lúc đầu tui còn ngại chưa dám tiếp xúc với ai nhưng chính sự ầm ập của bạn bè xung quanh đã khiến tui cần có 1 sự thay đổi lớn mặc dầu chỉ mới học với nhau có mấy tháng thôi àh! I need the change!! Tự nhủ với lòng mình rằng mình sẽ thay đổi và thật tự hào khi bây giờ nghĩ lại tui thấy mình đã có những thành công đáng kể trong công cuộc cải cách. Tui hay cười với mọi người hơn, vui vẻ hòa đồng, gặp bất cứ ai tui cũng xấp xáp lại, nói chung là hồ hởi lắm. Và tui cũng đã nhanh chóng thành lập riêng cho mình 1 nhóm bạn chơi chung với nhau thân thiết cho đến tận bây giờ. Lúc đầu tui bị chọc là giống con gái, rồi bị gán cho biệt danh là “Cúp Bé”

cho đến nay.

Nhưng đến giờ thì đâu cũng vào đấy, tui cũng tự hào vì cái biệt danh ấy lắm.

Tôi vĩnh viễn chắc hẳn sẽ ko bao giờ nhận biết tui bị “bệnh đó”

nếu ngày định mệnh ấy ko đến.

Số là vậy, phòng của tui giáp bên hông của nhà bên cạnh, bữa đó hồng biết sao tui đang ngồi học bài nhìn ra cửa sổ, cửa sổ đóng chứ ko mở, mà màu cửa kính màu đen, ở trong nhìn ra thấy nhưng ngoài nhìn vào thì không.

Tự nhiên cái anh hàng xóm ở đâu đi ra (ảnh chừng hăm mấy chứ nhiều, đẹp zai cực kì, thiệt đóá), sấn sấn trước mặt tui, và ...roẹt...ảnh làm động tác đi tiểu, Àhhhhhhhhhhhhhh....

trời..

ơi...sao lại như thế, tui lấy tay che mặt lại nhưng hồng hiểu sao bản tính tò mò của tui trỗi dậy, từ nhỏ tới giờ tui chưa từng thấy....

của ai...bao giờ, thế là....”

. Trời ơi, sao “khủng khiếp”

thế nhỉ? Tui choáng váng thêm lần nữa.

Anh ấy đã bóc trần sự thật 1 cách phũ phàng như thế sao. Cái anh này bậy bạ hết sức.

Mặt của tui nóng bừng bừng chắc là đỏ lấm đây. Tui dám cam đoan anh ko hề thấy tui, mặc dù anh đang đứng cách cửa sổ tui có 1m thôi nhưng tui thì thấy rõ mồn một.

Sau sự kiện đáng xấu hổ đó của tui, lúc nào trong đầu tui cũng suy nghĩ về những hình ảnh đó, eo ôi ghê quá sao mình có thể như vậy nhỉ, mình trong sáng lắm mà.

Ngay cả lúc ngủ tui cũng mơ thấy nó và...còn được ...tận tay sờ nữa mới ghê chứ.

Riết rồi trong người tui cảm thấy bứt rứt khó chịu không biết gì lí do gì, mãi suy nghĩ tui mới nhận ra tất cả là do đầu óc đen tối của tui mà ra.

Vô lớp học mà tui cứ chập chờn chập chờn, những lúc nói chuyện với tụi con trai chẳng hiểu sao đôi mắt buồn của tui lại cứ nhìn chăm chăm vào “chỗ đó”

của tui nó, thiệt là ngại hết sức.

Tui bị tật thị *** rồi chẳng, kinh khủng quá!Bữa nọ, tui vào toilet vệ sinh thì tình cờ tui nghe được cuộc nói chuyện của 2 thằng đàn ông lớp tui ở buồng kế bên, nghe giọng tui mới biết là thằng Sơn và thằng Hải.

-Êh, dạo này tao thấy thằng Hoàng nó kì kì...-thằng Sơn thổ lộ.

-Kì sao?

-Thì lúc nó nói chuyện với tao, tao thấy nó dờm c.. của tao ko hà!(hơi thô)-Cái gì? Bộ nó ko có ha?

-Thì đó, bởi vậy...ê..

hay có khi nào nó bị...-Thôi mày điên quá mày, tao thấy nó chơi được đó, đừng nghĩ xấu cho người ta hổng chừng nó bị lé kim thì sao?

-Ồ...Cũng mong là dzậy!Hú hồn suýt nữa tui bị lật tẩy rồi, từ nay phải cẩn trọng mới được.

Tuy tui được gọi là cúp pế vì nước da trắng nhưng trong lớp tui cũng chứng tỏ mình Manly lắm mà,đâu có ảo là gì lắm đâu vậy mà cũng bị nghi ngờ. Hay là tui đã bị thiệt rồi, huhuhu...phải làm sao đây, trời ơi cứu con!Tôi xin kể tóm lược thôi nha vì tui đang kể hồi học lớp 10 lận, mà bi giờ tui đã lên năm 3 đại học rồi, cũng lâu rồi chứ nhớ...Mãi sau này mới có nhiều chuyện gây chấn động trong cuộc đời tôi, còn lúc học cấp 3 chỉ mới nhen nhúm chút ít thôi.

Đơn cử là sau đó tui còn làm nhiều chuyện điên rồ với tụi con trai lớp tui nữa. Lúc nào tui cũng lợi dụng để được đụng chạm tụi nó, khi thì bóp hông khi thì véo má...Ôi! Tui đúng là đồ dê xồm, thật là đáng xấu hổ mà.

Những lúc đi học bơi dờm tui nó đùa nào cũng bó 1 cục ngay chỗ đóá, là mặt tui đỏ ửng lên như quả gấc chín. Tôi cố không nhìn nữa nhưng lương tâm tui ko cho phép, vậy là típ tục dờm chứ sao!! Dờm thì dờm vậy thôi chứ tui có dám làm gì đâu.

Tui...còn nhỏ mà.

Thấm thoát mà tui đã bước lên lớp 12, bao năm qua tui gắng gượng lắm nên mới không bị lộ cái tật thích con trai của tui, nghĩ lại tui thấy mình cũng tài thiệt vì tui đã gắng giữ mình trước 1 rừng toàn trai đẹp của lớp tui. Có lần tui tình cờ nghe 2 nhỏ con gái lớp khác khác nhau:-Tao thấy bắt công quá hà, tự nhiên có nhiều trai đẹp, bà hiệu trưởng bả tổng vô lớp A4 hết trơn, còn mấy lớp khác toàn trai xi ba chao ko như lớp mình nè.

-Ồh..

tao cũng thấy vậy! ha có khi nào bả cũng hám trai đẹp rồi gom chung 1 lớp để dễ quản lí hok mày?

-Ha..

ha..

ha,chắc mày tưởng ai cũng như mày àh?

-Con quỉ, ý mày nói tao “mai trê”

phải hok?Nghe tới đó thôi tui bỏ đi mà lòng vui vui, sung sướng và tự hào lắm vì được học trong một cái lớp như vậy.

Sau đó, tui còn để lại 1 “ấn tượng khó phai”

trong lòng dân chúng lớp tui, đó là...Tui đánh răng kĩ lắm, thường xuyên nữa là, không hiểu sao lại bị sâu 1 cái răng cấm. Và vô tình trong 1 lần ăn ổi tui đã cạy gãy lun cái răng sâu đó, báo hại nó chỉ còn trơ cái

gốc. thế là phải đi nhỏ, nhỏ rồi thì cũng phải một thời gian mới gắn răng giả được chứ. Và thế là hàng tiền đạo của tui đã bị mất 1 chiếc răng cấm, tui vô cùng mắc cỡ khi phải đối mặt với chúng bạn, và tui cho phép mình chỉ cười mỉm mà thôi, vì khi cười to thì còn giống ai nữa! Bao nhiêu mong đợi của tui cũng đến, đó là ngày tui được gắn chiếc răng giả mới (gọi răng giả là Metyl đi nha các bạn cho dễ nghe chút xíu, chứ trần trụi nghe ghê quá, cũng chính vì chiếc metyl này mà nó gây ra bao sóng gió trong cuộc đời tui sau này).

Bây giờ thì tui được cười thỏa thích, đi đâu tui cũng cười, gặp ai tui cũng cười cứ như là thằng ngố quốc tế vậy! Xin giới thiệu với các bạn tui là Tổng Thư Ký của lớp tui đó, vì tui viết chữ rất đẹp như phượng múa rồng bay vậy! Tui còn có 2 đứa trợ lý thư ký là nữ cho tui sai vặt nữa đó.

Hôm ấy, tui đang trang trí cho tấm bảng lớp để sơ kết học kì 1, đang đứng khom khom thì bị bọn con trai chọi phần ngay môn tui.

Tức quá, tui quay lại và đập ngay lên sợi dây của cái Micro...

thì đúng ngay lúc đó bà cô chủ nhiệm cũng đang kéo nó căng ra, mất đà tui bị té chổng cẳng đã vậy chiếc Metyl của tui ko chịu an tọa trong hàm mà cũng văng ra theo cú ngã quá mạnh.

Thế là cả lớp Ò lên 1 cách thích thú, tui chẳng tìm thấy chiếc metyl của tui đâu cả (nó nhỏ xíu hà), và 1 đứa tình nguyện lên tìm phụ, rồi 2, rồi 3,... càng lúc càng đông. Ah... cuối cùng cũng đã thấy tui chộp lẹ và xấu hổ đến mức có thể, tui chạy học máu vào nhà vệ sinh bỏ lại sau lưng những tràng cười ha ha... Đó là kỉ niệm nhớ đời của tui, mà chắc có lẽ tui sẽ không bao giờ quên! Thời gian sau khi thi tốt nghiệp lớp 12 xong, nhóm chúng tui gồm 10 thằng và 7 con quyết định đi Vũng Tàu chơi 1 chuyến cho khuây khỏa đầu óc. Chiều hôm đó, sau khi tắm biển xong tui con trai vào tắm trước vì bọn con gái còn lo mãi mê “múa cát”

đâu ngoài biển áh! Tui xí hẩn 1 phòng tắm riêng lun vì trước giờ tui có tắm chung với ai bao giờ đâu. Phòng kè bên... để coi ai... nghe giọng nói, Àh thì ra là thằng Kiệt, thằng Tuấn, thằng Bảo.

Ba thằng này tắm chung àh.

Trời, tui nó nói gì mà nghe ghê thế!

-Của mày mở mắt chưa?

-Giọng thằng Bảo.

-2 năm về trước lặn cưng!

-thằng Tuấn.

-Để tao coi thằng nèo bự nhất!

-Kiệt.

Nghe mà mún xỉu, sao tui nó ham hố thế nhỉ?

-tui bần thần.

Bất chợt tui nghe giọng của thằng Bảo:-Trong lớp đứa nào mình cũng khám hết rồi còn có thằng Hoàng là chưa thôi!

-Thì tối nay khám-thằng Kiệt nói leo.

-Mà ko biết nó có hok nữa, tao nghi lắm, lỡ khi...-Thì tối nay thì biết chứ gì!

-Ha..

ha..

ha...Bọn này cười nham nhở như lợn.

Trời, tối nay sao...thôi chết tui rồi, lần này là chết chắc.

Nghĩ thì nghĩ vậy thôi chứ đồ tui nó dám làm gì tui, trong lớp tui cũng khét tiếng đánh đá và hung dữ lắm chứ bộ, bộ con này... ý lợn...thằng này dễ bị ăn hiếp lắm sao? Tui vừa gọi đầu mà vừa ôn lại mấy món võ đâm rùi đá để tối nay có gì nghênh chiến với tui nó.

Đang thượng cẳng tay hạ cẳng chân trong không khí...thì bỗng tui nghe có tiếng gõ cửa...ai mà bất lịch sự thế nhỉ, tui đang tắm mà!Tui hỏi với ra: “Mật khẩu...mật khẩu”

!!Số là bọn con trai chúng tôi thống nhất với nhau từ trước là nếu sau này có gì liên hệ với nhau thì nhất thiết phải bằng cách hỏi này, trong trường hợp này là 1 ví dụ nè!Ồ bên ngoài enter mật khẩu như sau: “Chim sẻ gọi đại bàng”

!!Đó..

đó là mật khẩu của tui tui đóá.

Mật khẩu hợp lệ, tui định mở cửa nhưng chợt nhớ ra tui đang ***y 100%, thế là phải tròng vào 1 chiếc underwear, và mở cửa cái tách vì ít ra tui cũng còn chút nghĩa nhân là khi thấy tui nó lạnh tui cầm lòng đầu có dặng.

Cửa mở, 1,rùi 2, rùi 3, trùi ui đến 3 thằng lặn cơ àh...tui chịu sao thấu hử trời(trong sáng)...Ủa sao 3 tên này đẹp và dễ thương thế nhỉ, nhìn 1 hồi tui mới nhận ra... nào là Sơn, nào là Tâm, và người tui mong đợi nhất...PHI TRƯỜNG...Đây là lần đầu tiên tui thấy bọn nó ở trần đó(hồi đó học bơi hok tính~)...ôi những tấm lưng săn chắc và những múi cơ ở bụng mới hấp dẫn và quyến rũ làm sao...tui...tui đến chết mất thui!!Tội đã bị đờ như cây cơ rùi còn đâu mà mộng mơ nên chỉ thấy lơ mơ...Bất chợt tui nó rú lên như 1 con thú, kéo tui về với thực tại.

-Trời ơi, lưng thằng Hoàng lán mịn và sạch mụn quá mày ơi.

-Mụn làm gì mọc ở lưng hả thằng khỉn!

-giọng của 1 thằng nào đó.

-Ủa vậy hả, tao lộn.

-Nó không có 1 cọng lông chân luôn,ko lẽ mày...-Tao sao?

-Tui hỏi lớn.

Phòng kế bên cũng bắt đầu nhộn nhịp:-Gì vui vậy, cho tui tao wa tham gia với coi!Tui la làng:-Tắm lo tắm đi đồ nhieu chiến!Ồ bên đây, tui thằng Trường thay phiên nhau vuốt ve tui từ trên xuống dưới, tui sờn tóc gáy và lạnh xương sống luôn...Bất ngờ tui nó thôi vuốt ve làm tui... mất hứng dễ sợ và:-Tắm thôi tui bây!

- thằng Sơn ra lệnh.

Bỗng nhiên 3 thằng như đã hẹn trước thoát y 1 cách nhanh chóng trước mặt tui...Trong phút chốc bọn nó đã trần truồng như nhộng, cái gì nên thấy tui cũng đã thấy hết rùi...

thật là đáng xấu hổ quá đi...Tui xây xẩm mặt mày, mặt đỏ đến mức tối đa...Ôi ghen tị quá đi thôi!..

tui nó xối nước ào ào mà không để ý rằng mình đang bị nhìn lén...Bất ngờ thằng Tâm gằn giọng:-Hoàng, cởi quần ra mày, tắm mà bày đặt che đây...-Ừh, phải đó, cho tui tao chiêm ngưỡng cái coi – thằng Sơn chen vào.

-Thôi!tao...tao nhỏ giờ quen rồi...- tui lúng túng.

-Hay rượu mời ko uống muốn uống rượu phạt hả cưng? Thằng Trường nói thêm.

-Thì tao cũng như tui bây thôi!

-Ko tin, coi rồi mới tin.

-Anh em lột quần nó ra.

Sau lời nói của thằng Tâm tui nó xúm lại...Không...đến chết tui cũng không đồng ý cho tui nó làm cái chuyện động trời này được...tui quyết liệt chống cự và cố vùng vẫy...nhưng sức yếu thế cô...Cuối cùng...nước mắt tui trào ra...tui khóc như chưa bao giờ được khóc...hu..

hu..

hu.

Thấy vậy tụi nó buông ra và tái xanh mặt...Trong tận cùng của nỗi niềm đau khổ khó khăn lắm tui mới thốt ra được thành lời:-Tụi bây nghĩ tao là loại người đó hả...phải...chính tao là đồ biến thái, là đồ BD đó, tụi bây chịu chưa...huhuhu...Tụi nó đứa nào đứa nấy cũng đứng hình, im lặng đến thảm thương...Mãi sau tui mới nghe thấy giọng của 1 đứa nào đó:-Cho tụi tao xin lỗi mày nha Hoàng, thật ra thì tụi tao cũng định giỡn thôi à chứ đâu phải cố tình chạm tới nỗi đau của mày.

Thế là hết...bao năm che đậy giờ đứa nào cũng biết hết, rồi đây tụi nó sẽ xa lánh và khinh miệt mình hơn...nghĩ tới đó tui càng khóc dữ dội hơn.

Bồng:-Mày yên tâm, dù mày có làm sao đi chăng nữa, tụi tao vẫn sẽ ở bên mày, tụi mình vẫn là bạn thân,OK?

- đó là giọng của Trường người tui mong chờ đây mà.

-Bây giờ thì mày nín và mặc đồ vô đi!

-thằng Tâm típ.

Tui đứng lên lau mình và mặc đồ vô 1 cách vô hồn, đến nỗi mặc cả áo trái luôn...tui đi ra và 1 tràng cười nữa xuất hiện...-Mặc áo trái rồi kìa thằng quý!

- giọng thằng Tuấn nhanh nhẩu.

Sau đó tui được bọn nó dìu vào 1 cách nhẹ nhàng và từ tốn...Tụi con gái sau màn tắm cát hả hê bây giờ cũng đã vô.

-Ồi chết! cúp pế răng sún nhà ta khóc hả? Đứa nào đứa nào ghẹo cúp bể?

- là giọng con Mai không lẫn vào đâu được.

-Nhỏ kia! Chồng cặp mắt ếch lên mà xem nè, tao bị sún hồi nào?

- tui nhe răng ra mà cãi lại.

-Ồ thì...trước có giờ hok...hí.

hí.

hí...-Cái con này!!

-Con gì?

- nó nói mà 2 tay chống hông còn cái mặt và cả thân người nó thì ưỡng ra hết cỡ.

Tui tức cười quá đi, nên quên đi nỗi đau vừa trải qua...Bữa chiều hôm đó 17 đứa tui chụm đầu châu mỗ...thường thức 1 buổi tiệc được xem là linh đình nhất từ trước tới giờ.

Buổi tiệc được tổ chức ngay phòng khách sạn mà chúng tôi mượn.

-Nào ăn nhậu xả láng sáng dậy sớm đi pà kon!!

- Giọng thằng Phong chủ xị hét lên lanh lảnh.

-1,2,3,...Dzô!!!Chúng tui làm khuấy động tất cả các phòng bên cạnh khiến ai cũng lú đầu ra xem.

Mỗi chủ yếu là tất cả những gì chúng tui đem theo...có đầy đủ hết, từ thịt bò cho đến thịt heo,kakaka.

Tui thì tui ko biết tui nên buồn hay vui...tui cứ mặc sức uống...uống say bí tỉ...

say tới nỗi không biết trời trăng mây gió gì nữa!!Sau chuyến đi chơi đó trở về, tình bạn 17 đứa chúng tui lại càng khăng khít và thắm thiết hơn...Và, tui cảm thấy thật hạnh phúc khi có họ là bạn....

Tình bạn vẫn duy trì tốt đẹp cho đến tận bây giờ.

Hôm nay quả là một ngày đẹp trời, tui cao hứng “Mây lang thang buồn trôi mặt trời bừng tia nắng tươi lung linh ấm nồng...(hình như hát sai lời thì phải)”

Xem nào, bữa nay làm cái gì ta. Bữa nay ko có đi học, tui phải đến thư viện Khoa Học Tổng Hợp để tìm 1 số tư liệu làm báo cáo tour Củ Chi- Tây Ninh thui. Quên nói với các bạn là hiện tui đang là sinh viên trường Nghiệp Vụ Du Lịch Sài Gòn đó.

Trường tui ở đường Nguyễn Thượng Hiền, Q.

10 đóa, ko bít có ai bít hok ta? Chuyên ngành tui học là hướng dẫn du lịch, tui mê nghề này lắm bởi vậy dù ai có nói ngả nói nghiêng đi chẳng nữa tui cũng đã quyết tâm theo đuổi rùi. Từ đây đến thư viện tui phải đi 2 tuyến xe bus lận. Phương tiện đi lại chủ yếu của tui vẫn là xe bus thui. Tội sợ đi xe gắn máy lắm. Với lại...20 tuổi rùi mà tui chưa có bằng lái xe nữa đó các bạn có tin nổi hok?Đang đứng chờ xe số 4 ở bến xe An Sương, tui tranh thủ móc cái bánh mì ngọt mới mua 600 D ra ăn, chưa kịp bỏ vào mồm thì 1 đứa bé đen thui thui lúi đi đến chìa cái ca ra và cú đầu lia lia,...Ồ hay!!! kiếp cầm ca à...tội nghiệp quá...tiện tay tui cho cái bánh vào cái ca luôn và mỉm cười:-Đầy ca rùi đó bé.. về đi ha...Nó nhìn tui trân tráo rùi lảm nhảm tiếng Miên gì đó, ko biết nó cảm ơn hay đang chửi tui nhĩ...Tui có hành động gì sai sao, tui mới giúp nó mà.

Tự nhiên ai cũng nhìn tui, chẳng hiểu nổi..

tui mới vừa làm việc tốt mà.

Làm việc tốt mà cũng bị để ý nữa sao, ngộ à nha!Phù...cuối cùng tui cũng giành được 1 chỗ ngồi lí tưởng. Xe này sao đông vậy, người đứng chen lấn nhau đến nỗi ko còn 1 chỗ đứng. Số mình là số hưởng mà, được ngồi hì.

hì...Gặp trúng ngay mục tiếp viên khó ưa, tui giờ vé tháng lên mà mục chỉ nguýt 1 cái rõ to chứ đừng nói là nhìn.

Có 1 cô gái bước lên trùm khẩu trang che kín cả mặt, giờ vé tháng ra, mục liền bắt bẻ:-Làm ơn gỡ khẩu trang ra dùm, nếu mình đẹp mình đáng hoàng thì ko có lí do gì để ko cho người khác thấy mặt, ai cũng như nhau cả thôi, hãy chứng minh mình là người trong sạch đừng tạo cơ hội cho người khác hiểu lầm!Ồi mục đàn bà này đánh đá và thâm thúy quá, chắc tui cần phải thỉnh giáo bà vài chiêu quá,số là không bít là từ khi nào tui thích chửi lộn lắm(sở thích lạ)."

Tôi bước chân nhanh vào thư viện Quốc gia trên đường Lý Tự Trọng, nếu như tui ko bước vào thì chắc cuộc đời tui sẽ bớt khổ hơn.

Đang ngồi trên ghế đá phía trước thư viện xem lại mấy cuốn sách mới vừa mượn của thư viện thì...Oh la la 1 chàng trai Anh Quốc...ủa ủa hổng phải hình như là con lai thì đúng hơn, ôi trời ơi sao mà giống Denish Oh thần tượng của tui quá vậy nè...hắn bước vào mà khiến mấy chục con mắt ko riêng gì tui phải ngược nhìn...đẹp trai và phong lưu quá đi thôi!(Không thêm ko bớt tui nói thiệt 100%).

Nhưng nói thì nói vậy thui chứ tui cũng không thích boy ngoại quốc cho lắm.

Với tui, Trai Việt vẫn là number 1!!Hắn tìm gì mà nhìn dáo dác vậy nhĩ,ui mà thui kệ...hơi đâu lo chuyện bao đồng.

Giờ cũng còn sớm, về thì cũng chẳng biết đi đâu, tui phải tranh thủ lên phòng đọc tạp chí để tìm kiếm 1 số thông tin mới được...Vừa mới đứng dậy quay ra thì "cốp"

tui đụng trúng 1 vật mềm mềm hay nói chính xác là..

một con người!!!Nhanh như cắt tui chẳng cần biết là ai tui nhanh miệng chửi một mạch:-Người không có mắt hả hay có mà để trên chân mày?

-Ồ...Tui thật lòng xin lỗi bạn!Hóa ra là cái tên lơ ngơ khi nãy...mà sao hắn biết nói tiếng Việt....

chắc hắn là Việt kiều chẳng...Và dưới chân của tui là tờ bản đồ thành phố của hắn vừa mới làm rơi...Tui nhặt lên giùm hắn.

-Ừ,cũng không sao!Bản đồ của anh nè!

-tui đổi giọng một cách nhỏ nhẹ.

Nói rồi tui cũng chẳng nhìn lại hắn mà định cầm cú ra đi thì chợt nghe tiếng của hắn:-Bạn ơi!..

Bạn có thể làm ơn chỉ cho tôi đường đến phòng đọc sách được hok?

2. Chương 2

-Àh...ờ...- sao tự nhiên tui lại quên vậy cà.

-Queo vô chỗ này, đi thẳng lên cầu thang là đụng.

-Thank you!

-No prob!Thì ra là một anh chàng Việt kiều àh...có vậy thui sao tui có cảm giác là mọi người xung quanh đang ghen tị với tui khi tui nói chuyện với hấn vậy nhỉ?...lạ thật.

Sau khoảng nửa tiếng thỏa mãn kênh thông tin tui định ra phía trước hóng gió cho mát một chút rồi về.

Tui đang đi tới chân cầu thang thì bắt gặp tên đó cũng đang lững thững đi xuống với vẻ mặt buồn buồn, tò mò tui mới hỏi thăm:-Ủa...anh tìm thấy phòng đọc chưa?

-Àh rồi, nhưng không có loại sách tui cần!

-Anh cần sách gì?

-Nói về tổng quát văn hóa con người Việt Nam.

Hấn nói giọng đờ đờ tuy nhiên tui vẫn nghe được...chắc hấn nói tiếng Anh tuyệt vời lắm nhỉ...Đây là một cơ hội tốt cho tui trau dồi thêm vốn tiếng Anh đây mà...phải làm quen ngay mới được, làm bạn thui chắc không có vấn đề gì đâu nhỉ?

-Ra đằng trước ngồi đi, nhà tui sách đó nhiều lắm, nếu cần tui...tui có thể cho mượn!

- tui bày tỏ lòng tốt.

-Vậy... xin lỗi vì tui đã làm phiền!

-Không sao chúng ta có thể nói chuyện!Ồ sao nghe logic dữ...hấn nói chuyện nghe cũng tạm được...Nói thật chứ các loại sách về văn hóa rồi danh lam thắng cảnh nhà tui nhiều vô kể..

tui là dân du lịch mà..

~.

Sau khi an tọa vào 1 cái ghế, tui mới bắt đầu hỏi thăm vài câu xã giao:-Anh qua Việt Nam lâu chưa?

-Àh!..

mới 3 tháng thôi.

-Không biết lúc trước anh sống ở đâu nhỉ?

-Tôi ở bang Florida, Mỹ.

-Vậy sao, tui cũng thích đi Mỹ lắm đó.

- nói ra rồi tui mới thấy mình zô ziên dễ sợ.

- Không biết là tui có thể được biết tên của anh hok?

-Tôi tên David Tuấn, nhưng cứ gọi tôi là Tuấn.

Hấn nói chuyện dễ thương và biết điều ghê...qua Việt Nam là phải nói tiếng Việt...hì hì..

-Còn bạn tên gì?

-Tôi tên..

Le..

ê..

Min..

h...Ho..

àng.

-chẳng hiểu sao tui lại cà lăm.

Thoáng chốc tui thấy hấn cười mỉm...tui nói đúng rồi mà có gì sai đâu..

người gì kì cục.

-Ở Việt Nam tên thường đi chung với tuổi luôn đó anh!

- tui bày đặt bắt bẻ.

-Tôi 20.

Cái gì....

tui có nghe lộn hok...20...20..

vậy bằng tuổi mình àh.

Không thể tin được...nghĩ lại mà tui thấy tủi thân quá đi mất...bằng tuổi mà tui với hấn như 1 trời 1 vực.
Con người ta thì..

để xem: cao cỡ 1m80 là cùng, thân hình vạm vỡ thấy phát ham, cơ bắp rắn chắc thấy phát thèm...còn tui thì...hix.

Nhưng dù sao tui cũng có cái bằng hấn chứ... đúng rồi đó là...nước da...tên tên ten...Tui cũng trắng ngang
ngửa với hấn chứ bộ! Hấn xúc nước hoa hiệu gì mà thơm thế nhỉ?

-Vậy là tui với anh..

ý..

với bạn bằng tuổi rồi!

- tui cười gương.

Tui thấy hấn nở 1 nụ cười thật hiền hòa dành cho tui...thì có gì đâu bằng tuổi thì càng tốt chứ sao càng dễ
nói chuyện...Bất ngờ tên đó hỏi tui:-Bạn nói bạn có những loại sách đó àh?

-Àh..

ừ, tất nhiên!..

nhưng bằng cách nào tui cho bạn mượn?

-Thú thật đây là ngày đầu tôi đến thư viện này,nếu bạn không ngại bạn có thể cho tui xin số phone để hẹn
1 ngày nào đó gặp nhau,chứ thật ra không có ý gì hết bạn đừng hiểu lầm.

-Uhm...uhm,ok số điện thoại tui là 0909xxxxxx.

Nhà máy cho tui đi khi nào tui lên tui gọi cho bạn được chứ!

-Vậy...khi nào bạn lên thì phone cho tui...Cám ơn bạn trước,bạn thật tốt bụng.

-Bạn gọi cho tui phải hok?

-Uhm...- hấn cười tươi.

-Chắc bạn am hiểu về văn hóa con người lắm hả?

- bắt ngờ hấn hỏi tui.

-Cũng không hẳn..

tại mình đang học về du lịch mà nên cũng tìm hiểu đôi chút.

Xin giới thiệu tui là hướng dẫn viên du lịch trong tương lai.

- tui thét lên trong sự kiêu hãnh.

-Tui tuy sống ở nước ngoài từ nhỏ nhưng tui thích người lắm.

Tui cũng là người nè chắc hẳn cũng thích tui chẳng?hì hì...bất chợt tui hỏi lớn làm hẳn mém giật mình:-Àh phải rồi...bạn wa mới có 3 tháng vậy có tham wan hết TP.

HCM chưa?

-Thú thật ngoài giờ học tui chỉ ở nhà thôi!

-Sao bèn vậy..

bạn chưa nói bạn học trường nào nữa đó!

-Tui học ở ĐH Quốc Tế.

Tui liếc xem đồng hồ rồi liếc sang hẳn, biết nói chuyện gì nữa đây hồng lễ hỏi chuyện gia đình người ta àh,ngổ thật.

Tự nhiên máu nghề nghiệp của tui ở đâu nổi lên:-Nếu bạn không ngại ngay bây giờ tui sẽ làm HDV nghiệp dư đưa bạn đi tham wan thành phố.

Is that ok?

-That's great!!

- hẳn sung sướng.

Thế là tui tất tả đứng dậy nghiêm trang ra dáng như 1 hướng dẫn thực thụ vậy đó.

-Bạn đang đứng trước Thư viện khoa học Tổng hợp nguyên khí xưa nơi đây là khám lớn Sài Gòn của chế độ cũ...Ồi trùi ui..

biết bao nhiêu cặp mắt nhìn tui...thoáng thấy có nụ cười mỉa mai nữa chứ...được rồi...hãy đợi đấy!Tui quay qua và tỏ vẻ với hẳn: -Đi thôi bạn!Tui dắt hẳn ra khỏi cái khám lớn đó và đưa tay ra chỉ trở đi đường này sẽ dẫn đi đâu đi đâu...nói chung tui có vẻ chuyên nghiệp lắm kìa...tui thoáng thấy trên phố có vài cặp mắt bỏ ngửa, vài con mắt ghen tị...có lẽ tui đi chung với “người đẹp”

quá chẳng?Thế là tui dành hết buổi sáng hôm đó để dắt hẳn đi hết Dinh Thống Nhất rồi nhà thờ Đức Bà,bảo tàng này nọ... tui luyện thuyên ko ngớt quả là tui học bấy lâu nay ko uống mà... hẳn có vẻ thích thú và theo dõi chăm chú lắm....

Đến 12g trưa thì:-Bạn thấy đói bụng chưa hay là đi ăn với tui..

tui mời để cảm ơn bạn!

- hẳn niềm nở.

-Thui..

kì lắm!

- tui giả bộ- Ai lại “Dốc lòng nhân nghĩa há chờ trả ơn!”

-Kì là sao bạn?

- hẳn hỏi tui 1 cách ngớ ngẩn- what's this mean?

-It's meant as strange.

Do you understand?

- tui hơi bực mình.

-Yes!...Đôi lúc vài từ ngữ Việt tui chưa hiểu cho lắm, nên tui đang định học thêm tiếng Việt.

-Ồ..

hay là dzậy...mình có thể dạy Tiếng Việt cho bạn và bạn dạy cho mình tiếng Anh được hok bạn?

-Thật ra thì tui đang thật sự cần ai đó giỏi tiếng Anh để có thể trao đổi học hỏi đó mà...nên tui nghĩ đây là 1 cơ hội tốt.

-Ồ..

được chứ!Rất cảm ơn bạn.

Sau đó tui và hấn bước vào 1 cái nhà hàng gần đó để dùng cơm trưa, trong lúc ăn tui với hấn nói đủ thứ chuyện trên đời và cảm thấy hợp rơ lắm cơ! Nhờ vậy mà tui mới biết được ba hấn người , mẹ người Mỹ chính gốc...và hấn là con 1 đó ghen...Và điều tui bị shock là ba hấn là phó tổng giám đốc Tập đoàn điện tử SANYO Việt Nam.

Gì chứ cái này tui hổng ham, wen người giàu quá mất công người ta nói mình là lợi dụng...mà tui sợ nhất là mang tai mang tiếng.

Nghĩ lại tui thấy mình cũng kì ngày đầu tiên làm wen mà biết thân thể người ta hết trơn...vậy còn gì là tìm hiểu.

Thế là những ngày sau đó, khi tui và hấn không có đi học thì hẹn ra công viên 30/4 tui thì dạy tiếng Việt cho hấn, hấn thì dạy tiếng Anh cho tui..

Cũng nhờ vậy mà vốn tiếng Anh của tui từ đó cũng được cải thiện 1 cách rõ rệt.

Tui bắt đầu tiếp xúc với hấn nhiều hơn, đi ăn đi uống với hấn nhiều không thể tả...những lúc hấn giành trả tiền tui..

tui ngại lắm.

Thế là buộc lòng tui phải đưa ra giải pháp là nay người này trả một người kia trả...Và hấn cũng đồng ý...Oh yeah..

tui không muốn bị mang tiếng là cái đồ hám ăn..

với lại tui không muốn vậy bản hình ảnh của tui trong đầu hấn tui chỉ là 1 đứa ăn chực không thương tiếc.

Tui và hấn nhanh chóng chơi với nhau rất thân, có chuyện gì hấn cũng “tâm sự”

cho tui nghe, có lần hấn nói có con nhỏ nào đó bu hấn như sam mà hấn lại không thích nó tí nào, thế là hấn nhờ tui gỡ mối tơ lòng...Tui có biết hết gì đâu mà gỡ tại có yêu ai bao giờ đâu...Tui gọi hấn bằng “mày” xưng “tao”

ráo trội, vậy mà hấn có vẻ không thích cho lắm rồi biện lí do “Tuần kêu không quen, kêu vậy nghe không hay cho lắm”

...thế là tui chuyển sang kêu “ông”

xưng “tui”

thể theo lời yêu cầu của hấn...Tui vẫn hồn nhiên và nhí nhảnh chơi với hấn, không nghĩ gì tới việc gì đơn giản chỉ xem hấn như 1 thằng bạn thân và tranh thủ trau dồi tiếng Anh mà hấn dạy cho tui mà thôi.

Nhưng mà dạo này tui thấy hấn có nhiều biểu hiện hơi bất thường, nói chuyện với tui mà cứ xáp xáp cái bản mặt hấn lại sát mặt tui đến nỗi tui phải hét lên “Làm gì vậy cha nội?”

...chưa hết lại còn thường xuyên chở tui đến chỗ vắng vẻ hoặc những nơi dành cho những cặp tình nhân để...nói chuyện,nghĩ đến mà tui thấy lạnh xương sống, thật ra hấn đang có ý đồ gì đây...đừng có nói là hấn đang “cua”

tui nha vì cơ bản tui và hấn vẫn là 2 tên con trai mờ!Hấn hay nhìn tui nhiều hơn, đôi lúc tui hơi bực mình quay qua nhìn thẳng vào mắt hấn thì hấn lại vội vàng quay đi trốn tránh khuôn mặt đỏ như trái cà chua của hấn để không bị tui phát hiện..

Có lần hấn chở tui vô nhà hấn chơi,bữa đó trời bão mưa dầm dề từ trưa cho đến xế chiều...tui không về được, mẹ hấn gợi ý tui ở lại còn hấn thì năn nỉ hết lời, thế là tui dần lòng phải ở lại cho 2 mẹ con hấn toại nguyện với lí do thông báo với nhà tui như sau: “Mẹ ơi, con phải ở lại ký túc xá để chia chuyên đề thảo luận với tụi bạn con, mẹ đừng lo”

...Từ nhỏ đến giờ tui mới nói dối đó....

mà sao mình không nói thật nhỉ,kể cũng lạ.

Tối đó tui ngủ phòng dành cho khách, buồn quá nên tui mới lần mò qua phòng hấn để nói chuyện cho vui thôi chứ không có ý gì hết trơn!!...Tui với hấn đang nằm xấp sãi lai trên cái giường để vừa nói chuyện vừa đọc báo, tui vẫn nằm cách hấn 1 khoảng...-Hoàng có thích đọc báo không?

-hấn hỏi tui.

-Thích chứ,tui mê báo Mực Tím lắm!

-Vậy Hoàng có thích thích báo “Playboy”

hok?

-“Playboy”

là cái quái gì, tui mới nghe đó!

-Thú thật với các bạn chứ lúc đó cho đến thời điểm hiện tại tui cũng chẳng biết báo “Playboy”

là gì có cái gì ở trong nữa!.

Bỗng bất ngờ hấn lặn lại gần tui, như có cảm giác hấn định gác giò lên hông của tui và định nói gì...Nhanh như sóc tui ngồi bật dậy và giả vờ vờn vai: “Buồn ngủ quá về ngủ thôi,ngủ ngon,bye!!”

Tui về phòng và suy nghĩ về hành động kì lạ của hấn vừa rồi...Hay hấn định quay qua và nói gì với mình về mục gì đó trong báo thì sao?...Mặt khác hay hấn định “dê”

mình,khi này biết dzậy mình nằm im luôn coi chuyện gì sẽ xảy ra...Biết bao ý nghĩ lộn xộn quanh quẩn trong đầu tui, tui nằm xuống giường và thiếp đi ngủ lúc nào không hay...Hôm nay cũng là 1 ngày bình thường trong số những ngày quá đời bình thường. Kể từ lúc quen biết hấn cho đến nay thì đúng là được 6 tháng rồi chính xác là nửa năm chứ! Nửa năm qua tình bạn giữa tui và hấn ngày càng trở nên khăng khít...Hấn đem lại niềm vui cho tui rất nhiều trái lại tui cũng đem lại cho hấn nỗi buồn cũng không ít, vì tình tình tui hay thất thường lắm nói chung là theo thời tiết,hi hi..

Có lần tui giận hấn đến nỗi tui tát hấn 1 bạt tai, không biết hấn có đau lắm hok mà tui chỉ thấy in 5 dấu tay của tui trên má hấn...Tui tưởng là hấn sẽ đánh lại, tui nhắm mắt lại chờ sự trả thù từ hấn, vậy mà hấn không hành động như vậy mà còn nở 1 nụ cười thật tươi mà còn nói với tui 1 câu mà tui ko hiểu gì hết “Tuần cho Hoàng đánh cả đời cũng được mà!”

...Hôm nay tui đứng ngay công viên 30/4 chờ hấn đến nhưng sao tui bỗng thấy lòng mình có chút gì đó khang khác với mọi ngày nói chính xác là hơi rạo rức. Công viên 30/4 ơi mày chính là kỉ niệm chắc sẽ không bao giờ quên trong cuộc đời tao, nơi mà tao đã lưu giữ những kỉ niệm của tình bạn thật đẹp giữa tao với hấn trong những buổi lên lớp dạy tiếng Anh tiếng Việt cho nhau...Đang ngồi ngóng chờ thì bỗng có 1 chiếc SH láng cón ở đâu trời tối và người ngồi trên nó là...là hấn.

Trời ơi, chiếc SH này chắc cũng phải 100 mấy chục triệu đây. Mọi lần tui thấy hấn đi taxi không mà bữa nay hấn đổi món à!Bữa nay hấn ăn mặc nhìn thiệt bốc lửa, không có ngôn từ nào có thể thay thế được. Này nhé: hấn mặc cái áo thun trắng cổ trái tim, ôm sát người luôn, lộ rõ thân người một cách trắng trợn, cơ bắp thì đưa ra cứ như cho tui ngắm hồng hồng. Hấn xoắn tay áo lên tới cùi chỏ, mặc chiếc quần nhìn very kute pha lẫn chút hichop, lại còn dây nhợ lỏng lẻo, bình thường tui ghét ai ăn mặc dây nhợ lắm nhưng bữa nay là trường hợp ngoại lệ.

hí.

hí.. Mái tóc được tỉa gọn gàng, vuốt chắc 1 hủ keo tóc mới đứng được như thế, theo tui được biết thì kiểu này thì gọi là kiểu bờm ngựa bờm chó gì đó...^-^.

Oh la la vẫn là mùi nước hoa mọi ngày hấn xúc đây mà...Có lần vì quá tò mò nên tui hỏi hấn xài nước hoa hiệu gì thì được biết là nước hoa của Mỹ, hiệu gì đó....

tui thiệt tình hok nhớ nữa.

Lãng mạn quá đi, đã vậy hấn còn đeo thêm cái kính mát màu nâu nữa chứ, bởi vậy nhìn ko bốc sao cho được.

-Hoàng chờ Tuấn có lâu hok?

- giọng nói của hấn thật ấm áp dễ đi vào lòng người.

-Tui cũng mới tới thôi!

-Hôm nay Hoàng vô nhà Tuấn chơi nha, ba mẹ tui chờ gặp ông lắm!

-Vậy hả! Có..

có làm phiền gì ông hok?

-Có gì đâu mà phiền! thú thật với Hoàng chứ từ hồi về Việt Nam tới giờ Tuấn chỉ wen có ông thôi!Trời đất mình vinh hạnh đến như vậy sao, mình là bạn duy nhất của hấn ở đây sao.

Làm gì có chuyện đó, thế còn bạn bè của hấn ở ĐH Quốc Tế thì sao chẳng lẽ hấn không chơi chung với ai sao, chẳng đến thế là cùng. Nhưng sao vậy cà, phải hỏi cho ra lẽ mới được.

-Bộ vô trường ông hổng nói chuyện với ai sao?

-Có nhưng...nhưng Tuấn ngại nói chuyện với người lạ lắm!

-Ủa vậy sao hồi đó ông làm wen với tui được.

-Àh...thì cũng chẳng hiểu nữa, chắc do duyên số đưa đẩy.

-hấn vừa nói vừa gỡ đầu,có chí hok đây cha nội.

Chà chà...tên này cũng khua môi múa mép dữ...-Nè, lên xe được chưa!

-Tui hỏi trong khi hấn vẫn đang gỡ.

-Uhm, thì lên!

-hấn hơi bối rối.

Tui tót lên xe hấn 1 cách mạnh bạo,...trời ơi xe này sao cao dữ vậy trời...đây là lần đầu tiên tui ngồi lên xe SH đó(mấy xe kia ngồi hết rồi!!~^)...mà công nhận ngồi xe của hấn tui thấy êm mong dễ sợ...Lúc này chính phủ chưa ban sắc lệnh đội nón bảo hiểm khi đi Honda nên tui với hấn cứ tự do mà lướt gió...Hú....

mát quá đi!!...Chẳng bít hấn làm cái trò gì mà cứ lùa ổ gà mà chạy, khủng thiệt, lâu lâu không biết vô tình hay cố ý hấn thẳng gấp làm tui nhào người xà vào người hấn, có khi hơi bất ngờ tui vô tình chống 2 tay lên đùi hấn,làm tui đỏ mặt ngại hết sức...-Ông có chạy đường hoàng hok, tui nhảy xuống đó tin ko?

- Tui lạnh lùng cảnh cáo hấn.

-Ồ...sorry nghen! Không cố ý mà!Sao tui có cảm giác hơi hồi hộp đến như vậy nhỉ...cứ như là con dâu ra mắt ba mẹ chồng vậy,đây đã lần thứ 2 tui đến nhà hấn rồi mà...bình tĩnh bình tĩnh lại nào..

tui là tui!...Đặc biệt bữa nay có ba hấn ở nhà nữa, ba hấn hiếm khi nào ở nhà lắm,ổng đi công tác nước ngoài thường xuyên luôn...Tui vén lại mái tóc sửa sang lại quần áo và cùng hấn bước vào ngôi biệt thự trên đường Nam Kỳ Khởi Nghĩa mà có lần hấn cứ đinh ninh bảo là nhà của hấn...Bước wa khỏi 2 con nhỏ Osin gật đầu chào, tui và hấn đang tiến thẳng đến phòng khách..

Sao tui nhìn 2 cái con này mà chẳng có cảm tình gì hết trơn...Tụi nó nhìn tui bằng ánh mắt phản cảm...tui “lúa”

đến thế sao...tui nhớ tui ăn mặc cũng xì-tai lắm mà... Lần trước tui cũng không có thiện cảm rùi, nó linh tính với tui rằng chắc sau này có rắc rối gì dính dáng tới tui này...mà cũng thiệt...Lần trước tui vô nhà hấn đó không phải lần đầu tui vô một ngôi biệt thự sang trọng như vậy đâu nên cũng chẳng có lý do gì khiến tui phải thốt lên cả (chảnh hok)...Số là tui có ông bác ruột ổng có cái biệt thự ở Phú Mỹ Hưng đó...tui có đến chơi mấy lần...nên cũng có ít nhiều kinh nghiệm để chống lại vài cú shock tương tự.

Trời ba hấn đây sao! Sao còn trẻ quá vậy...Ba hấn chừng ngoài 40 chứ nhiều...sao còn đẹp zai và phong độ quá nhỉ..

đến lúc này tui mới nhìn kĩ, hấn giống ba hấn kinh khủng từ nét mặt cho đến cách nói chuyện...Còn bà mẹ thì: Bà ta phẳng phất nét đẹp của người Mỹ một cách nhuần nhuyễn và tinh tế...nhưng cách ngồi sao giống người phụ nữ quá vậy ta...rùi chắc bà bị lai rồi.

Hồi bữa tui chưa có dịp để ý kĩ.

Tui có thắc mắc là ba mẹ hấn còn tơ như vậy mà sao hấn không có em vậy cà...lạ thật!

-Cháu ngồi đi!

-Ba hấn mời mọc.

-Dạ, con cảm ơn cô chú!

-Cháu uống gì?

-Dạ nước cam ạ!

- nước uống khoái khẩu của tui đóa.

Sau đó tui và ba mẹ hấn trò chuyện luyên thuyên, nói chung ổng bà đối xử với tui thịnh tình lắm.

Qua đó tui mới biết rõ mẹ hấn không chỉ biết nói tiếng Việt 1 cách đơn thuần mà bà ấy còn am hiểu 1 cách tường tận nữa là khác, bữa trước tui còn ngại nên không dám nói chuyện với bà ấy nhiều... Trong tay bà ấy lúc nào cũng kê kê cuốn từ điển tiếng Việt và 1 cuốn ca dao tục ngữ gì đó.

Chính và vậy sau này mới có nhiều chuyện đáng bàn nè...Ba hấn hỏi tui đủ thứ nào là về nghề nghiệp tương lai, gia đình, anh em,...tựa lựa hột dưa luôn... nói chung là y như đang điều tra thân thế của tui vậy...làm gì mà dữ thế có cần thiết như vậy hok? Hấn ngồi kế bên mà chỉ biết cười và cười, không biết làm gì khác sao..

ông dẫn tui dề đây để cho người khác thẩm vấn phải hok.

Đang ngồi nói chuyện ngon trơn thì bỗng có con nhỏ nào lạ hoắc xuất hiện và từ từ bước vô, cũng xinh gái nhỉ!

-Chào 2 bác con mới wa!

-Ừ!Xuân Nhi hả con, ngồi ghé chơi!

- mẹ hấn niềm nở.

-Nhà mình có khách hả bác; ‘Nhà mình”

à, chắc thân với nhà hấn lắm nhỉ...con nhỏ này có nét gì đó lai lai Tây hok lẽ nó là Việt kiều luôn àh!...Hay con nhỏ này chính là cái đứa mà hấn “ác cảm”

-Đây là Hoàng bạn thân nhất của tui ở !

-Hấn nói mà không thèm nhìn mặt con nhỏ đó luôn, sao hấn lạnh lùng vậy, hấn chắc không phải là người “yêu hoa”

rồi!Ôi mắc cỡ quá đi mất hấn vừa nói gì nhỉ,...thì đúng rùi mình là bạn thân của hấn mà.

-Hoàng! Còn đây là Daisy...-Hấn cười triu mến nhìn tui.

-Nhưng cứ gọi em là Xuân Nhi đi, em thích cái tên này lắm!Em là bạn gái của Tuấn.

-nhỏ đó xen vào lời nói của hấn 1 cách trắng trợn.

-Tui là bạn trai của cô hồi nào.

-Hấn gần giọng.

-Thôi mà 2 đứa!

-mẹ hấn nhỏ nhẹ.

Con nhỏ này khôn chán,cứ lựa tên đẹp mà thịch, giỏi sao không thịch tên Mắm hay Mén gì đó.. bầy đặt...Nhưng mà nói chung nhìn rất là dễ thương, nhỏ hơn tui và hấn 1 tuổi....

không hiểu sao hấn không thích nó nhỉ?

-Anh Hoàng có bạn gái chưa?

- bắt ngờ nhỏ đó hỏi tui.

-Chưa...vẫn còn mình ên à!

- tui hơi ngại.

-Sao vậy? anh kén chọn lắm phải hok? Nhìn là biết rồi.

- Nó vừa nói vừa nhìn tui cười ranh mãnh.

-Thôi đừng chọc Hoàng nữa, ổng dễ bị mắc cỡ lắm.

- Hấn cười cười tỏ rõ thái độ cười cợt, đang chọc tui sôi gan lên đây mà...-Nói gì, cho ăn đấm bây giờ.

-Tui giờ nắm đấm ra hù dọa hấn.

Bỗng chợt mẹ hấn quay qua nói với hấn và con Nhi:-Tụi con lo sắp xếp đồ đạc đi là vừa!

-Ủa...chi vậy cô?

- tui théc méc.

-Tuấn nó chưa nói với cháu hả?

-Về chuyện gì hả cô?

- tui chưa hiểu.

-Ồ...sẵn tiện đây Tuấn nói với Hoàng luôn, khoảng 1 tuần nữa Tuấn sẽ wa bên Mỹ rút hồ sơ bảo lưu để chuyển về Việt Nam luôn, Tuấn thích nơi này rồi.

-Em cũng đi cùng với Tuấn nữa, em qua bên ấy để tiếp tục việc học.

-con Nhi tiếp theo lời hấn, còn hấn thì tỏ vẻ không vui khi nghe lời nhỏ đó nói.

-Nhưng phải mất 3,4 tháng Tuấn mới trở về, ở đây Hoàng nhớ giữ gìn sức khỏe nha.

-Hấn tiếc rẻ.

-Sao lâu vậy?

-tui hơi buồn.

-Uhm..

Tui thoáng suy nghĩ “VẬY là 3,4 tháng đó hấn sẽ ở cạnh nhỏ kia...Và nhỏ kia sẽ ra sức rù quên hấn, và cuối cùng hấn cũng xiêu lòng...Như vậy cũng tốt, mình phải vui mừng vì bạn mình có ý trung nhân chứ...”

hổng hiểu sao tui có cảm giác hơi đau nhói ở ***g ngực...sao kì vậy ta?

-Tuấn với Hoàng chỉ còn 1 tuần đi chơi với nhau nữa thôi!!

- bắt chợt hần phát biểu làm tui bứt ra khỏi dòng tư tưởng.

-Ừh..

ừh..

Thế là sao đó tui ở lại nhà hần dùng cơm trưa, hần gấp đồ ăn cho tui lia lịa, còn con Nhi thì ra sức gấp cho hần, đã vậy hần không ăn mà còn nạt con nhỏ:-Cô lo ăn đi, tui tự gấp được mà!Tui thấy con Xuân Nhi nó có vẻ bị què, nhưng sao nó không nghinh hần là lại chuyển ánh mắt đó qua cho tui,chắc tại hần gấp cho tui nên nó ghen chăng?

3. Chương 3

Và những ngày sau đó hần diện có mới thi xong nên được nghỉ để được đi chơi với tui nhiều hơn, không biết hần có được nghỉ thiệt hok...Tui cũng bận rộn với việc học lắm nên hơi đầu mà đi chơi hoài với lại mỗi lần hần đến trường rước tui là ta nói... hần với tui là tâm điểm của sự chú ý....

Bọn con gái hám trai đẹp của trường tui cứ nháo nhào lên như cái chợ chồm hổm...Chắc bọn nó ngưỡng mộ 2 con người “hoàn hảo”

đi với nhau chẳng?~...Nói thì nói vậy thôi, chứ tui cũng ngại lắm, vì miệng đời mà, ghê...lắm!!!

-Mai Hoàng có đi học hok, nếu ko thì ra phi trường tiễn Tuấn nha!

-Hok,nhất định là tui sẽ đến mà!Tui và hần đang thả mình thư giãn trong tiếng nhạc du dương của quán cà phê Yesterday. Mai hần đi rồi sao tui có cảm giác hơi buồn buồn, phải rồi mình thân với hần như hình với bóng,gì hần đi cứ như mình mất đi 1 cái gì đó thật cao đẹp, mà có khi hần đi luôn thì mình mất đi một tình bạn....

Bất chợt tui thấy hần ấp úng như muốn nói gì đó mà mặt hần lại đỏ như quả gấc chín...-Ông bị sao vậy, sao lại đỏ mặt?

-tui hỏi hần.

-Àh...Ừh..

never...never mind.

-Tui hơi buồn một tí, mai đi rồi ông có gì muốn nhắn nhủ với tui nữa hok?

-Thật ra thì...-tui thấy hần bối rối.

-Thật ra thì sao?

- tui tò mò.

-Kiếm chỗ vắng người đi, ở đây ồn ào quá...Tuấn nói không nên lời.

Thế là hần chở tui ra ngoài bến Bạch Đằng, ôi gió mát quá không khí thật trong lành, người thì lại vắng vẻ...Rốt cuộc có chuyện gì mà phải ra ngoài này mới nói được đây,liếc qua nhìn hần tui thấy hần tay chân luống cuống, hơi run nữa chứ, nhìn thái độ của hần tui không sao nhận được cười...Vừa cười cười tui vừa hỏi hần:-Sao có gì muốn nói mà rụt rè giống như sắp tỏ tình vậy?Hần nhìn tui bằng ánh mắt trân tráo, giống như tui điểm trúng huyệt của hần không bằng...Giọng tui trở lại nghiêm túc lạ:-Thời gian vừa qua tui thật hạnh phúc khi có ông là bạn, có thể nói ông là 1 người bạn thật tuyệt vời một người bạn đúng nghĩa đối với tui, và tui thật tự hào khi nói rằng ông chính là người bạn duy nhất của tui!!

-Đơn giản chỉ là vậy thôi sao?

-Ý của ông là sao, tui không hiểu?

-tui bớ ngác.

-Hoàng giả vờ không hiểu hay Hoàng cố tình không hiểu?

-Tui...Tui không hiểu thật mà!

-tui lúng túng lắm.

-Chẳng lẽ một người thông minh và nhạy cảm như Hoàng mà không nhận thấy tình cảm Tuấn đối với Hoàng không chỉ dừng lại ở ngưỡng cửa tình bạn không thôi sao?

-Tui...thì tui chỉ xem ông là bạn, như mấy đứa trong trường cũng là bạn tui thôi, bạn tui đông lắm đó!

-Nói trắng ra là...-Các cháu ơi...giúp giùm bà lão nghèo khổ này...bà đói lắm.

2 ngày nay bà chưa có cái gì vô bụng..

- một bà già ăn xin ở đâu rồi ra không biết.

Bà có biết là bà zô ziên lắm hok...cứ canh giây phút này mà trời ra cứ như là trong phim vậy...tui liên tưởng đến 1 bộ phim nào đó mà đang lúc có 1 người con trai muốn nói điều gì đó rất là quan trọng với 1 cô gái thì bỗng có điều bất ngờ gì đó xảy ra...nhưng rất tiếc tình huống éo le này lại xảy ra với chính tui...là thật 100%....

Không biết hẳn định nói gì nhỉ,tui đang tò mò hết sức, đừng có nói hẳn YÊU tui nha, “chít lun áh”

...Thế là hẳn móc bóp lôi ra tờ polyme 100 ngàn boa cho bà ta vì đã “có công”

không cho hẳn bày tỏ...nghĩ lại thấy tội nghiệp hẳn ghê...-Ê.. về chưa?

-tui hỏi hẳn.

-Uhm...thì giờ về!Để Tuấn đưa Hoàng về, giờ cũng hết xe bus rồi!

-Có làm phiền gì mấy người hok?

-Sao Hoàng lại nói vậy, tui mình là tri kỉ mà.

Hắn lôi đầu ra từ tri kỉ nghe mà muốn sái lỗ tai...Nhưng kể ra hẳn cũng thật tốt bụng, những hôm hẳn trả tiền hẳn toàn đất tui vô những nơi sang trọng, cũng nhờ hẳn mà tui biết được thế nào là nhà hàng Nhật, nhà hàng Ấn Độ,.

v.

v...Nhưng cũng nhờ tui mà hẳn mới biết biết được thế nào là “hương vị”

của quán cóc vỉa hè chứ bộ!!!^^.

Kể ra tui cũng khôn dữ ta...Thế là hẳn dắt xe ra và chở tui về...Trên đường về hẳn “tâm sự”

với tui là hẳn đang thích một người, nhưng mà hẳn không đủ can đảm để “tĩnh tò”

, hẳn nói sợ người đó không thích hẳn, và còn sợ tổn thương người đó, vì không muốn mất tình bạn đẹp hiện có, tui thì vô tư khuyên hẳn hãy cứ bày tỏ rõ nỗi lòng ra cho người ấy hiểu đi, chưa thử làm sao mà biết chứ để trong bụng hoài có ngày “tẩu hỏa nhập toilet”

mà chết...Tui vừa nói vừa vỗ vai hẳn đành dạ, và còn nói hẳn “hiền”

quá đi!...Sau câu nói đó của tui, tui thấy hẳn mới có đủ dũng khí của 1 người đàn ông thật thụ mà nói với tui “Được rồi, Tuấn sẽ cố!”

...-Sắp tới nhà Hoàng chưa?

-hắn hỏi tui.

-Qua hết khúc này, bo cua trái chừng 500m là tới.

-Tuấn không hiểu Hoàng nói gì hết!

-Nghe cho rõ nè- tui nạt lớn- Tối ngã 3 phía trước, rẽ trái 500m nữa là đến,do you understand?

-Oh,I see.

Và thế là hấn đã đến trước cổng nhà tui...Nhà tui tuy không giàu có gì lắm nhưng nói chung cũng đầy đủ tiện nghi. Ba tui là 1 kỹ sư điện, còn bà mẹ làm giáo viên...bà dạy ở trường Nguyễn Thượng Hiền ở Tân Bình đó- nơi khét tiếng có nhiều học sinh giỏi...Tui còn có 1 anh trai đã có vợ và 1 đứa con, 2 bà chị gái chưa chồng dữ bà cố luôn, và 1 thằng em trai 9x nghịch phá như wỷ học tới lớp 9 bày đặt kéo đồng bọn đánh nhau bà cô vô tận nhà mắng vốn, ba tui đập cho 1 trận rồi cho nghỉ học luôn, nó đã đi làm ra đời sớm nên giờ cũng đã ngoan và chững chạc hơn tui nhieu và đặc biệt em tui đẹp trai lắm, con gái lệch theo bày bày,nhiều con bu như sam, có bữa chủ nhật nó nghỉ làm, gái vô nhà tui kiếm nó hà rầm,con này đưng mặt con kia nghinh liếc nhau,ghen tức nhau, tui thấy cũng dzui dzui.....

Trở về thực tại nha!

-Có định mời Tuấn vô nhà uống nước hok?

- Hấn nói mà 2 mắt sáng lung linh.

-Cũng tối rồi về sửa soạn đi, mà mai ông đi chuyến bay lúc mấy giờ?

-8 giờ 30, Hoàng nhớ ra tiễn Tuấn nha!!

-Ừh, nhất định rùi!!Bye bye.

-See you later and good night!Một mình tui lững thững bước vô phòng, mãi suy nghĩ về thời gian sắp tới này sẽ ra sao,Ui... mà hấn đi có 3,4 tháng gì thôi mà lo gì, đơn giản hấn chỉ là 1 người bạn thôi mà...Tui vẫn còn tức cười về tình huống vừa rồi tui và hấn khi gặp bà già ăn xin...Phải chi bà già đừng xuất hiện hấn sẽ nói gì với mình nhỉ,ê....

hay có khi nào hấn làm chuyện gì mờ ám rồi định thú nhận với mình hok...Không đời nào,hấn hiền và dễ thương vậy mà....

Hấn định tỏ tình với tui thì lại càng không thể, tui với hấn là bạn thân sao lại như vậy được.

Với lại tuy tui mang hương vị “gay”

nhưng hấn thì không đời nào,hấn manly muốn chết...Suy nghĩ nát óc cũng chẳng suy luận ra điều gì, tui ước gì tui đừng quá hồn nhiên và ngây thơ như vậy...Thôi đi ngủ sớm, mai tui còn ra phi trường tiễn hấn nữa chứ!!!Sáng sớm ông mặt trời vung tay ném xuống mặt đất những tia nắng chói chang đó cũng là lúc tui choàng tỉnh sau một đêm dài suy nghĩ mông lung...tui thiếp ngủ đi lúc nào không hay...Mấy giờ rồi...Trời ơi!! 7 giờ rồi thôi chết mình phải ra sân bay Tân Sơn Nhất để tiễn hấn nữa chứ...Bối rối như gà ăn trứng dấy thun tui tông dấy thật nhanh và tiến hành công cuộc tân trang lại nhan sắc để mà còn đối diện cùng hấn nữa chứ!Phù...xong rùi lên đường thôi!...Mà khoan để nhấn tin nhờ tui nó bỏ thẻ kí tên dùm nữa chứ..

khổ quá bữa nay cúp tiết nữa rồi, cứ như cái đà này chắc tui bị cấm thi lun quá...Nhưng mà nghĩ có bữa nay nữa thui mà, thui kệ tới đâu hay tới đó!..

À phải nhờ thằng Long- “bạn thân”

của tui mới được, hi.

hì chỉ có Long yêu là sẵn sàng giúp mình thui.

Trời ơi cái ông tài xế này chạy chậm quá đi lỡ không kịp chắc hấn hận tui cả đời quá...biết vậy lấy Honda zọt cho lẹ...Ý mình có tin nhắn nè...Ồ là của thằng Long để coi việc mình giao phó tới đâu rùi,tin nhắn như sau: “ OK bỏ thẻ thành công, mà sao dạo này “vợ”

nghỉ học nhiều vậy, có chuyện gì hok, “chồng”

lo quá hà!”

...Tui nhắn lại “I’m fine, TU my love^^”

Giờn thì tui giờn lại...không bít từ bao giờ tui không còn khó chịu với cách gọi của tên “Long đẹp trai”

này nữa...riết rùi cũng quen.

À quên nói với các bạn cái lí do tại làm sao mà tên Long gọi tui như vậy...cái gì cũng có sự tích của nó, sự tích như sau:Hồi đầu mới vô trường ngay bữa sinh hoạt bầu ban cán sự lớp của bà cô chủ nhiệm, tui vô trễ, vừa vô gật đầu cái rụp để chào bà ai ngờ đụng ngay cái giá sắt treo cái tivi...đầu tui muốn niền wa 1 bên, đau không thể tả, đã vậy còn làm trò cười cho bọn khi ở dưới nữa chứ...mới ngày đầu tiên mà đã làm chuyện để ý rùi^^.

Ha..

ha...ha....

lũ khùng này có cần phải cười lớn như vậy hok?Và bà cô tiến hành tuyển dụng nhân sự cho ngôi vị lớp trưởng...Sao im ắng quá vậy ta,vị trí ngon vậy mà không ai chịu làm nhĩ...Ồi chết tui cần phải giả quyết “bầu tâm sự”

gấp...không thể chịu đựng được nữa...-Cô ơi,em...-Sao? Em muốn làm lớp trưởng phải hok?Mọi con mắt đều ngược nhìn về tui...mắc cỡ quá,tui nó kinh ngạc trước vẻ đẹp nghiêng thùng đổ nước của mình chẳng!..

Bất chợt có giọng 1 thằng điên nào đó:-Bạn này cũng dễ thương đó cô, làm lớp trưởng là ok.

-Cô ơi, em em...-tui bối rối.

-Ai đồng ý bạn này làm lớp trưởng thì biểu quyết!Thế là 1 rừng những cánh tay “ngoan”

của tui con trai hí hửng đưa lên, hơn nửa lớp...Thôi rồi tai họa cho vô lâm nếu tui làm lớp trưởng...Tui sẽ ra sức đàn áp cho mấy người thừa sống thiếu chết lun, ai mượn “ngu mà lì”

...Và thế là tui lên chức từ hôm đó...công việc của tui cũng nhẹ nhàng như đưa nàng đi...(các bạn tự nghĩ đi ha) đó là photo tài liệu cho lớp nè, cuối tiết thì đi lấy thẻ điểm danh cho lớp, và wan trọng nhất tui là tiếng nói của bà cô chủ nhiệm,chỉ vậy thôi! Mới học có 3 tháng mà tui đã là trùm phé trong lớp với bản tính đánh đá như quỷ, hung dữ như xe tăng ý lộn sa tăng chứ! Tui kêu tui nó bằng mày tao ráo trội kể cả tên già nhất lớp sinh năm 81,chỉ trừ tên ấy kêu bằng “tên”

thui, nó tên Long, cũng chính là người nói tui dễ thương hồi đầu năm áh!Bữa đó tui photo tài liệu sử cho đám choai choai lớp tui, tổng cộng có đến 5 chồng tài liệu, nặng quá tui khinh đâu có nổi thể là phải nhờ tên Long đẹp trai rình phụ vì đúng lúc hấn đi ngang wa.

Lên tới lớp mệt đứt cả hơi tui hok nhớ có tổng cộng bao nhiêu chồng tài liệu nữa nên mới nhẹ nhàng hỏi hấn:-Mấy chồng?

-Trời ơi! Tao có nghe lộn hok, thằng Hoàng nó mới kêu thằng Long là chồng kìa tui bây!

-Vậy sao? 2 nó là vợ chồng hả, tin hot đây phải phát tán thôi!Thằng Hải dớ và thằng Tiến mát kháo nhau, tui mệt quá nên chẳng thèm đôi co với tui khùng này, liếc wa hấn thì thấy hấn đỏ mặt, vậy là sao nhĩ...Và những ngày sau mấy đứa quỷ trong nhóm ăn chơi của tui cứ chọc tui và hấn hoài...tức mình tui chửi tui nó như chó vậy mà chẳng cải thiện tình trạng, bắt buộc tui phải xài vũ lực tui hiếm khi xài cái này lém!...Thằng nào vừa mở mồm tui tát thẳng tay.

-Mày làm gì tát tao?

-tên bị tát.

-Tao đẹp,tao có quyền được hok?

-Tui ứng xử.

Vừa nói tui vừa sần sộ làm tên con trai đó sợ chết khiếp không dám hé nửa lời đã vậy còn rúc cổ cò lại nữa chứ,ai mượn dám chọc vào ổ kiến lửa này.

Có bữa 2 thằng chọc, tui tát 1 cái mà dính vô 2 khuôn mặt luôn, thấy tui nội công ghê gớm chưa? Còn hấn thì tui cứ ngỡ cũng trong tâm trạng hoang mang giống mình, nhưng thật bất ngờ hấn có vẻ thích khi bị chọc như thế và bất ngờ hơn hấn kêu tui bằng “vợ”

, và xưng “chồng”

với tui”

...Thời gian là phương thuốc kì diệu, mọi chuyện đâu cũng vào đấy tui wen dần với cách xưng hô của hần với tui, nhưng không hiểu sao hần cũng dễ thương và baby lắm mà tui thì lại không có tí “rung động”

nào trước hần...kể cũng lạ 〰.

Cái chuyện “vợ chồng”

này không phải lớp tui đứa nào cũng biết mà chỉ có trong nhóm quỷ sứ của tui chọc mà thôi...tui có cách quản lí riêng của tui mà! 〰.

Đó, chuyện là vậy đó...bây giờ thì trở về thực tại là tui đi tiễn tên Tuấn nha các bạn! Ấy chết, mình phải mua cái gì tặng cho hần mới được đi không thì kì lắm...thế là tui ghé vào chợ Hoàng Hoa Thám.

Mua gì ta, ờ hoa đi, nhưng hoa gì mới được chẳng lẽ hoa hồng, thôi kì lắm! Đang lơ ngơ chẳng biết mua hoa gì thì, ô là la hoa “for get me not”

đây mà, hoa này ở Đà Lạt mới có...tặng hần phù hợp lắm đây nhưng nó hơi xấu xí, lỡ hần tưởng mình quơ đại hoa đồng nội thì sao, thôi kệ.

-Cô ơi, gói cho con bó bông này đi, nhiều dạ cô? Phù....

tui tót 1 mạch xuống sân bay, trùi ui biết hần ở đâu mà tìm đây trời, sân bay mà rộng thế này cơ à, thú thật chứ đây là lần đầu tiên tui vô chỗ này đó.

-Hoàng ...ơi, Tuấn ở đây nè! Ah, thấy hần rồi, hôm nay hần trông thật bảnh với chiếc áo sơ mi trắng dài tay xoắn lên tới cùi chỏ, đóng gọn vô chiếc quần tây màu đen tuyền ôm sát háng và mông, lộ ra những đường nét ở vòng 3 của hần mới quyến rũ làm sao, chắc hơn 100cm là cái chắc(sở dĩ tui biết như vậy bởi sau này tui gặp rắc rối với chiếc mông của hần 〰)..

tui thích con trai có vòng 3 to lém vì tui là một trong số đó mừ..

hí.

hí.

hí..

cái đầu của hần tóc thì chĩa dựng đứng cả lên...Ngoài ra còn có ba mẹ hần nữa, phải công nhận là ba mẹ hần hôm nay xinh trai đẹp gái cũng không kém, đúng là nhà giàu có khác...-Tìm Tuấn này giờ hả?

-hần tươi cười mà để lộ nguyên hàm răng trắng bóc.

-Đâu có, tui cũng mới đến hà! Dạ con chào cô chú, có cái này tặng ông nè.

-Ủa, hoa gì sao lạ vậy Hoàng?

-Đây là hoa “for get me not”

-Àh..

ra vậy, hoa “đừng quên tôi”

àh.

-Không, tên nó là “for get me not”

Thoáng chốc tui thấy hần nhìn tui bằng ánh mắt trìu mến đầy thân thương...ánh mắt này hơi khác với ngày thường.

-Cảm ơn Hoàng nha!

-Tới giờ rồi đó con trai!

-mẹ hần nhắc.

-Dạ! Hoàng nhớ giữ gìn sức khỏe và nhớ đợi Tuấn về nha!

-Uhm, chúc thượng lộ bình an hạ lộ bình thường.

Ôi, xúc động quá, tâm trạng tui bây giờ cứ như “tiễn bạn lên đường”

vậy...Ừa mà đúng rồi mà!Bùn quá hà, phải chờ hấn về sao,bồn chồn quá đi mất, nhớ hấn đi luôn thì sao nhỉ,tui tặng hoa for get me not cho hấn, đơn giản chỉ vì tui không muốn hấn quên tình bạn đẹp đẽ giữa tui và hấn thôi...Và thế là phi cơ đã mang bóng dáng của hấn về vùng trời thật xa.

Tui trở về nhà mà con tim đầy thổn thức,rồi đây tui sẽ ra sao khi không còn thấy hấn mỗi ngày không còn được nghe giọng cười sảng khoái của hấn, không còn nghe mùi nước hoa ấy,...tất cả đã vô tình trở thành tiềm thức trong tui làm sao tui có thể mạnh mẽ đối diện....

Nhưng mà tui nghĩ lại rồi, hấn chỉ là một trong số những người bạn bình thường của mình thôi,chẳng qua là hấn thân với tui hơn tui nó thôi, việc gì mình phải suy nghĩ nhiều...Và rồi trong một lần đi nhà sách tui tình cờ đọc được ý nghĩa của loài hoa “for get me not”

như sau:“Đây là loài hoa tượng trưng cho sự chung thủy tuyệt đối trong tình yêu, nếu người con gái mà tặng cho người yêu thì sẽ nói lên rằng:Tình yêu của em đối với anh là vô hạn, không có gì trên đời này biến nó thành hữu hạn,nó chứng minh trái tim em mãi gửi trọn về anh cả thân xác lẫn linh hồn,vì thế đừng bao giờ quên em, sao này nước biển có hết xanh, đại dương ngừng sóng thì đến lúc ấy chúng ta sẽ xa nhau!”

...Trời ơi, có khi nào hấn hiểu lầm hok trời, cầu trời phù hộ cho hấn đừng biết ý nghĩa loài hoa này...Nhưng mà trong đó nói con gái tặng cho con trai mà...còn tui đâu phải là con gái đâu, kon trai tặng kon trai không biết có sao không nhỉ?Trong 1 lần đăng nhập yahoo để chat, vô tình hấn cũng đang online....

Hấn:Hi!!Tui:Hello.

Dạo này vẫn khỏe chứ người bạn của tui.

Hấn:Uhm, Khỏe như trâu luôn!!hì hì.

Tui:Bộ làm người chán rồi muốn làm trâu hả?Hấn: Chắc vậy!!ha..

ha..

ha.

Tui: Bộ điên hay sao mà cười hoài vậy.

Hấn: Đâu có, tại bữa nay vui vì được chat với Hoàng.

Àh,khi trước Hoàng tặng Tuấn hoa “for get me not”

đó!Tui: Rồi sao?Hấn: Tuấn biết ý nghĩa loài hoa đó rồi,Tuấn hạnh phúc lắm vì cuối cùng Hoàng cũng đồng ý.

Tui hơi choáng váng...vậy là hấn đã biết ý nghĩa của nó luôn rồi...nhưng chưa chắc, tên này hay giỡn lắm...Tui: Đồng ý chuyện gì?Hấn: Thì chuyện Tuấn với Hoàng...Không biết là từ khi nào...Tuấn đã...yêu Hoàng rồi.

Tui: Sao lại như vậy,ông đang đùa phải hok?Hấn:Đó là sự thật, 1 sự thật mà từ lâu Tuấn đã dồn nén trong tim chưa có cơ hội nói ra, bây giờ thì Tuấn thấy nhẹ nhõm lắm...Và hấn còn nói một lèo dài kinh khủng...hấn đang tâm sự với tui những trần trở những buồn khổ từ trước tới nay của hấn về tui...vì tui chưa chuẩn bị tâm lý nên tui cảm thấy hơi bị sốc, hấn “buzz”

cho tui 5 lần, nhưng tui đã đờ ra, chẳng còn biết gì nữa nên không trả lời hấn...Tui cố trấn tĩnh lại và nhận thấy cần phải suy nghĩ cho kỹ...Thế là tui Sign Out 1 cách vội vàng và nhanh chóng, chạy ù ra khỏi tiệm net...Về tới nhà tui thờ thần như xác chết, mãi suy nghĩ về hấn...Àh, thì ra từ đó tới giờ hấn đang yêu thầm tui sao...vậy mà tui chẳng biết gì, tui đúng là 1 đứa ngốc nhất thế gian mà, có vậy mà cũng không cảm nhận được...Tui ước tui có thể nhạy cảm và tinh tế hơn thì hay biết mấy...Mình có nên chấp nhận tình cảm của hấn hok, sự thật là mình hình như cũng thích thích hấn thì phải, những lúc không thấy bóng dáng hấn tui thấy hơi buồn buồn và nhớ...cái này không biết có tính là tương tư hok?...Nếu mình chấp nhận cùng hấn bước trên con đường tui và hấn chọn thì không biết tương lai sẽ ra sao...Cái xã hội này liệu có chấp nhận

mối tình dị hợm này không...Nghĩ đến đây thôi là tui cảm thấy phía trước là một con đường dài thăm thẳm, nếu lỡ đi vào chẳng những không có lối ra mà có khi còn đi lạc nữa không chừng...Rồi tương lai hần nữa sẽ đi về đâu, hần còn phải lấy vợ sinh con để cái nữa chứ,hần là con một của ba mẹ hần nữa...Xin lỗi Tuấn nha, Hoàng vì tương lai của Tuấn thôi nên “biết làm gì hơn”

!...Hoàng hơi ích kỷ nên Hoàng không thể!!!Tui phải đối mặt và giải quyết sự việc này như thế nào, tương lai tui và hần sẽ ra sao, hần tiếp tục chinh phục tui, không bỏ cuộc hay tìm cách trả đũa tui vì tui không chấp nhận hần...Mời các ông Top bà Bot đón xem Chap tiếp theo để biết diễn biến của câu truyện vào thời gian tới.

~~(Rất hấp dẫn và kịch tích, thân mời).

Sau cơn bão rồi ấy đến khoảng 1 tuần sau tui mới lấy lại được thăng bằng cố bình tâm trở lại...tui dần phục hồi trạng thái ban đầu hồn nhiên và nhí nhảnh như mọi ngày...Nói chung tâm trạng tui bây giờ mà nói cũng có buồn đôi chút nhưng cũng không ảnh hưởng nhiều lắm đến cuộc sống của tui...Thời gian thấm thoắt thoi đưa, tính đến ngày hôm nay là đã được 4 tháng 10 ngày kể từ ngày hần nói tiếng yêu tui và chắc cũng là ngày hần đau khổ lắm vì tui đã từ chối tình yêu của hần không một lời,chắc có lẽ hần cũng đã nguôi ngoai và có tình yêu mới với một cô gái nào rồi cũng nên và đang thầm cảm ơn tui nữa chẳng...Hôm nay tui đang trên đường từ trường về nhà, nói vậy thôi chứ tui vừa mới la cà cùng tụi âm binh hột vịt lộn của tui ở 1 wán cà phê ấy mà.

Sao bữa nay tui nhìn ra đường có cái gì khang khác so với ngày thường hình như là quang cảnh hôm nay trông có vẻ xinh tươi hơn, những đám mây không buồn trôi,ông mặt trời hé nở 1 nụ cười tươi,con người thì dễ thương hơn, chuyện gì đang xảy ra thế nhỉ?...Tới nhà rồi mừng wá, phải vào nhà xử 1 bụng cơm thôi đối wá rùi..

thế là tui hí ha hí hửng đi vào con hẻm dẫn vào nhà tui,vừa vào tới sân tui đứng hình ngay lập tức, bàng hoàng và chới với khi kịp nhận ra có 1 chiếc xe SH lảng cón với biển số 3536...trong sân nhà tui, chính là xe của người xưa đây mà...Tui dụi mắt lần nữa và chạy ù vào trong nhà và đứng hình tập 2 khi người đang ngồi nói chuyện với ba tui lại chính là...hần!...Trời ơi! Sao lại thế này..

hần..

hần đã trở về rồi sao,sao bất ngờ dữ vậy...hần chưa tỉnh ngủ sao, có chuyện gì không nhỉ...Tui đang sững sốt pha lẫn chút bối rối thì:-Hi...lâu wá không gặp, cuối cùng Tuấn trở về rồi nè.

-Giọng hần vẫn ngọt ngào và ấm áp như xưa.

-Ờ..

ờ.

-Dạo này thấy Hoàng hơi gầy đó, chắc đi chơi đêm dữ lắm fải hok?

-Làm gì có!tui có đi đêm bao giờ đâu, nhầm!

-Hi..

hi..

giỡn thôi mà! Bác ơi con chở Hoàng đi đây lát nha bác!

-hần bất ngờ way vào nói với ba tui.

-Ờ, dắt nó đi luôn cũng được.

-Bác nói đó nha...Con đi bác ơi.

-Uhm.

-Ê..

ê..

tui chưa ăn uống gì hết mà..

đôi thúi cả mồm luôn rồi nè!

-Thì bây giờ đi ăn! Và thế là hấn chở tui thẳng theo hướng quận 1, trên đường đi hấn hỏi tui từ lum hết nào là việc học (cứ như wan tâm lăm hổng bằng), ăn uống có điều độ hok, còn đi thư viện hok, ... nói chung là xàm lăm và tui trả lời theo kiểu yes no question... Vãn mùi nước hoa nồng nàn và quyến rũ như ngày nào... tui đang cố tìm về kí ức xưa, thì nghe hấn phát biểu: -Hồi trước nhớ khi Tuấn chở, Hoàng hay đặt tay lên đùi Tuấn lăm cơ mà!

-Khùng hả?

-tui thoáng đỏ mặt tía tai- Đó là do ông thẳng gấp tui bị mất đà nên vô tình thôi, làm như tui mê lăm chắc.

-Giờ Tuấn cũng muốn được như vậy! Trời ơi..

tui có nghe lộn hok, hấn kêu tui để tay lên đùi hấn kìa, sao mà sỗ sàng quá vậy... còn lâu tui mới để, bắt ngờ hấn kéo tay tui ôm vô người hấn... đứng hình tập 3, nhưng sao tui lại có cảm giác thật dễ chịu wên luôn cơn đói, trước lúc kịp nhận ra có wá nhìu người hiếu kì nhìn thì tui đã nhanh tay trùm cái áo khoát lên đầu rồi... hìhì mình thông minh thật.

Sau đó, tui và hấn vào 1 cái nhà hàng rất là sang mà tui không kịp để ý tên gì, trong lúc tui đang ngấu nghiến để thỏa mãn cơn đói thì hấn đề nghị 1 câu làm tui phát sốt: -Mình bắt đầu tìm hiểu nha Hoàng! Tui chỉ im thin thít không nói gì hơn... tâm trạng tui bây giờ thật mâu thuẫn, nội tâm giằng xé dữ dội... Hấn vẫn còn nuôi ý định là sẽ theo đuổi tui ư... tui đang sợ 1 điều gì đó không ổn, sao hấn mạnh mẽ thế nhỉ tui những tưởng hấn đã bỏ cuộc rồi chứ, chẳng phải tui chảnh chọe gì nhưng tui vẫn đang tìm câu trả lời... hấn thật sự đang muốn gì, hấn có thật sự thích mình hok hay chỉ muốn tìm cảm giác mới, chỉ vui chơi wa đường... Hấn là đàn ông chính hiệu, hấn đâu phải như mình, hấn.....

4. Chương 4

Hoàng nghĩ tui mình chỉ dừng lại ở mức bạn bè thôi!

-tui mạnh mẽ.

Hấn hơi thất vọng trước câu nói của tui... nhưng rồi hấn cũng trấn tĩnh lại và bắt đầu lên tiếng: -Thời gian wa, Tuấn đã suy nghĩ rất nhiều về chúng ta, hình ảnh Hoàng luôn hiện ra trong ý nghĩ của Tuấn và thật sự đêm nào Tuấn cũng bắt gặp Hoàng trong giấc mơ, để từ đó Tuấn đã nhận ra 1 điều rằng Tuấn không thể thiếu Hoàng trong đời! Tuấn cũng đã đau khổ 1 thời gian vì tình yêu mình bị từ chối một cách phũ phàng nhưng cuối cùng tiếng gọi nơi con tim của Tuấn vẫn luôn hướng về Hoàng! Có lẽ Hoàng nghĩ Tuấn đang đùa, nhưng không đây chính là sự thật, một sự thật mà thời gian wa Tuấn luôn miễn cưỡng tránh né, nhưng đến lúc này Tuấn cần phải mạnh mẽ để đối diện với nó, thật sự Tuấn đã yêu Hoàng lúc nào không hay và cho đến nay nó thật sự đã trưởng thành và chính là lí do Tuấn về Việt Nam, Hoàng..

I..

Love..

you..

so much.

-Còn Xuân Nhi, quảng cho chó gặm hả?

- Tui hơi lỗ lòi.

-Ông cũng nhận thấy Nhi nó yêu ông thật lòng mà.

-Tình yêu không thể miễn cưỡng khi mà từ trước tới giờ Tuấn chưa bao giờ yêu cô ấy dù chỉ bằng hạt bụi hạt cát, với lại thời gian wa cũng đã chứng minh cô ấy không phải là mẫu người Tuấn yêu!

-hắn giải bày.

-Vậy Tuấn yêu mẫu người ra sao?

-tui shock hẳn.

Hắn không trả lời mà chỉ cúi gầm mặt xuống bàn, thoáng chút tui thấy mình hơi quá, tui đánh giá mình quá cao rồi chẳng...Tui đang tổn thương chính tui mà đó chính là lòng tự trọng của tui không cho phép tui đồng ý...nó như mách bảo rằng nếu mày mà wen hắn sao này cuộc đời mày sẽ khổ.

Tui cũng đã thấy trước mắt 1 chương ngại vật rất lớn đó chính là cái xã hội Việt Nam không cho phép tui thích hắn, miệng đời không đồng ý tui nói tiếng yêu hắn, đó là chưa kể gia đình 2 bên, ba tui sẽ giết tui mất hay là sẽ tống cổ tui ra khỏi nhà...-Tuấn yêu mẫu người của Hoàng!

-hắn cứng cổ khẳng định.

-Không được, Hoàng với Tuấn là không thể!

-Sao lại không thể, không thể chúng ta sẽ làm cho nó thành có thể.

Trên đời này mọi chuyện đều bắt đầu là con số không mà...Xin Hoàng hãy tin vào tình yêu của Tuấn,là thật đó.

-KHÔNG LÀ KHÔNG!

- tui hét lớn kinh khủng đến nỗi mọi ánh mắt đều phải ngược nhìn.

Tui bỏ chạy như điên ra khỏi cái nhà hàng đó để lại ánh mắt thẳng thốt và đầy đau khổ cho người ấy...Trên xe buýt để đi về nhà tui khóc như mưa,những người chung quanh lấy làm khó hiểu nhưng tui mặc kệ cứ mặc sức khóc... Tui chẳng biết khóc vì lý do gì. Tui trải qua những ngày sau đó thật bi thảm...tui chôn vùi mình trong nỗi đau không của riêng tui...Tui đã suy nghĩ rất nhiều, nghĩ về con đường tui và hắn sẽ phải đi nếu tui đồng ý, tuy buồn như vậy nhưng tui ăn rất nhiều... vì theo tui nghĩ “ăn cho đời bớt khổ chứ có béo bổ gì đâu”

...Bởi vậy tui chẳng những không sụt kí mà còn tăng thêm 2 kí lô gam....

Tui luôn tránh né sự thật,nhưng sự thật phũ phàng có sức mạnh hơn tui tưởng...Và rồi cuối cùng tui cũng đã nhận định ra 1 quy luật bất biến: tui cũng thật sự yêu hắn,sự thật đã chứng minh thành 1 định luật..

không được... vì tình yêu mình sẽ tranh đấu đến cùng, mình sẽ bẻ gãy mọi thế lực xóa tan mọi định kiến để đến được với hắn.....Tui móc điện thoại ra và bấm phím gọi cho hắn:-Alo, mình gặp nhau một chút nha Tuấn!Đầu dây bên kia: “Tuấn đang bận, chờ 20 phút nữa nha”

-Uhm được rồi, wa chờ Hoàng nha.“Ok, Tuấn sẽ đến ngay!”

Lát nói gì với hắn nhỉ.. “Tuấn ơi, Hoàng đồng ý làm bạn gái của Tuấn rồi”

...Trời ơi!ghê wá, nói sao ta...thôi tùy cơn ứng biến vậy.

Và khoảng đúng 20 phút sau hắn tới và chở tui thẳng ra công viên 30/4.

Bây giờ là 7 tối rồi ở đó cũng tối chắc không ai để ý đâu nhỉ...Trên đường đi hắn nắm tay tui ôm eo hắn chặt như sam,2 đứa không nói gì,nhưng ánh mắt đã “thay lời muốn nói”

,không hiểu sao làm như bản năng tui ôm chặt đến mức có thể khiến hắn phải rên rỉ “Ôi ngạt thở wá”

, tui mới thả lỏng chút ít, tui áp má mình vào cái lưng rộng và săn chắc của hắn..

Bất ngờ không phải cố ý, tay tui chạm phải bộ ngực của hắn...Trời đất, ngực hắn to và săn chắc kinh khủng,chắc hẳn thể nào cũng tập tạ mới được như vậy...Tui bên lên định rút xuống nhưng hắn đã nhanh tay giữ lại, thôi lỡ rồi bóp luôn chứ sao, lần đầu tiên trong đời tui được “bóp vú”

con trai...^^.

Ôi đã wá...Tui đang có cảm giác mình đang được bơi lội trong lọ mật ong, ôi hạnh phúc đến chết mất, ước gì thời gian ngừng lại nhĩ.. “thời gian ơi!xin dừng lại cho đôi tình nhân yêu trong muện màng đừng khóc lỵ tan”

....

Tui tui ngồi tại 1 cái ghế đá.

-Nói vậy là Hoàng đồng ý rồi hả?

- hấn vui mừng hớn hở như Liên Xô được mùa vậy.

Tui ngoan như 1 chú mèo mướp gật đầu nhẹ nhàng đồng ý,...đôi mắt hấn ánh lên niềm hạnh phúc tột đỉnh...Đến lúc này tui mới có dịp để ý hấn có đôi mắt đẹp mê hồn, 1 đôi mắt biết nói...thật gọi cảm tui thật không muốn nhìn thẳng vào đôi mắt ấy sợ bị lôi cuốn đến chết mất.

-Nhưng Hoàng vẫn còn sợ một điều là mọi người sẽ không chấp nhận...-Không sao đâu,tình yêu của chúng ta sẽ giúp họ có suy nghĩ khác,hãy tin Tuấn.

-Đôi mắt hấn lại ánh lên niềm hi vọng mãnh liệt.

Tui còn đang mãi suy nghĩ thì hấn tiếp:-Từ nay phải gọi đàng này bằng “anh”

nha kưng!

-Xía,ko thích!

-Vậy gọi là “chồng”

nha!Tui thoáng giật mình...trời ơi trong lớp mình bị kêu như vậy rùi...bây giờ lại bị tên này nữa.

-Ờ..

ờ thì “anh”

!

-Nói lại xem nào: “anh yêu”

!

-Anh...iu.

-Ngoan lắm, thưởng cho nụ hôn nè.

-Khùng hả? biết đây là đâu hok?

-Xung quanh người ta cũng hôn wá trời có sao đâu!Tui ngó xung quanh,trời ơi tui này hôn gì mà kinh thể,nút lười gì mà nghe chùn chụt thấy ớn...Có gì dề nhà mà đóng cửa lại mà “giải quyết”

chứ!!!

-Nhưng...tui..

à em với anh thì khác!

-tui biện hộ.

Thế là hấn quay wa chỗ khác tỏ ý giận dỗi,tui khều khều:-Thì kiếm chỗ nào kín kín chút đi.

-Hotel nha!

- hấn way wa mà mắt sáng rỡ.

Tui nổi máu ăn mày lên:-Đồ khủng, xem tui là hạng người đó hả,mới ngày đầu mà đã vậy rồi!

-Sorry,anh không cố ý mà.

Hắn lại chở tui ra ngoài bến Bạch Đằng, sao hắn thích nơi này thế nhỉ...đừng nói là bữa nay đang hun gắp bà già bữa hôm nữa nha, chắc tui chết mất.

-Rồi hôn được chưa my love?

-Nhưng...em không biết hôn, em có hôn ai bao giờ đâu.

-tui đỏ mặt.

-Được rồi anh chỉ tận tình luôn.

Sau lời nói của hắn, hắn kéo mặt tui lại sát mặt hắn đến nỗi tui nghe rõ từng nhịp đập và hơi thở của hắn...hơi thở hắn đậm mùi nam tính và thơm thật.

Và, môi hắn từ từ chạm vào môi tui...Trời ơi, sung sướng quá, mê ly quá, môi hắn sao ngọt thế nhỉ, hắn vừa ăn kẹo sao, bờ môi hắn thật mềm mại và uyển chuyển...Bất ngờ hắn đưa nguyên cái lưỡi của hắn vào miệng tui...tui hơi sợ nên định xô ra nhưng bị hắn gạt lại...Một cảm giác mê mẩn, các dây thần kinh của tui cứ rung lên rần rần...Hắn hôn tui ngẫu nhiên như muốn ăn thịt tui luôn vậy...Tui không biết là đã uống bao nhiêu lít nước bọt do hắn tiết ra nhưng chỉ nhớ là rất nhiều...đặc biệt nước bọt của hắn ngọt lịm như mật ong vậy...càng uống càng ghiền...Và thế là tui đã biết hôn rồi đấy...Tui trần trọc không ngủ được mãi nhớ về nụ hôn đầu đời của mình, 20 tuổi rồi tôi mới được hôn, hic...Tuấn ơi!Love you forever! Tui thiếp đi trong nỗi niềm hạnh phúc của 1 người đang yêu...Trong giấc mơ có anh và em nắm tay đi vào thiên đường hạnh phúc mặc cho ngày mai có ra sao!Tui đang chìm đắm trong niềm hạnh phúc mà tình yêu đầu tiên của tui mang lại...Những ngày tháng bên hắn mới thật sự là khoảng thời gian đẹp nhất trong đời tui từ nhỏ đến nay...Tình yêu quả thật kì diệu nó có sức mạnh ghê gớm nó giúp con người ta cảm thấy yêu đời hơn, hưng phấn hơn, và wan trọng nhất là thấy quý cuộc sống của chính họ...nhưng hạnh phúc đâu thể là mãi mãi tồn tại 1 cách vô hạn khi có sự cạnh tranh của vô số những nỗi bất hạnh luôn tiềm ẩn xung quanh, và đó chính là lí do mà trên đời này mới có những người khổ vì tình, đau vì bị hiểu lầm...và chắc tui là một trong số đó...Buổi chiều đó cũng bình thường như mọi ngày thôi, lúc này cũng đã chạng vạng tối.

Tui đang làm vệ sinh cho chiếc metyl của tui ở sau hè(ai có đọc phần đầu thì sẽ rõ), thú thật với các bạn chứ tui phải làm công việc này hàng ngày để giữ cho nó được thơm tho và ngày nào cũng vào giờ này cả...Vì metyl của tui là dạng tháo lắp mà^^..

Đang mãi “say đắm”

với chiếc metyl với cái bàn chải nhỏ thì tiếng mẹ tui ở đâu vắng vắng:-Hoàng,xuống quán bà tám Tiền mua cho mẹ bó rau muống coi!

-Dạ, cứ...từ từ...Vì ở nhà tui hay để hàng tiền đạo của tui trần trụi như vậy lắm, bởi vậy mới chết chứ...Tui tiện tay cho chiếc metyl đang vệ sinh dở vào 1 cái chén nhỏ đây lại và cẩn thận để lên sòng chén...và chạy ù té đi mua đồ cho mama của tui với cái khẩu trang dính trên mặt, ai đời như tui không chiều tối rồi mà còn bịt khẩu trang....

Lúc về, đang lúc có bộ phim Đài Loan “Phép màu”

quá hay thế là tui sà vào coi 1 cách say sưa không nhớ mình đang thực hiện 1 nhiệm vụ thiêng liêng là vệ sinh cho chiếc Metyl yêu dấu...Chốc chốc tui vừa xem phim vừa nhắn tin cho anh iu...Ôi hạnh phúc quá, anh ấy mới đáng yêu làm sao, và thế là tui quên hết không còn biết trời trăng mây gió gì nữa khi nhận được tin nhắn của người ấy: “Honey, nhớ em quá hà, anh học không vô gì hết,em đang làm gì đó, có nhớ anh hok?”

....

Và tui thật sung sướng khi lại nhận được dòng tin: “Mai sáng đi xem phim với gia đình anh nha, có ba anh mới đi công tác về nữa, Mum và thằng Johnny,mai sáng sửa soạn xong gọi anh wa rước nha,yêu em nhiều.”

Xin nói rõ với các bạn Johnny là thằng em họ của hắn bên Mỹ cũng mới về Việt Nam cũng là Việt kiều,bằng tuổi tui và hắn nhưng tui ko thích nó lắm vì tui cảm thấy nó hơi bị “chảnh”

. Mà tui thì chúa ghét ai chảnh..

Vui quá sáng mai mình đi xem phim với gia đình hẳn rồi...Mai không biết xem phim gì nhỉ?Hi vọng là hơi lãng mạn một chút vì mình đang yêu mà...Sáng sớm,tui đã nổi bật trong bộ cánh rất xì tin, xúng xính trong đôi giày vải chắc sẽ càng tô đậm thêm hình tượng cúp bẽ của tui trong mắt anh ấy đây.

Có lần tình cờ hẳn thú nhận với tui: “nhìn em giống búp bê lắm”

, nhưng tui cãi lại “cúp bẽ không phải búp bê nghe chưa?bạn bè đều kêu tui như vậy!”

...và thế là cãi qua cãi lại, nghĩ lại tui thấy đôi khi cãi nhau cũng thú vị lắm chứ bộ...nhất là những lí do chẳng ra làm sao...Tui soi lại mình trong gương, ai mà lại đẹp hoàn hảo thế nhỉ?^^.

Ồi chết vẫn còn thiếu thiếu gì đó...Àh, đúng rồi đó là báu vật của tui...CHIEC METYL..

thiếu nó sao tui có thể đối mặt cùng anh ý và gia đình...hì.

hì.

Tui mạnh dạn thọt tay vào cái lọ dung dịch diệt khuẩn để lấy chiếc metyl ra...và thật choáng váng khi nhận thức được rằng nó không hề có trong ấy, trong phút hoang mang cực độ tui không nhớ ra 1 cái gì...Trời ơi nó không thể biến mất như vậy được...Làm sao con dám ra đường để nhìn mặt thiên hạ đây trời...Tui chỉ còn biết thút thút khóc chứ biết làm sao bây giờ, nó là bản mặt của mình mà!...Vậy là trời hại mình rồi, ổng không cho mình đi xem phim cùng gia đình hẳn rồi...tức...tức...quá!...Đang ngồi bơ phờ thì bỗng điện thoại tui réo bải “Sorry”

... “Oh hey Lona! khi xưa anh hứa yêu em không xa em đâu nhớ không...”

...là hẳn gọi cho tui, trời ơi làm sao bây giờ...phải diện lí do thôi, không thể làm mất hình tượng của tui trong con mắt hẳn được...“Xong chưa em yêu, anh wa liền nha”

“Anh ơi, em không đi được rồi, không biết tối wa ăn trúng gì mà giờ phải ôm toilet xanh mặt luôn,hic”

- tui giả bộ mệt mỏi.“Trời ơi, vậy hả,được rồi anh wa liền”

...thôi chết tôi rồi...làm sao đây...“Ồ...thôi khỏi anh ơi, em mới uống smecta rồi nên cũng đỡ, nhưng vẫn còn mệt, em không sao đâu, anh cứ đi đi hiếm khi nào ba anh về mà, chúc vui vẻ”

.“Vậy thì...”

mà em có chắc không sao hok,anh lo cho em quá!”

“Không sao thiệt mà...”

“Vậy xế chiều anh wa...xin lỗi em nhiều!”

“Rồi...anh đi vui vẻ, cho em gửi lời thăm bác trai,bye anh!”

“Bye em”

Tiếc thật...sao tình cảnh trở trêu này lại xảy ra với mình nhỉ?Huhuhu...tại sao vậy...Tui cố vận óc nhớ lại lịch sử từ ngày hôm wa đến giờ mình đã làm gì...nhưng càng nhớ càng nhức đầu,thật tình là tui không còn nhớ khi khô gì nữa, sao dạo này trí nhớ mình kém quá, chắc phải mua thuốc bổ uống thôi!...Nhưng việc quan trọng nhất bây giờ là phải làm lại chiếc metyl mới, không có nó chắc mình nghỉ học trú ở nhà luôn chứ làm sao dám ra đường...Chán thật!...đã 8 giờ rồi,chắc gia đình hẳn cũng vô rạp rồi...Thú thật là bữa nay tui cũng có tiết ở trường,học tiếng Anh...Nên tui cũng có ý định là nghỉ 1 bữa để đi chơi nào ngờ lại xảy ra cố sự này..

hic đúng là trời hại kẻ gian...Nhưng nói gì thì nói thì phải đi mua đồ ăn sáng thôi đói bụng quá rồi, còn cái vụ “metyl”

thì tính sau...Thế là tui tắt tả quơ cái khẩu trang che cái bản mặt lại chạy đi mua đồ ăn sáng...lúc đi ra phía nhà sau lấy tờ để đỡ hủ tiếu ra xức, và tui thật sự bị sốc khi phát hiện ra...chiếc metyl trời đánh của tui nó đang nằm gọn trong 1 cái chén nhỏ...

Tức!Tức!Tức!...Tui chỉ còn biết nhăn răng ra mà cười thui chứ biết làm sao bây giờ khi lâm vào tình cảnh dở khóc dở cười này mà nguyên nhân chính là do tính hậu đậu của tui.

Bây giờ đã là 8 giờ rồi, chắc gia đình hắn đang xem phim vui lắm nhỉ?...Thế là tui quyết định lên trường học thôi dù gì lên trễ cũng dót dất được 2 tiết sau, chứ ở nhà buồn muốn chết...Lên tới trường tui đã thấy bọn hà bá của tui đang tụ tập trước cổng trường...đừng có nói là bữa nay được nghỉ nha “buồn”

lắm đấy!!...sở dĩ tui nó không gọi được cho tui vì tui mới thay sim mới chỉ có anh iu của tui bít thui...Và đúng như dự đoán của tui hôm nay được nghỉ tiết...bọn nó đang bàn tán nên đi đâu chơi...vậy mà tui cứ ngỡ là đang chửi lộn chứ,gì mà vắng tụi tui...sinh viên gì không có văn hóa cái quần què gì hết trơn.”

Và tui xấp lại, chỉ 1 tiếng nói của đại ca như tui là đứa nào cũng đồng ý không dám ho he(tui là lớp trưởng mà)....

đó là đi karaoke bên Sư Vạn Hạnh...Oh yeah!Sau khi rống muốn lòi cổ họng bọn nó rủ đi siêu thị Maximark trên đường 3/2, đi thì đi tui cũng đang định mua 1 số món để tặng anh ý... Bọn này đúng là đồ ngựa đù, mua sắm gì mà phát khiếp,dạo muốn nát cái siêu thị mà mua...chỉ có vài món....

thật tình tui biết tui nó nghĩ gì mà,gà tui nuôi tui phải biết chứ,chẳng wa là đi ngoài đường bụi bặm nên bọn nó vào đây mục đích chính là để tận hưởng “hương vị”

của cái máy lạnh thui chứ gì!!

-Ra trước Lotteria ăn gà rán đi tui bây thêm quá xá!

-Thằng Tiến rủ rê.

-Ok,tao đồng ý 2 tay 2 chân với cái lưỡi luôn!

-con Xuân mập nịnh theo.

Và rồi bắt buộc tui phải theo tui nó đi ăn gà rán...Tụi nó chọn cái bàn sát cửa nhìn ra đường chỉ thấy xe và xe, eo ôi tui sợ nó lắm,khiếp!!!Mất tui đảo qua đảo lại trong khu ăn uống này, chẳng biết tìm cái gì nữa,hổng lẽ trai đẹp sao, mình có bồ rồi mà nên nhất định là không phải rồi...Và, bất chợt mắt tui long lên sòng sọc khi bắt gặp hình ảnh...hắn cùng ba mẹ hắn và thằng Johnny cũng đang ăn gà rán ở sát bàn của tui...trời ơi sao trái đất này tròn dữ vậy...bộ hết chỗ ăn rồi hay sao mà gia đình hắn lại vô đây!...Không được không thể để gia đình hắn thấy mình được vì trong tâm trí hắn bây giờ mình đang ở nhà vì bị “smecta”

mà...Thế là tui lấy 2 bàn tay che mặt lại và cúi gằm mặt xuống không dám ngước lên!...Bất chợt,giọng thằng Hải dờ hét lên khi có người bùng gà ra:-Mày làm gì dạ Hoàng, gà ra rồi nè, ăn đi bày đặt ngại gì nữa mày?Toàn bộ thực khách xung quanh ngó lại bàn tui và...đơn nhiên là có gia đình của hắn...Tui chỉ nghe tiếng bước chân của 1 người phụ nữ tiến lại gần tui và không ai khác đó chính là mẹ của hắn...-Là con sao Hoàng, vậy mà cô cứ nghĩ là bây giờ con đang ở nhà vì căn bệnh tiêu chảy chứ!

-Dạ,con mới khỏi.

-Tui lí nhí.

Nói đoạn bà ta bỏ đi mà còn không quên khuyến mãi cho tui một nụ cười mỉa mai...tui cảm thấy mình thật khó xử từ nhỏ tới giờ mình có trải qua tình huống này bao giờ đâu!Và điều khiến tui đau lòng hơn đó hắn không thèm nhìn tui 1 cái, quăng cho tui cục “lơ”

tổ chẳng và lo cười đùa với thằng Johnny...Chắc trong tâm trí hắn bây giờ tui là một đứa dối trá, đã có lần hắn nói với tui hắn ghét nhất là sự dối trá, và nói với tui “em đừng bao giờ lừa dối anh nha,anh rất ích kỉ nên sẽ không bao giờ tha thứ cho em đâu”

Và thế là hết chắc hắn không tha thứ cho mình đâu...Về đến nhà tui mãi suy nghĩ về tình huống vừa rồi...Thằng chó Hải mai đi học lên trừ đập cho nó chết mẹ nó luôn (xin lỗi các bạn,tại bức xúc quá)...còn hắn,làm sao bây giờ giải quyết như thế nào nhỉ..

gặp hắn và kể hết sự tình cho hắn nghe...liệu hắn có tin mình hok và còn gia đình của hắn nữa...rắc rối quá đi mất!Phải chi có ai tư vấn cho mình lúc này thì hay biết mấy...mặt khác tui cũng không muốn làm xấu hình tượng của tui trong mắt hắn là bị “khuyết tật”

hàng tiền đạo đó mà ٩(งڀهٗ٩.

Sau những suy nghĩ kỹ càng và tui cũng đã quyết định gặp hấn để nói rõ cho hấn nghe...Lúc đầu hấn rất tức giận vì hành động lừa dối gia đình hấn của tui nhưng tui nào muốn đây chỉ là sự cố ngoài ý muốn thôi...-Trong mắt mấy người tui chẳng có kí lô gì hết,bạn bè wan trọng hơn chứ gì, nếu vậy sao không nói sớm việc gì phải biện lý do!

-hấn tỏ rõ sự giận dữ.

Sau đó hấn còn mạnh tay đuổi tui về nhưng tui “trình bày”

sự thật về sự việc chiếc metyl, tui thấy hấn tỏ vẻ kinh ngạc một cách thái quá, và kèm sau đó là một nụ cười mồm mỉm...-Sao thấy tui tức cười lắm phải hok?

-tui tức giận.

-Ko, dễ thương hơn, mà...có thiệt hok đó?

-hấn nghi ngờ.

-Thiệt 100% mà!...Anh phải tin em chứ!Cũng tại em sợ làm mất hình tượng trong anh thôi nên mới như vậy!

-Được rồi anh sẽ tin em lần này nhưng phải hứa là từ nay về sau nếu có gì là phải nói với anh nghe chưa!

-Dạ...nhưng em sợ cô chú vẫn còn hiểu lầm em.

-Em yên tâm cứ để anh!Và cách sau đó một ngày hấn lại rít rít đến nhà tui với lí do là sẽ chở tui vô nhà hấn chơi...và tui gạt đầu 1 cái rụp, sẵn vô giải thích với mẹ hấn rõ ràng luôn.

Sau tui hồi hộp quá,không biết mẹ hấn có hiểu được nỗi lòng của mình không nhỉ, thoáng nhớ lại nụ cười mĩa mai hôm nọ mà bà ấy dành cho tui mà tui cảm thấy bất an...Tui bước vô nhà hấn mà 2 con osin không biết nó nhìn tui mà xầm xì gì nữa...đúng là 2 con khó ưa...-Dạ,chào cô con mới wa!Bà ta không có một phản ứng nào trước sự chào hỏi của tôi cả...Sao vậy sao hấn nói là đã nói rõ đầu đuôi sự việc của tui cho mẹ hấn nghe rồi mà...Và, bất chợt bà ta đứng dậy ra hiệu muốn nói chuyện với hấn...-Chờ anh chút nghen!

- hấn nhỏ nhẹ.

-Ừm..

Không biết mẹ hấn biết mối quan hệ giữa tui và hấn chưa nhỉ, nếu biết bà ta sẽ phản ứng như thế nào ta...dù sao bà ta cũng là người Mỹ có khi nào sẽ thoáng hơn chăng?Không biết 2 mẹ con họ nói chuyện gì nữa...quá tò mò tui liền đứng lên và nghe lén xem họ nói chuyện gì....

và tui chỉ nghe loáng thoáng... “Nó là đứa ghê gớm, dám qua mặt cả người lớn, sao con lại quen người bạn như thế, mẹ thất vọng quá.”

“Không, mẹ đừng nói Hoàng như thế Hoàng không phải như vậy mà sao con nói mà mẹ không tin.”

Vậy là đã rõ mẹ hấn đã bắt đầu có ác cảm với tui rồi...Chẳng biết hấn nói chuyện của tui với bà ấy như thế nào nhỉ mà khiến tui mang tiếng xấu như vậy...Hấn và bà ấy đang trở ra, nhanh như sóc tui an tọa lại vị trí cũ...-Hoàng ngồi chơi, nói chuyện với mẹ, Tuấn đi mua đồ ghen,chừng 5 phút hà.

-hấn tươi cười.

-Ồ..

ờ.

Tui hơi sợ không biết chuyện gì nữa đây...Không được,phải hỏi thẳng bà ấy mới được.

-Cô ơi, không biết Tuấn đã nói chuyện của con cho cô nghe chưa ạ?

-Rồi, nhưng cô có một thắc mắc là...con đọc truyện đó trong sách nào, có thể cho cô biết được không?

-Là sao cô, con không hiểu?

-Con không hiểu cô nói gì thật chứ, cô nói cho con biết truyện là truyện mà đời là đời, con đừng quá say mê như thế!

-Ý của cô là sao...-Con đừng áp dụng một cách rập khuôn truyện vào đời như vậy,vì sẽ có lúc thực tế sẽ đập vào mặt con...Con tưởng cô tin câu chuyện rở tiền của con sao?Trời ơi, sao bà ta lại thốt ra những lời lẽ như vậy được...thì ra bà ta nói chuyện của mình là bịa đặt sao...bà ta là người Mỹ sao lại có thể đánh đá như vậy được.

-Không đó là sự thật mà cô.

-Theo cô nghĩ,không riêng gì cô mà thằng Tuấn cũng không đồng tình sự việc phản bội niềm tin như thế đâu.

Mà có một người bạn thế thì...quả thật đó là một sự bất hạnh rất lớn cho nó.

Con là 1 đứa thông minh, nên cô nói ít mong con hiểu nhiều.

-Cô, sao cô có thể...-Bây giờ cô bận, con còn chuyện gì nữa ko?Tui tức giận vô cùng sao bà ta lại nghĩ tui là con người như vậy...tui định móc chiếc metyl ra mà quăng vào mặt bà ta để chứng minh những gì tui nói là có cơ sở, nhưng tui lại không làm được...từ nhỏ đến giờ tui chưa từng bị sốc như vậy vì ngày thường tui hung dữ lắm sao bữa nay tui chẳng nói được lời nào...tui thật sự dưới cơ bà ta rồi sao.

-Dạ,con về.

Sao câu chào của tui, tui thoáng thấy bà ta còn nở 1 nụ cười rất tươi chẳng có gì gọi là ngượng miệng sau khi thốt ra những lời đánh đá đó với tui...-Ừh, con về đi.

Thế là tui chạy bán sống bán chết ra khỏi ngôi nhà ma ấy...Tui cảm thấy bị sỉ nhục nặng nề, sao bà ta lại đối xử với tui như vậy...Từ nhỏ đến giờ không ai xúc phạm tui đến như vậy.

Không biết hấn đã nói gì với mẹ hấn mà khiến tui lại mang tiếng oan như thế, rồi đây dù muốn dù không tình cảm của tui và hấn sẽ không còn như xưa nữa mà mẹ hấn là nguyên nhân chính...giữa chữ hiếu và chữ tình đơn nhiên hấn sẽ chọn chữ hiếu rồi.

Tuấn ơi, đành nói lời chia tay thôi!

5. Chương 5

Tui bước nhanh đến trạm xe buýt gần đó thì bất ngờ nghe tiếng hấn vắng vắng từ phía đằng sau:-Hoàng... ơ! Sao bỏ về vậy?Tui cầm đầu cầm cổ chạy như điên...còn hấn thì rồ ga đuổi theo...Rétttttttt...Hấn chặn đầu tui lại...-Em sao vậy?mẹ anh đã nói gì với em sao?

-Làm ơn tránh đường cho tui...Tui với anh không thể nào yêu nhau nữa đâu!

-Tại sao lại ko thể...chẳng phải chúng ta đang hạnh phúc sao?

-Hạnh phúc...hay bất hạnh?

-Em nói gì anh không hiểu?

-Được rồi...tìm quán nước đi rồi tui với anh nói chuyện.

Sau đó tui và hấn đi vào 1 quán cà phê gần đó...-Rốt cuộc ông đã nói gì với mẹ ông về sự việc của tui?

-Ờ..

thì anh nói là em gặp rắc rối vì chiếc metyl nên không đi được.

-Nói vậy mấy người vẫn chưa tin câu chuyện của tui sao?

-Anh tin rồi mà.

-Vậy sao không nói rõ cho bà ấy hiểu.

-Anh rất yêu em anh chỉ biết như vậy thôi.

Như vậy là đã rõ hẳn không biết sự việc chiếc methyl quan trọng đối với tui như thế nào nên chỉ nói qua loa với mẹ hẳn để từ đó bà ta càng có cơ sở nói câu chuyện tui là bịa đặt...Bây giờ trong mắt gia đình hẳn tui là một đứa ghê gớm và còn khinh bỉ tui không tiếc đôi mắt, và biết đâu được tui quen hẳn là 1 nỗi bất hạnh lớn trong đời hẳn như chính mẹ hẳn đã nói...chắc hẳn mẹ hẳn đã biết mối quan hệ giữa tui và hẳn rồi cũng nên...-Chúng ta không thể yêu nhau được nữa đâu Tuấn ơi!

-Em sao vậy...mẹ anh đã nói gì?

-hẳn kinh ngạc pha lẫn chút lo lắng.

-Tui đã suy nghĩ kĩ rồi, tui wen anh cốt chỉ lợi dụng anh như người ta nghĩ thôi, sắp tới đây anh sẽ thấy 1 nỗi bất hạnh rất lớn nếu tiếp tục wen tui, và đã đến lúc ta dừng cuộc chơi ở đây thôi!

-Anh không tin em là con người như vậy! Đi theo anh.

Sau lời nói của hẳn, hẳn mạnh tay kéo tui ra khỏi quán và bế thốc tui lên xe, nên dù muốn dù không tui cũng không thể nào chống lại sức mạnh khủng khiếp của hẳn vì tui có 48kg mà hẳn lại 84kg...Hẳn kéo hết ga đến mức có thể và phút chốc lại dừng lại trước ngôi nhà của hẳn...Một cách mạnh mẽ hẳn nắm tay tui thật chặt và tiến về phía người đàn bà đang ngồi uống trà...-Mẹ...Rốt cuộc mẹ đã nói gì với Hoàng?

-Mẹ chỉ nói những gì nên nói thôi...Ủa Hoàng, đừng có nói là con đã nói lại cho thằng Tuấn nghe những lời đó chứ?

-Bà ta ngược nhìn tui bằng ánh mắt sắc bén.

Tui có cảm giác tui đang bị hăm hại như trong phim vậy...Nói đoạn hẳn bắt đầu lên tiếng:-Dù sao đi nữa Hoàng vẫn là bạn con, và còn là...-Là gì?

-mẹ hẳn nhìn hẳn trân tráo.

-Người con yêu, tui con yêu nhau đã lâu rồi.

-Oh my god! Are you crazy?

-mẹ hẳn kinh ngạc.

Thoáng chút tui thấy 2 mẹ con họ cãi lộn bằng tiếng Anh...quyết liệt lắm, nhanh quá tui chẳng nghe được gì chỉ nghe loáng thoáng rằng bà ta sẽ không bao giờ chấp nhận sự việc điên rồ của chúng tui...Cuối cùng hẳn mới dứt khoát:-Con sẽ mãi mãi sống với Hoàng.

(I'll live with him forever).

Sau lời nói đó hẳn nắm lấy tay tui định dẫn đi...nhưng bị tui gạt ra và ngay lập tức tiếng mẹ hẳn vang vang...Đứng lại! Định đi đâu? Và ngay lập tức bà ta chuyển hướng sang tui...-Cậu nghĩ cậu là ai mà muốn sống với ai cũng được?

-Bản mặt bà ta lộ rõ sự nham hiểm vốn có.

-Nhìn lại mình đi rồi hãy nói chuyện, đôi khi an phận thủ thường cũng là một đức tính tốt đó, đừng theo lối sống nhìn lên chỉ thấy mặt trời nhìn xuống không thấy mặt đất như thế.

Trời ơi...bà ta sỉ nhục tui đến thế sao từ lúc wen hẳn tui có nghĩ gì đến gia cảnh hay địa vị của nhà hẳn đâu...tui chỉ biết yêu hẳn bằng 1 tình yêu trong lành và tinh khiết vậy mà bà ta lại cho tui là con người ham sang như vậy sao...Tui tức giận đến nổi tím tái cả khuôn mặt và bản tính hung dữ của tui bắt đầu trỗi dậy...-Bà im đi...bà biết gì mà nói, bà nói dzậy chắc hay lắm hả? Tui tuy nghèo thiệt nhưng ít ra cũng có lòng tự trọng...và tui nói cho mấy người nhớ TUI LÀ TUI chẳng là ai cả và tui chỉ muốn sống thật với tình yêu của mình thôi bà nghe rõ chưa? Tui nói mà 2 mắt long lên sòng sọc...chắc có lẽ hẳn cũng ngờ tui lại không phải là tay vừa như thế...-Nếu vậy cậu buông tha cho nó đi!

-Bà ta có vẻ dụi gọng.

-Được...Tui sẽ rời xa Tuấn!

-Tui mạnh mẽ.

Tuy nói vậy chứ lòng tui đau như cắt, giọt nước trong lòng tui bắt đầu chảy ngược...và tui lại quay qua bên hấn:-Mấy người trở về vị trí làm công tử bột đi ghen tui về đây.

Tui vừa định quay ra và bỏ chạy thì giọng của mẹ hấn lại xả ra:-Khoan,cậu mạnh mẽ lắm nhưng làm người quan trọng nhất là chữ tín, cậu nói được tới tin cậu sẽ làm được,đừng để mang tiếng xấu, cậu nhớ đó.

-Bà yên tâm từ nhỏ tới giờ chưa bao giờ tui nói được mà làm không được cả.

-Tui khẳng định.

Bà ta bỏ đi vào trong tui liền quay sang bên hấn:-Tui chỉ tiếc là kế hoạch lợi dụng của tui lại bị lật tẩy sớm quá, dù sao cũng cảm ơn anh ghen.

Tui nói kèm theo 1 nụ cười mỉa mai một cách giả tạo...thật ra lòng tui nào nghĩ như vậy...Tuấn ơi tại sao hạnh phúc của chúng ta lại ngắn ngủi đến thế, em thật sự không muốn rời xa anh đâu...Ông trời ơi, chúng tui yêu nhau cũng có tội sao, tại sao ông lại bắt chúng tui chia lìa như vậy...Ông không thích cười mà ông chỉ thích khóc hay sao, tại sao ông lại muốn thế gian này ngập chìm trong đau khổ và nước mắt như vậy?Ông quả thật là không có mắt mà...huhuhu.....Tui bước đi mà thấy đôi chân nặng trĩu bỏ lại sau lưng một gương mặt đầy đau khổ pha lẫn sự thất vọng tràn trề nơi hấn...chắc hấn hấn nghĩ tui cũng là loại người lợi dụng mà thôi..

như thế cũng tốt vậy càng có lí do để tui xa rời hấn...Tuấn ơi vậy là chúng ta có duyên mà không có nợ rồi, nếu kiếp sau em mà là con gái anh lại là anh thì chắc hấn sẽ hay biết mấy...Ra đến cổng tui còn nghe 2 đứa Osin nhà hấn xầm xì, tai thính nên tui nghe chúng nói tui là “thấy người sang bắt quàng làm họ”

...Tức quá tui quay lại:-Tui bây nói gì,cái thứ như vậy thì chỉ có suốt đời mà làm Osin!Tui nói mà mặt chắc ghê lắm chỉ biết 2 đứa nó cầm cúi chuồn một cách vội vàng không dám nhìn lại...Từ nhỏ tới giờ tui chưa từng khinh thường bất cứ ai hay bất cứ 1 nghề nào trong xã hội, nhưng thử hỏi nếu các bạn là tui các bạn có tức ko?Về đến nhà tui mãi suy nghĩ về mọi chuyện vừa xảy ra, nó xảy ra quá nhanh đến nỗi tui chưa kịp thích ứng,một mặt tui muốn khóc thật to,mặt khác sự mạnh mẽ vốn có trong con người tui không cho phép tui như vậy...Vì cố sự gì mình phải khóc,người ta đã khinh thường mình như thế, thì mình càng phải mạnh mẽ đối diện chứ, càng chứng tỏ mình tuy bình thường nhưng không tầm thường như họ nghĩ...Còn hấn có lẽ tui sẽ cố quên hấn đi thôi dù biết rằng rất khó nhưng tui sẽ cố...Tui đã tìm lại được chính mình khi không có hấn bên cạnh sau...2 tháng...chắc hấn bây giờ hấn cũng đang vui vẻ với tình yêu mới, mặc kệ suy nghĩ nhiều làm chi cho một óc “em sẽ sống vì em”

mà!Mùa hè đến rồi, tui được nghỉ hè 3 tháng, tui phải tranh thủ đi làm thêm kiếm tiền thôi, chứ ở nhà hoài làm sao có tiền mà chưng diện...vả lại xài đồng tiền do chính mồ hôi nước mắt mình đổ ra vậy mới quý chứ!Thế là trong một lần đọc báo tui phát hiện được 1 chỗ cần tuyển nhân viên phục vụ, tui hí hửng mang hồ sơ đến phỏng vấn...Trong lúc đang ngồi chờ anh quản lí ra phỏng vấn thì tui ngược nhìn bên cạnh cũng thấy một tên con trai cũng đang xin việc giống tui...hấn quay qua nhìn tui và cười, như một thông lệ xã giao tui cũng cười lại...Tui thoáng thấy hấn to con thật làn da màu bánh mật cho thấy nét phong trần cộng với cơ bắp thật to cho thấy hấn là hấn thể nào cũng tập tạ, nói thiệt chứ tui cũng muốn tập tạ lắm nhưng chỉ tập có 1 ngày sau đó dong luôn vì thử hỏi bạn có tập được ko khi có quá nhiều người dòm mình một cách trân tráo, dòm mà không ngượng mặt luôn đó,làm như tui làm sinh vật lạ vậy,hay tại tui trắng quá chẳng?...Sau đó anh quản lí ra phỏng vấn 2 đứa tui, và ảnh OK luôn cho tui và hấn làm ngay trong ngày hôm nay...Hí hí hên thật...Anh quản lí hướng dẫn cho tui và hấn cách phục vụ và vị trí số bàn và ảnh còn đề nghị 2 đứa tui làm quen với nhau đi vì sau này tui và hấn sẽ chung tổ phục vụ...-Bạn tên gì?

-hấn hỏi tui mà lời cái răng khểnh ra trông thật đáng yêu.

-Tui tên Hoàng,còn bạn?

-Mình tên Tuấn An.

Tui thoáng thấy khuôn mặt hấn là mặt xương có ngạnh sáng bừng vì không có mụn, đôi mắt 2 mí to vừa phải...Hấn tiếp:-Hoàng học trường nào?

-Du lịch Sài Gòn,and you?

-An học năm thứ 2 ĐH Bách Khoa ngành cơ điện tử.

Sau đó tui và hần còn trao đổi nhiều về công việc phục vụ...qua đó tui mới biết hần cũng đang nghỉ hè nên đi làm thêm như tui...và thật bất ngờ hần bằng tuổi tui luôn sinh năm 88.

Quên nói với các bạn tui làm ở đâu...tui làm ở cái quán sát trường ĐH mở trên đường Võ Văn Tần...Những ngày sau đó tui là cộng sự với hần trong công việc phục vụ, tuy mệt lắm vì lần đầu tiên trong đời tui đi làm mà...Nhưng nói gì thì nói cũng vui vì tính hài hước của mấy anh đầu bếp trong quán, làm tui có cảm giác bước sang một trang mới, nhưng qua đó tui mới nhận thấy được nhiều loại người trong xã hội thông qua công việc của tui...Tui phát hiện ra tên An này cũng thật dễ thương, rất hài hước pha lẫn chút ngây thơ của tên con trai mới lớn...Đôi lúc tui nghĩ hay có khi nào sau này mình cũng thích hần hay hần thích mình hok, nhưng tui lại nhớ lại mối tình đầu tan vỡ không lối thoát, tui lại tự nhủ sẽ không bao giờ nữa đâu, đừng có điên như thế...như thế là quá đủ cho mày rồi đó Hoàng, đừng suy nghĩ viển vông nữa, giờ tui chỉ mong là hết 3 tháng hè này có số tiền kha khá để mua sắm cho thiết đã mà thôi...!Có lần tên An đi làm mà quên “đóng cửa sổ”

, tui nhắc hần làm hần đỏ mặt như trái cà chua trông mới đáng yêu làm sao!Đặc biệt hần rất được mấy cô nàng pha chế và thu ngân trong quán tui “chiều cổ”

và ưu ái hơn mấy tên khác...Chán thật sao đi tới đâu cũng thấy toàn những đứa “hám trai đẹp”

nhỉ?...mà mình không biết mình có hám hok, chắc ko có đâu. Mình cũng là “traí đẹp”

mà...hìhì(nói mà không ngượng miệng lun ^^).

Tính đến ngày hôm nay là đã được nửa tháng kể từ ngày tui biết lẫn lộn bướm chả ngoài đời rồi đó...Tui và tên An vẫn nói chuyện rôm rả như mọi ngày, hần hay giúp đỡ người khác lắm, đặc biệt đối với tui, tui thấy hần nhiệt tình hơn hần...nhưng nói chung là cũng ngại lắm vì chưa quen biết nhau nhiều lắm...Lấy kinh nghiệm từ mối tình đầu bị tan vỡ của tui, tui tỏ ra tình tế hơn, quan sát hơn, chứ không còn ngây thơ và vô tư như ngày ấy...Phòng bệnh hơn chữa bệnh mà ^^.

Quán xá dạo này cũng đông khách lắm, tui chạy bàn muốn thực mạng...nhưng nghĩ mình cũng cảm thấy thích công việc này nên dù mệt thật nhưng không chán...Đang đứng đón khách vào để lấy order, tui hơi bất ngờ khi thấy có 2 chị gái bước vào, mặc chiếc váy được may rất khéo và đẹp, mang guốc cao gót hơn 5 phân,...2 người bước vào mà làm cánh đàn ông trong quán tui chới với, ngưng ăn và ngoái cổ ra mà nhìn,...phải nói 2 người rất là dễ thương và quyến rũ nhờ nước hoa trên người...Nhưng mà sao điệu quá, nhìn dáng đi thôi là cũng biết điệu chảy nước rùi...Nhanh như sóc tui bay lại đón tiếp nồng hậu như mọi lần:-Dạ, đi mấy người ạ?

-Bọn em có 2 người thôi anh, anh dễ thương quá àh!!Một trong 2 đứa vừa nói mà còn véo má tui nữa chứ...

Trời ơi, tui có lãng tai hok...con nhỏ này sao lại nói tiếng đàn ông...

mà lại đặc sệt luôn...Không riêng gì tui mà nguyên cái quán rất là bất ngờ, cứ há hốc mồm ra...mà không chỉ 1 con nói tiếng đàn ông mà 2 con luôn...Mãi sau tui mới nghe tiếng xì xào của mấy người trong quán tui mới biết 2 tên này là “bóng”

, là BD gì gì đó...Trời ơi, mà sao nó đẹp như con gái vậy ta...nếu nó mà không nói chắc ai cũng nghĩ nó là con gái thôi...Hai tên này nói tiếng như vịt đẻ vậy mà nói chuyện lớn kinh khủng, khiến ai cũng bật lở tai lại hoặc ăn nhanh rồi chuẩn lẹ...-Mày với chồng mày sao rồi!

-Đ. má!Mày đừng có nhắc tới cái thằng mất dạy đó, chắc nó nghĩ bao tao 1 bữa ăn thôi là dụ được tao lên giường, tao đâu có giá rẻ vậy mày!Hai đứa cứ luyên thuyên không ngớt, chẳng để ý gì tới xung quanh...cứ như đây là thế giới riêng của tụi nó, bởi vậy nó tha hồ mà văng tục...Bất chợt khi tên An bưng món ra cho tụi nó, chúng “say đắm”

trước vẻ đẹp lộng lẫy đầy nam tính của hần,...chỉ thấy bọn nó mặt ngu ra, mắt thì lơ đãng hết trơn...Tui thoáng thấy hần mặt cũng đỏ, chắc vì ngại...Một con không chịu nổi nữa đứng dậy mà 2 chân cứ dậm dậm dưới đất...-Anh đẹp trai quá à, cho em xin số điện thoại đi!Ngay lập tức con bên cạnh kéo mạnh nó ngồi xuống và đứng lên nói:-Mày làm cái gì vậy?...Để tao.....

Annnnnhh! Khiếp! có 2 đứa thôi mà nó làm náo loạn cái quán của tui, thực khách được 1 trận cười thỏa thích, còn hấn thì bị một trong 2 con đó lợi dụng sờ mông... Hấn nói với tui hấn sợ nổi da gà luôn... Lúc tui và hấn đang ngồi chờ bưng món thì: -Anh oiiiiiiiiii! Toilet ở đâu vậy? Lại là một trong 2 đứa hồi nãy... thế là hấn đứng lên và chỉ dẫn: -Bên kia kìa chị... ủa anh, ủa....

-Hấn cà lăm 1 cách dễ thương.

-Anh cứ gọi em là em, em tên Diễm Quỳnh.

Vừa dứt lời tui thấy nó giả bộ trượt guốc rồi té nhào vô hấn... tay cố ý “bóp” vào “chỗ ấy”

của hấn... Hấn xấu hổ bỏ chạy vào nhà vệ sinh, còn nó thì đứng cười khoái trá.

Bất chợt nó đảo mắt qua nhìn tui, tui cũng sợ điếng hồn, tui lật đặt biển khỏi hiện trường... Khi phục vụ ca 1 bắt đầu ra về thì cả quán tui nhốn nháo khi lại thấy 2 “chị gái”

hồi sáng ngồi bên kia đường, mắt thì nhìn dáo dác vô quán tui... -Phen này thằng An bị 2 “con nhỏ” này làm thịt rồi!

-anh đầu bếp quán tui phát biểu.

Tui thấy hấn hoang mang cực độ, tay chân thì rú rít cả lên... mặt mày thì đỏ choét.

-Làm sao bây giờ Hoàng?

-hấn hỏi tui.

Thế là tui và mấy anh trong quán cứu hấn bằng cách bày cho hấn đi đường hẻm nhỏ bên hông quán....

hấn trùm khẩu trang che kín cả mặt, tui tui kêu: “1 2 3 dzọt”

, hấn cùng với chiếc RS của hấn phóng như điên... làm vỡ kế hoạch “dê trai”

của 2 đứa kia... Mà cũng lạ thật là những ngày sau đó không thấy 2 “chị gái”

đó đến quán tui... Tui nó bỏ cuộc dễ vậy sao... Tui cũng mừng lấy cho hấn... Thế rồi 1 bữa tan ca nọ tui đi bộ đến trạm xe buýt thì hấn chạy theo kè kè... -Nhà Hoàng ở đâu vậy, An cho quá giang nè!

-Thui, nhà tui ở tuốt quận 12 lận, ông về trước đi, tui sắp tới trạm xe bus rồi!

-Lên đi, An chở tới trạm xe bus!

-Cũng gần mà!

-Lên đi, năn nỉ đó! Buộc lòng tui phải tốt lên xe hấn, ấn tượng đầu tiên của tui về hấn là... Hấn là con người rất có óc hài hước, dễ dàng mang đến niềm vui cho người khác, cũng hơi tốt bụng và ga lăng nữa chứ... Đó chỉ mới là nhận định sơ sơ của tui về hấn mà thui chứ con người thật của hấn như thế nào, thì tui chưa rõ lắm....

chưa tiếp xúc nhiều mà... ^^.

-Giờ Hoàng về nhà rồi làm gì?

-Ngủ thôi, có làm gì đâu, nghỉ hè mà.

-Ngày nào cũng vậy hả?

-Ừh, hồi có chi hok?

-Hay bữa nay vô nhà An chơi đi cho biết.

-Vậy... có làm phiền gì người nhà ông hok?

-Ko, ba má An dễ tính lắm, nhất là má!

-Ừh, cũng được.

Và rồi hấn chở tui chạy vù vù...trên đường đi hấn cũng hỏi tui nhiều lắm...nhưng tui “ẩn tượng” nhất là câu hỏi:-Hoàng có bạn trai...

Ủa lộn lộn, Hoàng có bạn gái chưa?

-mặt hấn lại đỏ lên.

-Có ai yêu đâu mà có.

-Xạo, Hoàng dễ thương vậy mà.

-Thiệt mà...còn ông chắc nhiều lắm chứ gì?

-Một người còn muốn chết, lấy đâu ra nhiều người.

Hấn chở tui bằng chiếc Wave RS màu xanh của hấn chạy lướt gió và thấm thoát là đến nhà hấn...Nhà hấn trên đường Lê Văn Sỹ gần chợ Nguyễn Văn Trỗi...Để xem nhà hấn được hok, cũng có vẻ khá giả chứ nhỉ...À thì ra nhà hấn bán tạp hóa cơ à, thú thật chứ thật ra tui cũng ham bán quán lắm, chắc tại hồi nhỏ chơi bán đồ hàng hoài nên chắc giờ cũng bị ảnh hưởng...Tui thấy một bà sồn sồn mập mập đang đứng bán, hấn kêu tui và bảo là má của hấn, hấn kêu là má sao, sao không là mẹ nhỉ?

-Dạ, con chào bác!

-Ừ, mày làm chung với thằng An hả, một hok,ở lại chơi lát tao nấu chè cho ăn!

-Dạ con cảm ơn bác!Má hấn sao mà bình dị thế nhỉ, tui mới gặp lần đầu mà bà kêu bằng mày tao rùi...thôi kệ vậy thấy cũng hay hay, còn hơn là mặt ngọt chết ruồi...-Hoàng nức hok,đi tắm với An cho mát!

-Thôi, tự nhiên rủ tắm chung,ông tắm đi với lại tui cũng ko thấy nóng cho lắm!

-Có gì đâu mà ngại con trai với nhau không mà, “tắm chung”

đâu phải “tắm ôm”

đâu mà sợ...-Ăn nói thế hả?

-Hi hi,vậy Hoàng ngồi chơi An tắm cái đã.

-Ờ..

Ngồi không thế này thì buồn quá, thế là tui bước ra phía trước tiệm tạp hóa, đàm phán với má hấn...-Ủa, bác trai đâu rồi bác?

-Ông đi giao hàng rồi.

-Ủa, bác trai cũng phụ bác bán hàng hả?

-Đâu có, ông may đồ, vắt sổ...nên cũng bận lắm, tao thì lo quán xá.

-À, vậy hả bác...-Nhà mày đâu dạ?

-Tui nghe hơi chói tai chút xíu.

Thế là tui và má hấn nói chuyện say sưa...chưa bao giờ tui nói chuyện lại có hứng thú như lúc này...Tui nói chuyện với má hấn hợp gu lắm, qua đó tui nhận thấy má hấn là một người phụ nữ đảm đang, rất là vui tính và có vẻ hòa đồng lắm...Vừa lúc đó có rất nhiều người ùa vô mua đồ, tui giúp má hấn bán phụ rất là nhiệt tình...Bà ấy cảm ơn tui và còn khen tui giỏi nữa^^.

-Ê Hoàng, bữa nào rảnh kêu thằng An chở vô đây chơi nha, tao thấy mày có khiếu buôn bán đó, vô tao huấn luyện cho vài chiêu,một về mở tiệm bán luôn.

-Má hấn tươi cười bảo tui.

-Dạ, con cảm ơn, con cũng mê bán quán lắm.

Giờ hấn tắm cũng xong, con trai con lứa gì mà tắm lâu chưa từng thấy...Trời đất, hấn chỉ mặc có mỗi cái quần sọt ngắn cùn cùn, đưa nguyên tấm thân trần ra mới hấp dẫn làm sao, từng múi cơ ở vai, ngực,

bụng,...rắn chắc và vạm vỡ xiết bao, biết bao giờ tui mới được như hần nhỉ,tui trở mắt nhìn hần kinh ngạc, hần thoáng bắt gặp ánh mắt đó của tui hay sao ấy, vội vàng tui quay qua chỗ khác liền...-Hai người nói chuyện gì mà vui dzậy?

-bắt chợt hần lên tiếng.

-Ồ, mai mốt chở thằng Hoàng vô đây chơi thường xuyên nghen An!

-Dạ, má chắm Hoàng rồi hả?

-Ừ, tao kết nó rồi,nó mà là con gái tao sẽ cho mày quen nó...haha..

-Bác nói gì vậy, con sao là con gái được!

-Tao giỡn vui thôi nha tui bây, đừng có tưởng thiệt, chết luôn áh!Mặt tui đỏ như trái gấc, khi không bà ấy lại giỡn quá trớn như vậy,hần sẽ nghĩ gì nhỉ...Tui nhìn qua hần thấy hần nhìn tui mà cười cười...Sau đó tui ở lại nhà hần chơi và thưởng thức món chè đậu đen do chính má hần trổ tài chế biến...Qua đó tui cũng học lóm một ít kinh nghiệm của bà...Lúc lên phòng hần chơi, tui bắt gặp chân dung ảnh hần chụp với một đứa con gái, nhìn thôi cũng đủ biết đó là bạn gái của hần rồi...vì chỉ có vậy mới làm khuôn mặt hần trong hình hạnh phúc đến như vậy...Wow! Phòng hần nhiều sách ghia, đủ chủng loại hết nhưng đa số là sách liên quan tới ngành học của hần nhiều hơn, gì mà “nhập môn lập trình”

, “toán cao cấp”

, “điện tử học”

,...Hần là sinh viên năm 2 Đại học Bách Khoa mờ...nhưng mà nói chung tui chẳng hứng thú gì tới mấy loại sách này...Bắt chợt tui rú lên kinh ngạc khi thấy một xấp “áo mưa”

màu đỏ đỏ hiệu “OK”

, được đút nhét trong một chồng sách,tui lôi ra thử, phút chốc bao nhiêu hình ảnh tốt đẹp của tui về hần tan biến hết, hần là con người nhớ nháp đến như vậy sao, thật là đáng khinh bỉ, vậy mà tui cứ ngỡ là hần còn ngây thơ trong trắng lắm vậy mà...Gớm!!!Và nhanh như cắt, hần bay lại chụp lấy và nhét vào cặp, đôi mắt hần ánh lên sự tội lỗi tội cùng, tui thì trề trề môi thể hiện sự mỉa mai ra mặt...-Hứ!...tui không ngờ tui lại quen với 1 người tầm thường đến như vậy!

-Hoàng...đừng hiểu lầm hãy nghe An giải thích!

-Xía....

, việc gì phải giải thích, tui chỉ nói vậy thôi mà,con trai ai mà không như vậy, nhưng mà có cần thiết lắm hok?Thôi!Tui...dề đây.

-An không bao giờ làm “chuyện đó”

với gái giang hồ đâu mà!

-Ủa,vậy với ai?

-Tui nói với giọng mỉa mai.

Hần im lặng 1 hồi thật lâu rồi mới mở miệng:-Vớì....

vớì...bạn gái của An!

-A Ha...cháy nhà cũng lòi mặt chuột, cũng như nhau cả thôi!

-Nhưng đó là chuyện trước kia, bây giờ An và cô ấy chia tay rồi.

-Vậy sao cái gớm ghiếc này còn nằm ở đây?

-Chỉ là tình cờ An chưa kịp đem bỏ thôi!Trong đầu tui bây giờ hỗn độn quá, thế là hình ảnh trong sáng của hần trong tui đã bị chính hần vẩn đục, hần là con người “suy đồi trụy”

đến như thế sao?Tui nhớ lại mối tình đầu của tui với tên Tuấn, chúng tui trong sáng lắm không có làm gì vượt quá giới hạn cho phép chỉ ôm và hôn môi thui, còn tên này thì...Tui không muốn làm bạn với loại người như thế này...Nhưng....

nói đi cũng phải nói lại, hần cũng đã 20 tuổi rồi, đã trưởng thành rồi chứ nhỡ, vả lại bên nước ngoài nhỏ tuổi hơn hần người ta cũng “ấy ấy”

nhau hà rằm có sao đâu?

-Làm chuyện đó bao nhiêu lần rồi?

- Tui tò mò hỏi.

6. Chương 6

Hần im bật, cuối xuống đỏ mặt,...-Dám làm sao không dám nói?

-Chỉ có...có....

2 lần thôi!

-Sao ít vậy...Nhưng mà tóm lại, tui chỉ hỏi cho có vậy thôi,nói gì thì nói đó là chuyện của mấy người tui không thêm quan tâm,ok.

-Hoàng phải quan tâm chứ, bởi vì...-Vì sao?

-An đã thích Hoàng ngay từ khi gặp mặt,Hoàng có hiểu hok?

-Nghĩ sao phát biểu câu đó vậy,tui với ông làm mới có tháng mấy thôi, lấy đâu ra cái thứ tình cảm thật lòng...- Tui tức giận vô cớ.

-Thời gian sẽ cho Hoàng thấy.

-Thui, tui về đây, đừng có nói gì thêm nữa mệt lắm, có gì mai gặp lại.

Bye.

-Để An chở Hoàng về.

-Thôi khỏi,cám ơn!Tui nhanh chóng ra chào má hần và ra về...Trên đường về tui mãi suy nghĩ về những lời hần nói khi nãy, làm gì có cái chuyện tình cảm bộc phát nhanh chóng như thế được, mà giả sử như hần yêu tui thật thì sao?...Tui cũng sẽ không bao giờ chấp nhận đâu, bởi lẽ mối tình đầu của tui cũng kết thúc trong đau khổ và tuyệt vọng mà, và thật sự tui cũng không đủ mạnh mẽ để chống chọi nổi đau lần 2 nữa đâu...Vả lại cái xã hội Việt Nam này đã và sẽ vĩnh viễn không bao giờ chấp nhận 2 thằng con trai yêu nhau đâu,vì theo tui đọc loáng thoáng đâu đó trên báo thì có đến 41% người dân Việt Nam kì thị dân đồng tính lặn cơ mà, eo ôi khiếp!!Bởi vậy... never!!!Những ngày sau khi đi làm, tui luôn tránh né hần, không muốn chạm mặt với hần tí nào,tui chỉ muốn là mau hết giờ để về và không nhìn thấy bản mặt nhơ nháp của hần nữa...Cho đến bữa nọ tui đi bộ lại trạm xe bus thì....

Reétttttttttt, hần chặn đầu tui lại...-Sao Hoàng tránh mặt An hoài vậy?

-Ừ, thì sao, không thích thì tránh, đơn giản như đang giỡn thôi!

-Hãy cho An cơ hội giải thích chứ!

-Về chuyện gì, mà tui đâu phải người yêu của ông đâu mà việc gì phải giải với chả thích!Tui thấy hần rất bối rối tốt độ, sau đó tui định bỏ đi, nhanh tay hần túm lấy áo tui kéo lại và nói:-Lên xe đi, An có chuyện muốn nói với Hoàng!

-Tui không đi đâu hết!

-Lên xe đi!!!

-Hắn nạt lớn làm tui hoảng sợ, cứ như muốn ăn thịt tui vậy.

Người đi đường cứ nhòm nhòm ngó ngó, đúng là đồ nhieu chuyện...-Lên thì lên làm gì mà ghê thế, người gì mà hung dữ!!!Hắn chở tui mà kéo hết ga, má ơi hắn điên rồi chắc, trời ơi aáhhhhh! Hắn đánh vông xém chút tui rút tim ra ngoài, sao bữa nay hắn ghê thế nhỉ...Ai làm cho hắn nên nổi,hắn định chở tui đi đâu đây....

Một quán cà phê sân vườn ở ngoại thành, đang ế khách hay sao mà không thấy ai cả...Hắn lôi kéo tui ra tuốt ra ngoài sau chọn góc khuất nữa, chuyện gì sẽ xảy ra...-An biết Hoàng rất bất ngờ vì sự việc này nhưng hôm nay An phải nói rõ cho Hoàng biết là...-Dạ, thức uống của 2 anh!

-Cô gái phục vụ mang nước ra và nói.

-Cám ơn em!Tui chờ cho cô gái khuất hẳn...mới thắc mắc:-Sao, rốt cuộc là chuyện gì?Hắn không trả lời tui ngay mà mắt nhìn chăm chăm vào tui,làm tui cảm thấy hơi sợ sợ, mãi sau mới thấy gương mặt hắn đầy vẻ nghiêm túc và nói:-Hoàng làm người yêu của An nha!

-câu này nghe quen quen.

-Trời đất, bộ ông điên rồi hả, có biết ông vừa nói gì không?

-Tui vừa uống nước vừa bị sặc khi nghe hắn phát biểu.

-Biết, anh biết rất rõ anh đang làm gì mà, em có thể nghĩ anh là đồ biến thái cũng được. Kể từ khi gặp em trái tim anh nó đã bắt đầu đập loạn nhịp, lúc đầu anh cứ nghĩ là mình đang thất tình nên mới như vậy, nhưng càng ngày anh càng yêu em, yêu thật sự.

-Bữa nay đâu ra cách xưng hô gớm vậy,chắc ông ngộ nhận rồi đó, chứ tui là con trai mà, có cần tui chứng minh hok?

-Không, anh đang rất tỉnh táo, sự hồn nhiên và ngây thơ của em đã giúp anh nhận ra tình yêu nơi em, hãy tin anh đi, là thật đó.

-Ở đây là mà, ai đồng ý cho ông yêu tui.

-Ở đâu cũng vậy, anh không cần biết, anh không bắt ép em nhận lời ngay, hãy trả lời cho anh vào thứ 2 tuần sau.

-Tui...tui.

-Anh biết em cũng có cảm tình với anh mà, đúng hok?

-Cảm tình gì chứ, tui nghĩ ông cũng là bạn tui thôi ai ngờ ông lại biến tướng như vậy,mà tui có chấp nhận đi chẳng nữa thì cũng không có tương lai đâu, tui từng trải qua nên tui biết...Ồ(lỡ miệng rồi)...không có gì hết!!!

-Em nói sao, em cũng yêu một người như anh?

-Nhưng đó là dĩ vãng, tui quên rồi, đừng nên nhắc lại.

-Được, em hãy suy nghĩ và trả lời anh sớm.

Tối đó, tui không sao chợp mắt được, lẩn qua lẩn lại lẩn tới lẩn lui...sao kì vậy ta, mình đâu phải là phù thủy đâu mà khiến cái thế giới này nó đảo lộn như vậy...Hắn nói mình có cảm tình với hắn thật sao...làm gì có chẳng qua là mình hơi tốt bụng thôi, mà với ai mình cũng như vậy mà, đâu riêng gì hắn...Không biết có nên chấp nhận lời tỏ tình của hắn hok, mình đồng ý rồi sau này sẽ ra sao, hạnh phúc hay đau khổ, ngọt ngào hay cay đắng?...Tất cả thời gian mới có thể trả lời,hắn làm cho tui gợi nhớ về mối tình đầu tui và tên Tuấn, nhớ những tháng ngày nồng say bao ân tình, vì một lời cay đắng của mẹ hắn và lòng tự ái cao vợi vợi của tui mà làm cuộc tình đẹp phút chốc tan đàn xẻ nghé...thật sự là sau khi chia tay hắn trong 2 tháng sau tui đấu tranh tư tưởng để cố quên hắn nhưng hắn đâu có để tui yên thân, có lần còn tìm đến nhà tui xin nối lại tình xưa nhưng tui dứt khoát, tui không thể để mẹ hắn xem thường tui được, và giờ nghĩ lại tui cũng đã ít nhiều quên được bóng hình của hắn,...Quay về thực tại,còn tên An hành xử ra sao, tui với hắn liệu có kết quả không, chắc cũng như nhau cả thôi, hạnh phúc sau đó là đau khổ, không biết từ lúc nào tui bị quan

thế nhỉ...Tui không còn cách nào khác, phải từ chối hẳn thẳng thừng thôi nhưng biết làm sao được...Sao tình yêu trong cái thế giới này lại hẩm hiu đến như vậy...Ngày sau ở nơi làm việc, tui luôn vui vẻ tươi cười với mọi người mà không để ý rằng có một ánh mắt luôn theo dõi mọi hành động và cử chỉ của tui, khỏi nói các bạn cũng biết là ai rồi, chính là hẳn...Đàm Tuấn An(tên họ của hẳn đóa)!!!...chắc hẳn là bà con xa với Đàm Vĩnh Hưng cũng nên.

~...Nói thật, bây giờ tui sợ nhìn hẳn lắm,tui bối rối lắm,cứ cố tình tránh né hẳn, nhưng tui nghĩ tránh né không phải là giải pháp tối ưu, thứ 2 này tui sẽ nói rõ cho hẳn hiểu...Hãy đợi đấy!!!Chỉ còn có 3 ngày nữa là tui phải có câu trả lời cho hẳn rồi...thôi kệ, tui còn trông mau cho đến ngày đó...Trong một buổi sáng nọ tại nơi làm việc, tui nhận một cuộc điện thoại bàn lạ hoặc gọi vào di động của tui....

-Em là Hoàng phải hok?

-Dạ đúng rồi, ai vậy?

-Cô Tiên ở trường du lịch Sài Gòn nè, ngày mốt có một tour Vũng Tàu 2 ngày 1 đêm, em dẫn được không?

-Dẫn chính hả cô, em cũng chưa có kinh nghiệm gì lắm...-Yên tâm đi, không cần thuyết minh nhiều chỉ cần có kỹ năng hoạt náo là được, đây là cơ hội tốt cho em thể hiện đó.

-Dạ được, mà dẫn ai vậy cô?

-Nhân viên công ty FPT, em ghi lại địa chỉ công ty du lịch nè: 116 Nguyễn Huệ, P.

Bến Thành, Q.

1.

Chà, đây là công việc đầu tay của mình đây...mình phải cố gắng hết mình mới được, đợt này phải xin anh quản lí nghỉ 2 ngày rồi,...còn câu trả lời của mình cho hẳn thì hẹn khi nào mình về sẽ tính.

Và thế là tui xin sếp tui nghỉ phép 2 bữa để tui đi mần ăn. Và điều tui mong muốn nhất là tránh đối mặt với tên An đó. Thú thật chứ bây giờ mà nhìn cái bản mặt đó của hẳn tui bối rối lắm, không biết vì sao nữa, chắc có lẽ tui cũng bắt đầu thích thích hẳn rồi chẳng?...Không đời nào, tự nhủ với lòng mình không là không!!!...Và tui cũng đang lo vì không biết công việc đầu đời của mình ra sao nữa, bữa nay là tui chính thức làm hướng dẫn viên du lịch rồi đó. Thôi kệ, ráng lên....

Lê Minh Hoàng- It's me!!!! à ì ạch đến công ty nhận tour lúc 5 giờ sáng, trời ơi tui buồn ngủ muốn chết...Cái công ty mắc dịch đi gì mà sớm thế. Đâu để xem, nhân viên văn phòng hả, vậy là thế hệ cỡ U22 trở lên không àh, hi vọng là đừng bắt nạt tui nha, anh chị ơi, em còn trong trắng và ngây thơ lắm!!!~^....

Hiện tại tui cũng tự tin lắm vì nguyên ngày hôm qua ở nhà tui tụng đi tụng lại “Bài ca Vũng Tàu”

, để bữa nay dẫn “tụi nhỏ”

đi ấy mà. Sau màn giới thiệu đầy “ấn tượng”

của tui, cái tụi nhân viên này vỗ tay rần rần ra độ thích thú lắm, đầu đó thoang thoảng tui nghe lời ông tiếng ve “trùi ui, anh hướng dẫn “đẹp gái”

quá ta!”

, “dễ xương quá àh”

, “em gái...ủa lộn...em trai, cho anh xin số di động đi, hí hí hí...”

....

cái thằng ôn dịch nào mà mất nét quá, tui như vậy mà nó kêu là em gái.

Tui là “gay kín”

mà đâu có yếu điệu thực nữ gì đâu mà vẫn bị phát hiện nhỉ, trời ơi thiệt là khổ quá đi...Phải mất 1 phút 30 giây sau tui mới lấy lại bình tĩnh đó các bạn....

Thôi rồi!Lượm ơi...đợt này tui đi tông với cái bọn này rồi....

Lớn rồi mà sao cứ nhao nhao như con nít còn hơn tui âm binh hột vệt lộn của tui ở trường nữa chứ...

Xuyên suốt đoạn đường từ ngã tư Vũng Tàu trở đi tui luyện thuyết minh không ngớt, y như hồi tui quen tên David Tuấn mà có lần tui đã tình nguyện làm hướng dẫn viên nghiệp dư cho hắn ấy. Bên dưới mọi ánh mắt đều phải ngược nhìn tui, trùi ui...tui mắc cỡ quá, không nói được gì nữa, không phải vì họ không muốn nghe tui nói mà họ cứ trở mặt ra mà nhìn tui hoài nên tui ngại lắm...Chắc họ đang ngưỡng mộ tui chẳng...Và đặc biệt điều tui nhận thấy rõ nhất là, tui phụ nữ thì cứ há hốc mồm ra, cánh đàn ông thì lìm dim mắt, kinh quá!..

Ngay khoảnh khắc này tự nhiên dòng kí ức xưa trong tui lại tràn về, đã có lần tên Tuấn chở tui đi chơi vô tình chạy ngang qua nhà hát Hòa Bình trên đường 3 tháng 2, tui mới hỏi anh:-Em là người như thế nào mà anh yêu em vậy?Hắn bối rối khoảng 10 giây, sao đó chỉ tay lên cái Bảng- rôn của phim “Trai nhảy”

và nói:-Đó, em như vậy đấy!Tui ngó lên thì thấy dòng chữ quảng cáo: “CON GÁI CŨNG THÍCH, CON TRAI CŨNG THÊM”

-Trời!gì ghê vậy...mà...thiệt hok đó?

-Thật!

-Người ta hỏi thiệt mà đi trả lời thật, đáng ghét!Ôi tui là loại người như thế sao, ghê quá....

Nhưng sao bây giờ tui thấy lòng xao xuyến lạ kì khi nhớ về khoảng thời gian đó nhỉ, đó quả là kỉ niệm dịu êm mà chắc suốt cuộc đời này Hoàng sẽ mãi không bao giờ quên đâu Tuấn àh!Trở về thực tại đi.

ê...!Bất ngờ một anh quá là đẹp trai, tiến lên cùng với bịch kẹo chocolate trong tay và....

tặng cho tui...Trời ơi có cái vụ này nữa hả.

-Cám ơn anh!

-Em nói hay lắm và truyền cảm nữa, cả nhà ta cho một tràng pháo tay nào!Ôi vui quá, công việc đầu tiên của mình lại được ăn mừng đến như vậy sao, cầu cho mọi việc suôn sẻ đến phút chót....

Và chương tour tiếp theo cũng diễn ra suôn sẻ không có sự cố nào xảy ra hết...Nói chung tui đóng vai trò như một người bảo mẫu thực thụ vậy đó, lo từng cái ăn, miếng ngủ (trên xe) cho bọn nó...Nhiều chuyện vui và hấp dẫn đã xảy ra trong chuyến du lịch này lắm nhưng đó là công việc của tui nên tui cũng không tiện nói ra chỉ cho dài dòng...Theo đúng chương trình tour thì đúng 11 giờ đêm là tui sẽ đi kiểm tra phòng, để đảm bảo rằng mọi thành viên đều có mặt đầy đủ...Tui sợ nhất là vào phòng bọn con trai...có anh chỉ đắp vớ vẩn cái underwear trên người...tui vừa nhìn thấy là mặt nóng lên, đỏ choét...-Tối nay ngủ với tui anh nha cưng, tui anh hứa là sẽ rất nhẹ nhàng.

-tên cà rồn.

-Anh ăn nói cho cẩn thận, tui không phải là hạng người đó đâu!

-tui tức giận.

Một anh đi lại và xin lỗi tui:-Nó giỡn thôi, em đừng nghĩ gì hết, còn không mau lại xin lỗi người ta!Tên đó với chiếc underwear dính ngay chỗ ấy lũng thũng đi lại chỗ tui với vẻ mặt hối hận:-Anh xin lỗi em, anh chỉ giỡn vui thôi mà.

-Thôi không có gì mấy anh ngủ sớm đi nha!Em đi đây.

Phù....

Giỡn gì mà quá trốn tránh sợ...Tui phải đi thực hiện nhiệm vụ của mình thôi...Sau khi tổng kiểm tra tui mới phát hiện ra là một phòng thì thiếu 1 anh và một phòng thì thiếu 1 chị...chắc chắn là một cặp rồi...Rắc rối quá, biết tìm đâu bây giờ,lỡ bị bắt cóc là chết tui...Chỉ có thể là ngoài bãi biển Thùy Vân thôi, nghĩ vậy, tui lao ra biển với cây đèn pin trong tay, mình đi đâu nhỉ?...Đêm hôm khuya khoắt như thế này họ có thể làm gì ngoài biển nhỉ, chỉ có Chúa mới biết...Áhhhhh! Một cảnh tượng thật “hùng vĩ”

trên bãi biển mà lần đầu tiên trong đời tui được nhìn thấy...Đó là hai người họ đang kiss nhau đó mà.

~...
~...

Tay trong tay đùi trong đùi, nhìn phát khiếp...Tui rọi thẳng vào bọn họ...-Đã khuya rồi anh chị còn làm gì ngoài đây vậy?

-À..

ừ...

Đếm sao!

-anh trai nói-Bầu trời đêm nay đẹp quá!

-Đã khuya rồi vẫn ngồi đếm sao àh?

-tui hỏi một cách thật tình.

Ôi trời ơi sao mình ăn nói giống như trong một bài hát vậy ta, chắc tại vậy mà bọn họ mới cười hô hố lên như thế...Đáng ghét!

-Đề nghị anh chị về phòng ngủ, chấp hành đúng theo chương trình tour đã hợp đồng là 11 giờ khuya là xi-líp(sleep)!

-Anh hướng dẫn ơi, cho xin 5 phút nữa thôi nha!

-Cô gái không nhẽo.

-Àh...được được, nhanh nha, nhưng có 5 phút có làm ra cơm cháo gì không?

- Thôi chết tui lỗ miệng rồi.

-Là sao anh?

-Ồ...không có gì.

Tui cầm cây đèn pin lưng thưng bước vô khách sạn....

Đang ngồi ghế đá trước cửa phòng chờ họ vô thì...ai đây....

Tên mặc underwear khi nãy đây mà, cũng khá đẹp trai nhưng ăn nói vô duyên quá...-Anh chưa đi ngủ sao?

-Tui giả bộ quan tâm.

-Chưa thấy buồn ngủ, đi chơi mà, chuyện khi nãy anh thành thật xin lỗi em nha, anh bậy quá!

-Không sao đâu!em quên rồi.

Sau đó tui với ảnh nói chuyện xàm một hồi, ảnh còn xin tui số điện thoại nữa, hướng dẫn mà, phải cho thôi,...-Em có người yêu chưa?

-ảnh hỏi tui.

-Dạ chưa!Đang đi tìm... “từ bấy lâu nay đi tìm tình yêu”

-tui hát vu vơ ấy mà.

-Em vui thiệt, anh cũng chưa có người yêu nè, em tìm chi cho xa!

-Anh này giỡn hoài, thôi đi ngủ đi mai còn có sức mà tung hoành.

-Tui hơi ngượng nhưng tỏ rất bình tĩnh.

-Ok, anh đi đây, bye em.

-Bye anh.

Trời ơi, chuyện gì đang xảy ra với con vậy trời...Trước khi đi ảnh còn ngoái lại nói 1 câu:-Ừm..., anh xin lỗi vì đã hiểu lầm em,một về Sài Gòn rảnh anh em mình đi nhậu ha!Hiểu lầm à...ảnh hiểu lầm gì nhỉ...chẳng

nhẽ ảnh nghi mình là gay thật sao...Ui xời, đúng là thế giới này phức tạp thật...Hai người ở ngoài biển giờ này mới dzô...-Em nhớ viết thư cho anh nha, hix,...-tên con trai thút thít.

(Đời giờ mà còn viết thư mới ghia!)^0^.

-Anh cũng vậy, nhớ mơ về em đó.

-Cô con gái.

-Anh sẽ mơ...uà lộn... “mơ về cô bé yêu”

là em đó!

-Anh!

-Em!Hai người họ còn nắm tay nhau quuyền luyến giống như Ngưu Lang Chức Nữ sắp xa cách hồng bằng, báo hại tui phải đứng ở giữa kéo 2 cái tay ra và nạt lớn:-Về phòng!Trời ơi trời, tui này đúng là bị hâm, chỉ có vô phòng ngủ thôi vậy mà...Pó chi!!!Qua ngày sau, đây là ngày cuối cùng trong chuyến hành trình đầy thú vị của tui đây...thực ra chỉ có ngày đầu tiên và ngày cuối cùng thui àh!!~.

Dự kiến về đến Sài Gòn sẽ là 7 giờ tối, khi đó là còn xe bus cho tui về, nhưng ngặt nỗi lại thêm chương trình tiệc liên hoan của công ty FPT tại Vũng Tàu...Vậy là đúng 10g30 tối mới về đến Sài Gòn thân yêu. Một mình tui chơi với trên con đường Nguyễn Huệ với không có một miếng phượng tiện để về nhà mà điện thoại thì lại hết pin,hic....

Làm sao đây...Ngày Tết tui thấy con đường này đẹp lắm mà, đầy hoa là hoa, sao giờ nhìn nó vắng hoe thấy phát sợ...Tui đang hoảng hốt và sợ hãi,trong tâm trí tui lúc này không hiểu sao lại hiện ra hình ảnh của tên Đàm Tuấn An...

nó cứ chấp chờn trong tâm thức của tui.

Thế là tui chạy thực mạng vô tiệm điện thoại công cộng, vạch cuốn sổ tay ra và bấm phím gọi cho hấn:-An ơi, Hoàng sợ quá, Hoàng mới đi tour về còn đang ở đường Nguyễn Huệ, không có xe để về, hix..

!

-Đừng sợ, An sẽ đến liền mà!chờ An nha!Đúng 15 phút sau thì hấn tới, tui mừng rỡ quên hết sự vật xung quanh chạy lại ôm hấn giống như trong phim vậy đó...

Phút chốc hấn đã chở tui đến nhà của hấn.

-Hoàng ngủ lại đây luôn đi, sáng đi làm luôn với An.

-Uhm, máy còn tiền hok cho mượn, tui gọi về nhà cái!

-Nè!

-“Mẹ hử, điện thoại con hết pin, con mới về, con ngủ lại nhà bạn sáng mai đi làm luôn, mẹ đừng lo!”

Má và ba hấn vẫn chưa ngủ,không biết tối nay mình ngủ ở đâu nhĩ đừng có nói là ngủ chung hấn nha! Chết lun áh!...-Thằng Hoàng hử, đi tắm đi để tao dọn cơm cho ăn, nhanh đi đặng còn đi ngủ, có sức đi làm!Má của hấn mới đáng yêu làm sao...-Hoàng đi tắm đi!

-Hấn nhẹ nhàng bảo tui.

-Tui hok có đồ sạch!

-Vô đi, để An lấy đồ An cho mặc.

Sau khi tắm xong đến công đoạn mặc quần áo tui mới tá hỏa tông tin, trời ơi không có underwear... tên này chơi xỏ mình mà...-An ới ời, cho Hoàng mượn 1 cái nhỏ nhỏ mới thiệt là mới có...dán tem đi.

-Thui khỏi tối ngủ để vậy cho mát!

-Ồ ích kỉ, keo kiệt, khó ưa!Vừa đói vừa mệt, tui ăn ngấu nghiến, hấn ngồi nhìn cười cười, cầm ly nước lâu lâu mớm cho tui.

-Hoàng ăn từ từ thôi kéo sặc.

-Lo quá ha, lộn xộn tui ăn thịt ông lun đóá, tin hok?Cuối cùng cũng xức được một bụng no nê, ăn chục công nhận ngon ghê!....

-Hoàng ngủ phòng nào vậy?

-Ngủ chung với An!

-Cái gì?....

không còn phòng nào khác sao?

-Hết rồi, mà sao vậy, bộ sợ An lắm hả?

-Mắc gì sợ, ngủ thì ngủ?Tuy nói vậy, nhưng tui cũng hơi sợ sợ...từ nhỏ tới lớn giờ tui chưa bao giờ ngủ chung với ai huống chi với đàn ông.

Sau khi tui và hấn nằm sãi lai trên giường thì hấn chồm lên tắt đèn, tui thì nằm nghiêng quay mặt vào tường, hấn bắt đầu lên tiếng:-Khi này Hoàng ôm An ở đường Nguyễn Huệ làm An cảm thấy thấy hạnh phúc lắm!

-Hoàng cũng không hiểu sao mình lại hành động như vậy nữa!

-Hoàng có câu trả lời cho An chưa?Tui im thin thít, không biết nói gì hơn,...một không gian im lặng và tĩnh mịch đến đáng sợ pha lẫn ánh đèn ngủ lơ mờ...khoảng 5 phút sau thì bất ngờ hấn đổi giọng 1 cách đáng sợ:-Hoàng ơi, anh...yêu em, yêu...nhiều...lắm, em...có nhận thấy không?

-Tui...tui...-tui bối rối.

Hấn vòng tay qua eo tui ôm chặt lấy và từ từ xoay người tui lại, tâm trí tui muốn chống cự lại nhưng tay chân thì không thể....

hấn đã nằm đè lên người tui, người tui mềm nhũn ra như sợi bún thiêu khi bờ môi hấn bắt đầu chạm vào môi tui...các nơ-ron thần kinh kích thích trong tui đã làm tui hoàn toàn bị tê liệt...hấn đã thực sự làm chủ được tình thế...tui lâm vào thế bị động và ngoan ngoãn đáp lại nụ hôn nồng cháy của hấn trao.

Đôi môi hấn bắt đầu lướt qua vành tai rồi xuống cổ tui...rồi xuống ngực...Bất ngờ hấn cởi áo hấn ra khoe toàn thân thể cường tráng của một thanh niên mới lớn với những khối cơ bắp thật ấn tượng.

Và tiếp theo là chiếc áo mỏng manh của tui...ủa là của hấn chứ, áo mượn mà...Trông hấn thật gợi cảm trong từng động tác...thân thể tui giờ đây đã hoàn toàn thuộc về hấn khi mà tui được hấn hôn khắp nơi...

Và chuyện gì đến cũng đến, lần đầu tiên trong đời tui được tận mắt thấy “hoàng tử”

của một tên con trai(trừ của tui ra),tên Tuấn tui cũng chưa thấy bao giờ...Không tính cái lần tui thấy của anh hàng xóm~~~~.

Hấn nhanh tay dứt điểm bằng cách lột sạch những gì che đậy trên người tui...Và hấn cũng đã thấy hết của tui rồi còn đâu....

Trời ơi! Tui nghe có lộn hok, hấn đòi tui....

ngậm “hoàng tử”

của hấn kìa...bà kon xem có được hok.

-Thôi, Hoàng thấy ghê ghê, Hoàng sợ lắm!Không ngậm đâu.

-Không sao đâu, tin anh đi mà, anh năn nỉ đó, anh không chịu nổi nữa.

Nhìn cái bản mặt năn nỉ rất là dễ thương và tội nghiệp của hấn tui cảm lòng không đành...Và thế là tui phải chiều hấn....

-Một lần này thôi nha, mà An có chắc nó sạch hok?

-Yên tâm, anh mới tắm mà...Lúc đầu, tui còn sợ sợ nhưng được 5 phút thì tui cũng đã quen...Chưa có biết gì mà...kinh nghiệm còn non kém...-Em cho anh nha!

-Cho cái gì?

- thật tình tui không hiểu.

-Thì...sao em ngây thơ quá vậy?Sau khi hấn làm động tác, tui mới thật sự hiểu hấn đang muốn gì...

-XXX đó hả...Nhưng Hoàng là con trai làm sao mà làm được!

-Được, em ráng chịu đau chút xíu thôi à, lần đầu mà.

-Nhưng....

-Anh xin hứa sẽ rất dịu dàng và nhẹ nhàng được chưa?Một mặt thật sự tui cũng rất tò mò, rất muốn biết lần đầu tiên là như thế nào nhưng mặt khác lại nghe nói là lần đầu tiên là phải chảy máu gì đó nên cũng hơi lo lo...Ấy dà...Thôi kệ, cho tới bến luôn!Tui nhẹ nhàng gặt đầu đồng ý....

Cảm giác tui lúc này thật mê mẩn sung sướng, bất ngờ..

Áhhhhhh!Có cái gì đâm vào người tui như muốn xé toạc người tui ra....

Và 2 dòng nước mắt của tui bắt đầu trào ra...Vậy mà người ta cứ đề cao chuyện này mà sao tui cảm thấy chỉ có thể diễn tả được qua từ ĐAU...-Áh....

Hoàng đau quá An ơi, dừng lại đi, Hoàng chịu không nổi đâu!Hấn chồm lên hôn tui say đắm, tui bắt đầu có cảm giác và mê mẩn trở lại....

Ở dưới “hấn”

bắt đầu ra vào trong người tui....

một phần 3...một phần 2 rồi đến...tận gốc. Động tác của hấn thật nhẹ nhàng và trêu mẩn...Và cứ như vậy tui không biết trời trăng mây gió gì nữa cho đến khi cảm nhận được có một chất gì đó nóng nóng chảy tràn trong người tui...giật mình mới hay hấn đã cho “tinh hoa”

của hấn vào luôn trong người tui...Trước lúc còn mơ hồ rằng mình sẽ “có thai”

chẳng, thì tui đã kịp tỉnh táo để nhận thức được rằng mình là con trai...

(ngốc thiệt!). Hấn đổ sập lên người tui và còn ôm tui hôn hít thể miện thì lẩm bẩm: “Anh yêu em, Hoàng”

....

Thế là tui đã trao lần đầu tiên cho hấn rồi, nhưng chắc chắn một điều rằng tui sẽ không bao giờ hối tiếc, bởi vì chính giây phút này đây tui đã nhận ra..

tui cũng yêu hấn rồi!Đúng 5 giờ 30 sáng hôm sau...Tui và hấn cùng thức dậy, nhưng vẫn còn trờm mèm trong trạng thái không một mảnh vải che thân...-Tối qua em ngủ có ngon hok?

-Ngon, đây là lần đầu tiên Hoàng ngủ ngon như thế!

-Đừng kêu tên như thế nữa,mình xưng anh em đi cho ngọt ngào.

-Thôi, người ta cười chết.

-Thì lúc nào chỉ có chúng ta mà thôi.

-Ừm, anh thì anh, làm thấy ham.

-tui bấu môi.

-Em có tiếc khi cho anh không?

-Thì....

cũng có chút chút...-miệng thì nói vậy nhưng trong lòng tui nghĩ đã yêu nhau thì chẳng có thứ gì tiếc cả.

-Trời vậy mà em cũng nói được hả.

-Chứ em hỏi anh,em gìn giữ 20 năm nay mà thoáng trong một đêm đã mất sạch,gặp anh anh có tiếc hok?

-Thôi ...xin lỗi anh đã sai, bây giờ dậy đi em, ăn sáng rồi đi làm nữa.

-Ừh...-Dạ chứ ừ cái gì.

-Trời ơi, sao mà khó tính thế, làm như ba mẹ người ta ko bằng...chỉ giỏi bắt nạt con nít.

-Rồi sao, ko phải ba mẹ mà là chồng được chưa?

-Nói nhỏ nhỏ thôi, má anh nghe được là chết cả lũ.

Vùng hạ thể tui bây giờ đau âm ỉ...không còn cử động được nữa...hậu quả sau một đêm làm mưa làm gió với hần,làm sao mà đi làm ăn đây trời.

-Em sao vậy,có đi làm được không, hay nghỉ một bữa đi.

-Thôi, em nghỉ 2 ngày liên tục rồi,em đi làm được mà.

Vệ sinh cá nhân xong, hần đèo tui xuống ăn sáng, thấy vậy má hần thắc mắc:-Mày bị sao vậy Hoàng?

-Dạ...tối qua con với Hoàng giỡn hốt nên vô ý Hoàng bị té trật giò, giò bị cà nhấc.

-Hần nói đỡ như trong phim.

-Trời,tụi bây giỡn tới mức nào vậy chỉ tao coi,rồi xức dầu chưa?

-Bà quan tâm thật sự.

-Dạ thưa bác con đỡ rồi.

-Tui nhanh miệng.

Tui và hần nhìn nhau cười mỉm chi...Đang ăn sáng, bỗng má hần hỏi:-Tối qua tụi bây có nghe tiếng rên ở đâu hok?

-Dạ, tiếng rên gì má, tụi con có nghe gì đâu.

-Vậy chắc đâu ngoài đường, hay là tại tao mơ ngủ đó.

-Dạ chắc vậy.

Một lần nữa hần lại lén nhìn tui cười cười và đá lông nheo một cái rụp...Còn tui thì xấu hổ muốn chết,tất cả là tại cái tên Đàm Tuấn An xấu xa mà ra,má của hần công nhận cũng thính tai thiệt, tui nhớ là tui rên nhỏ lắm mà ta...^0^.

Nguyên ngày hôm đó tui đi đứng đâu có được như mọi ngày, tui lâm vào tình trạng bất đắc dĩ buộc lòng tui phải đi... “hai hàng”

,không biết có ai chịu đư chấn sau lần đầu tiên như tui không nhỉ?...Rút kinh nghiệm mai mốt thấy ai bỗng trở nên như tui là tui biết liền...hí.

hí.

hí...^^.

Đến anh quản lý cũng có cơ hội để chọc tui:-Sao 2 ngày ăn chơi em trở nên như vậy sao Hoàng?

-Em có ăn chơi gì đâu anh, chỉ là bị té trật chân thôi à!Bữa đó tui được ưu ái hơn những người khác,vì tui bị “trật chân”

mà...Còn hần thì hết sức dịu dàng, nhìn tui bằng ánh mắt say đắm đến điên cuồng...Những lúc quán vắng và không có nhân viên xung quanh, lợi dụng hần tha hồ mà “bóp”

tui...khi thì vai, khi thì eo, khi thì...mông(tuyệt đối không có “chỗ ấy”

đâu các bạn đừng có hiểu lầm)...Hắn đúng là đồ dê xồm,nhưng nói chung tui cũng thích lắm...đang được yêu mờ...Tui đã chính thức hẹn hò với hắn...Ở chỗ làm tui với hắn là cộng sự ăn ý, ngoài giờ tui là “bạn gái”

của hắn...Hắn chở tui đi dạo, hóng mát, ăn uống,...những phút bên nhau mới thật sự hạnh phúc làm sao...ước mong tình yêu này sẽ mãi gắn chặt trước sự tác động của thời gian...Tui mong sao thời gian sẽ dừng lại ngay đúng thời điểm tui và hắn bên nhau, hai trái tim non cùng một nhịp đập, hòa quyện hai tâm hồn vào nhau, chung một dòng chảy tình yêu bất tận kéo dài đến vĩnh hằng, mở ra một chân lý của một tình yêu vĩnh cửu.

Chính vì thế tui chẳng tiếc thân mình và đã hiến dâng cho hắn thêm 3 lần nữa...Tui hi vọng điều kì diệu mà tình yêu của tui sẽ mang lại niềm vui và sự hạnh phúc cho anh ấy...“Khi đôi ta quen nhau thế gian như bắt đầu, đau buồn kia bỗng dừng cũng tan dần mau. Khi đôi ta yêu nhau trái tim em sống lại, không còn ghen tức giận hờn buồn vui vô cớ. Ngày có anh, đời bỗng vui, tình bỗng xanh những đêm mơ mộng. Rồi có hôm buồn nhớ anh chỉ ước sao anh quay về mau.

Pá pa, pá pa, pá đa dí đa đi đa... Pá pa, pá pa, pá đa dí đa đi đa...Đừng cách xa vì chúng ta cần có nhau hơn trong cuộc đời đừng tiếc chi lời dẫu yêu để ta mãi có nhau đến ngàn sau.”

(Ca khúc “Đời bỗng vui”

- Hồ Ngọc Hà). Tình yêu ấy những tưởng sẽ hạnh phúc sẽ trường tồn và vĩnh cửu theo thời gian...Nhưng không, đời là như thế, không có gì là mãi mãi đối với tui, không có sự tuyệt đối mà chỉ có sự tương đối là tuyệt đối,và cơn bão lòng một lần nữa lại đến với tui kể từ ngày hôm ấy...Còn 15 phút nữa là ra ca, đang chuẩn bị thu quét dọn để ra về thì tui nghe mấy đứa con gái quây bar xì xào bàn tán dữ dội “đẹp trai quá mà ới”

, “bồ của mày hả Đào”

, “Để lát ra làm quen mới được, hí hí hí...”

. Nhìn theo hướng chỉ trở của mấy đứa nó, tui nhìn qua phía bên kia đường đối diện với quán tui làm...Một cảnh tượng khiến tui chết điếng trong người...Tui thật sự bàng hoàng trong vòng 5 phút để bình tĩnh trở lại...Nhận ra người xưa đang ở trước mặt, chẳng ai khác đó chính là David Tuấn – người đã cho tui một nỗi đau ngọt ngào, để bây giờ đang đứng bên kia đường vẫy tay chào tui...Bây giờ nhìn hắn thật khác,hắn đã thay đổi diện mạo,trông có vẻ chừng chắc hơn rất nhiều với hoa tai màu ngọc bích đính trên tai, và đôi kính nâu đính trên mắt...Thôi chết! Làm sao mà hắn biết được chỗ tui làm nhỉ, hắn tìm đến đây để làm chi với ý định gì?...Lỡ bồ tui ghen là chết...Nhanh như sóc tui chạy vào trong trốn tránh kỉ niệm xưa tràn về...Mày sao vậy Hoàng, mới gặp lại thôi mà bao nhiêu kỉ niệm với hắn lại tràn về dễ dàng vậy sao?....

Tui chưa thể dứt bỏ với hắn một cách tuyệt đối sao, bây giờ tui đang hạnh phúc với tình yêu mới mà...Người mà tui yêu không ai khác ngoài Đàm Tuấn An mà thôi...Đã đến giờ tan ca, tui cùng với anh yêu của tui vào phòng tắm để thay đồ ra về,hình ảnh vừa rồi lại tiếp tục ám ảnh tui....

-Em sao vậy Hoàng?

-Em....

anh hôn em đi,...nhanh lên!

-Nhưng...có gì để lát về nhà anh rồi mình...-Nhanh, em không chịu nổi nữa!Và anh hôn tui say đắm...Anh An em muốn tâm trí em chỉ nghĩ đến anh thôi không cho ai len lỏi vô hết anh có biết không....

Bất ngờ có tiếng gõ cửa làm chúng tui vội buông ra...-Hai người làm gì trong đây mà lâu quá vậy?

-Con Đào hỏi.

-Ồ...thì thay đồ.

-tui biện minh.

-Chỉ vậy thôi sao.

-nó nghi ngờ.

-Đào vô thay đi.

-Hắn mời mọc.

Tui và hắn toan bước đi thì:-Khoan,...bữa trước An nói An có nhiều sách Triết học lắm phải hok, bữa nào đem cho Đào mượn cuốn tư tưởng Hồ Chí Minh nghen!

-Uhm, An hứa...-Vậy Đào cảm ơn An trước nha!Tui và hắn cùng đi ra bãi giữ xe, đi được một đoạn thì...-Sao, nó đang của ông phải hok?

- tui hờn dỗi.

-Em ghen hả,thì cho mượn sách thôi có gì đâu. Lên xe đi, về nhà...em biết tay anh!Tui lên xe cho hắn chở tui về, ra được tới cổng thì...trời ơi tên David Tuấn vẫn còn ở vị trí cũ...và hắn đã nhìn thấy tui...ngay lập tức hắn chạy qua ra dấu cho An dừng lại...Tên Tuấn nhìn chăm chăm vào tui,tui chẳng biết làm sao quay mặt đi chỗ khác,1 phút 30 giây sau hắn mới mở miệng:-Hoàng có rảnh hok,mình nói chuyện một chút được không?Tên An cũng nhìn chăm chăm vào tui, tui bối rối và khó xử quá, biết làm sao bây giờ...-Xin giới thiệu với An đây là bạn học cũ của Hoàng mới đi du học về. Còn đây là An bạn cùng chỗ làm với Hoàng.

Không...bữa nay Hoàng bận rồi để bữa khác đi nha, bye!Tui cố giữ lấy bình tĩnh và nói lảng đi cốt đừng để cho An hiểu lầm...Sau lời giới thiệu đầy giả tạo của tui,hắn và tên An còn bắt tay nhau làm quen nữa...Anh An ơi đừng hiểu lầm em nha, em và tên này chẳng còn gì nữa đâu...Với lại tui nghĩ nếu như tui giả vờ không quen biết tên Tuấn thì chắc chắn An sẽ nghi ngờ tui.

Về tới nhà An rồi, ngay lập tức như con mèo lâu ngày thềm mớ hắn liền kéo tui lên phòng...Vừa đóng cửa phòng lại, hắn đã vòng tay ôm eo tui từ đằng sau, bờ môi thì gắn chặt vào cổ của tui.

-Thôi anh, bữa nay em hơi mệt.

-tui từ chối.

-Em sao vậy, hồi nãy chẳng phải em rất “muốn”
sao?

-Anh à, từ bữa tới giờ chúng ta ngày nào cũng làm chuyện đó, nhiều quá không tốt cho sức khỏe đâu!

-Uhm...tùy em thôi.

Anh cũng không muốn ép nếu em không thích.

Hai chúng tôi ngồi im lặng một lát thì...-Nói cho anh biết, thằng hồi nãy là thằng nào?

-Anh đừng kêu người ta là thằng này thằng nọ được không,em đã nói rồi đó là bạn cũ của em mà!

-Bạn cũ hả...hay là bồ cũ – mối tình đầu?

-Anh nói gì vậy,em thấy anh ghen quá rồi đó.

-Em vẫn chưa quên được nó sao?

-Em quên rồi, bây giờ em chỉ có anh thôi...-Nhìn thái độ của em thôi là tui biết em vẫn còn tình cảm với nó đúng không, vậy thì chạy đi tìm nó đi.

-Thôi đủ rồi, anh nói xong chưa vậy, nếu yêu nhau mà không tin tưởng nhau thì yêu làm gì nữa!

-Vậy là em muốn chia tay để quay về với nó chứ gì?

-Anh điên rồi, em không nói chuyện với anh nữa, em về đây.

-Em đứng lại cho tui, chưa nói rõ chưa được về.

-Nói gì, em chẳng có gì để nói hết.

-Rốt cuộc em chọn ai?Tui hay nó?

-Hắn nạt lớn.

Tại sao hấn lại lớn tiếng với tui như vậy...hấn thật sự không tin mình sao...Tui bắt đầu xuống nước:-Anh An...thời gian wa..

cũng đủ chứng minh tình yêu của em đối với anh như thế nào,việc đó cũng cần em phải nói hay sao.

Yếu tố giúp tình yêu bền vững...chính là niềm tin đó anh có hiểu không... Nếu anh không tin em, em cũng không còn gì để nói nữa!

-Anh.....

-Em về đây!

-Hoàng...em nghe anh nói đã...anh...xin lỗi em..

sự thật là...Anh hơi nóng,tha lỗi cho anh đi mà, tất cả chỉ vì anh quá yêu em thôi, anh không muốn mất em!Nói đoạn hấn nắm tay và kéo tui lại..

ôm tui chặt vào lòng...Sức lan tỏa tình yêu trong tui và hấn một lần nữa lan rộng khắp phòng...chỉ nghe hơi thở nhịp nhàng của hai trái tim non trẻ đang cháy bỏng cảm xúc khát khao được yêu, được hạnh phúc...Ngày sau ngay ở chỗ tui làm....

Đang đứng order cho khách thì một nhân vật khiến tui lại chết sững, lại chính là hấn...David Tuấn!Hấn hiện ngang đi thẳng vào quán tui, chọn một góc ngồi...hấn lại bày trò gì nữa đây!...Tui đã cố xóa hấn hình ảnh của hấn ra khỏi cuộc đời của tui rồi mà...hấn đúng là đồ lì lợm và cứng đầu, không cho tui được sống yên mà...Quán tui bắt đầu nháo nhào và nhộn nhịp hấn lên, chỉ có một con người bình thường xuất hiện thôi mà làm như thế có quá đáng không...Một đứa được xem là hám trai nhất quán xông đến xô tui ra và chạy lại giành order cho hấn... “Đồ ruồi”

!...Thật xúi quẩy khi tui lại chính là người bưng thức ăn ra cho hấn...-Mấy người làm cái trò gì vậy?

-tui hỏi nhỏ.

-Hôm nay chúng ta nhất định phải nói chuyện với nhau!

-Tui không có gì để nói hết, ăn nhanh rồi đi đi.

-Em nở đuổi khách sao? Mình gặp nhau một lần đi mà Hoàng.

-Ăn đi, tui không nói chuyện với khách lâu được đâu,hãy rời xa cuộc sống riêng của tui đi, coi như đây là điều cuối cùng tui cầu xin anh đó!Tui bước vào trong, thì bắt gặp ngay An cũng vừa đi ra, kéo thẳng tui ra ngoài sau...-Thằng đó lại đến tìm em phải hok, được rồi ra về để anh cho nó một trận nhớ đời.

-Em xin anh mà, em và hấn không còn bất cứ quan hệ gì nữa, đừng đánh nhau..

!Tin em đi ha.

Suy nghĩ khoảng 30 giây rồi hấn tiếp:-Ummm...được rồi anh sẽ nghe lời em!Khi tui trở vào thì tên Tuấn đã mất dạng rồi...tui thở phào nhẹ nhõm...Hấn vẫn chưa thật sự buông tha mình sao, tại sao tui lại lâm vào hoàn cảnh oái ăm như vậy...Còn khoảng 10 phút nữa là tan ca 1...Anh quản lý đi vào và nói với tui:-Hoàng, em về được rồi có người chờ em trước quán kìa, nhanh đi em!

-Ai vậy anh?Vừa nhìn ra thì...

Lại là hấn, sao hấn rảnh dỗi vậy, không học hành gì sao, đồ cái thứ công tử bột ăn không ngồi rồi không có chuyện gì làm sao mà cứ theo bám víu người ta như thế, đúng là vừa đẹp trai vừa chai mặt...Tui chờ cho hết giờ mới lên xe An chở về, chưa ra tới cổng thì tên Tuấn đã chặn ngay lại và nói với An:-Tui là bạn cũ lâu ngày gặp lại của Hoàng, có rất nhiều chuyện muốn nói với nhau, bạn về trước đi tui sẽ đưa Hoàng về sau!Tui im thin thít, không hiểu vì sao tui không nói được gì nhỉ?

-Hoàng xuống đi!

-An.

-Không, Hoàng không xuống!mình về đi.

-Xuống!!!!

-Tên An nạt lớn làm tui hết hồn.

Có chuyện gì vậy, sao hần lại hung dữ thế,vừa xuống xe, tên An đã kéo một hơi mắt hút trong dòng người trên phố, hần đang giận tui chẳng?!

-Còn không mau lên xe đi!

-tên Tuấn mời gọi.

-Rất cuộc anh muốn gì, nói lẹ đi, tui không đi đâu hết.

-Mình đi chỗ khác đi,ở đây người ta nhìn quá trời kia.

Hần nói tui mới để ý...trời ơi vậy là này giờ tui tui làm tâm điểm chú ý cho mọi người, khi không 3 thằng đứng giữa lộ...Á! Xấu hổ quá....

Buộc lòng tui phải lên xe cho hần chở đi!Tui và hần vào một quán cà phê sang trọng...-Sao, có chuyện gì nói đại đi tui còn phải về!

-Sao em lại đối xử với anh như vậy?

-Đừng xưng hô như vậy nghe chói tai lắm.

Tui với Tuấn mọi chuyện đã chấm dứt từ lâu rồi.

-Em không còn yêu anh nữa sao Hoàng?

-Không..

kể từ lúc tui bước chân ra khỏi ngôi nhà của Tuấn là bao nhiêu tình yêu với Tuấn đã tan biến hết rồi.

-Có phải tất cả vì mẹ của Tuấn không?

-Đừng nói thêm gì nữa, trái tim tui đã một lần bị tổn thương nặng nề, nó đã lành thì để nó ngủ yên đừng đánh thức nó dậy.

-Nước mắt tui bắt đầu rơi.

-Tại sao ông trời lại đối xử với chúng tôi như vậy, gia đình là cái gì chứ, tui không cần tui không cần!!!Hần bỗng la lớn và đập đổ nguyên cái bàn trước mặt, làm tui và những người xung quanh hoảng sợ vô cùng rồi hần ngồi sụm xuống khóc nức nở như một đứa trẻ...lần đầu tiên tui thấy hần khóc... khiến tui rất đau lòng và cũng khóc theo.

-Có chuyện gì vậy?

-Anh quản lý quán hỏi.

-Dạ, không có gì, tui em sẽ trả tiền những cái ly bị bể, xin lỗi anh...Tui dìu hần đứng dậy và lấy khăn giấy thấm nước mắt cho hần...Sau khi thanh toán tiền xong, tui dìu hần lên xe và chở hần ra công viên để cho hần bình tâm trở lại...-Tui mình bỏ trốn đi Hoàng!

-bất ngờ hần phát biểu làm tui rụng rời tay chân.

-Tuấn nói gì vậy?

-Đến một nơi nào đó thật xa, chúng ta sẽ sống thật hạnh phúc không còn ai làm phiền nữa!

-Tuấn điên rồi hả..

Nghe Hoàng nói nè...Tuấn và Hoàng còn gia đình,bè bạn, lẽ nào lại bỏ họ hết hay sao, Với lại Tuấn là con một, là niềm tự hào của ba mẹ Tuấn, đừng làm họ thất vọng nữa...Hãy tìm một cô gái rồi yêu rồi cưới, rồi sinh con để cái sống một cuộc đời bình thường là được, đừng vì Hoàng mà đánh mất tương lai, nghe chưa?

-Hoàng nói Tuấn nên quên Hoàng đi hả, làm sao Tuấn làm được, không là không, trừ phi Hoàng không còn yêu Tuấn nữa!

-Phải, đối với Tuấn bây giờ Hoàng chỉ xem như một người bạn bình thường mà thôi.

-Hoàng nói dối, Tuấn không tin đâu...hic.

Hắn lại khóc nữa rồi, đàn ông gì mà mau nước thế không biết...-Người chở Hoàng hồi nãy là người yêu của Hoàng.

-Đừng nói nữa, tôi không tin tôi không tin...-Thôi, Tuấn ngồi nghỉ chút xíu rồi về, Hoàng về trước.

Tui bước nhanh đến trạm xe bus gần đó...đang đứng thì thấy một đám đông bên kia đường, linh cảm điều chẳng lành tui chạy nhanh wa thì...Trời ơi là hắn...hắn bị xe đụng phun máu đầu, sao xui dữ vậy trời....

lập tức tui cùng người dân đưa hắn vào bệnh viện 115...Hắn thật là....

Lần mò trong chiếc điện thoại của hắn tui tìm ra số điện thoại nhà hắn...phải báo cho gia đình hắn thôi...Tuyệt đối tui không để mẹ hắn thấy tui được vì như thế không biết chuyện gì xảy ra nữa.

Cũng may hắn không bị chấn thương sọ não và gãy tay gãy chân gì chỉ xây xát bên ngoài...Thank God!!...Nhanh chóng tui bấm phím gọi:“Nhà Johnson phải không, có một người tên David Tuấn bị tai nạn được chuyển vào bệnh viện 115, phòng 101, đề nghị gia đình đến ngay.”

Tui phải đi liền không thể để mẹ hắn thấy tui...-Chị y tá, chị chăm sóc anh ấy giùm em, gia đình anh ấy đang vô đó, em có chuyện em phải về.

-Chẳng phải em là người thân cậu ta sao?

-Dạ không, em chỉ là người đi đường!Nhanh chóng tui rời khỏi cái bệnh viện mà lòng buồn rười rượi, tại sao hắn lại nông nổi đến như vậy... Lê Minh Hoàng mày đúng là phù thủy mà, mày suýt nữa làm hắn gặp chuyện rồi...Nếu hắn mà có mệnh hệ gì chắc cả đời này tui sẽ không tha thứ cho mình đâu...Vì tui chính là nguyên nhân sâu xa dẫn đến hành động của hắn mà....

Trời ơi! Sao tui khổ thế này, tại sao tui lại bước vào cái thế giới thứ 3 này làm gì, huhuhu.....Tui lang thang trên con đường vắng, suy nghĩ về những gì đã qua và sắp tới...Nắng chiều khê buông nhẹ trên những chiếc lá rơi khô xào xạc, mùi hanh nắng vẫn còn,bao trùm buổi chiều một nỗi buồn khắc khoải, buồn đến tê lương...Đâu đó những cơn gió vô tình nhẹ nhàng lướt qua mang theo những hạt bụi cuốn xoay vào không trung mất hút theo phương trời vô định...để lại một con người nhỏ bé cô đơn bước đi trên những nấc thang của cuộc đời....

Gió ơi gió sao mày không cuốn nỗi buồn của tao đi luôn như những hạt bụi kia, để lại làm chi,...Ngước nhìn bầu trời của một buổi chiều hoàng hôn đầy sắc tím, tui mới thấy đâu đó ẩn hiện trong không gian xa xăm kia là một nỗi buồn vô tận trôi theo những đám mây vàng tím khắc lên tâm khảm của con người đơn côi đang đứng trơ trọi riêng một góc trời...để rồi chỉ còn lại những giọt sương rơi hoen mi nơi khóe mắt cay xè...Chẳng tìm ra được lối thoát cho cả tui và tên Tuấn, tui phải làm sao bây giờ, thật sự mình đã không còn bất cứ tình cảm gì với hắn nữa mà...nhưng phải hành động như thế nào cho hắn hiểu, nhận ra đúng vấn đề và trở về con người thật của hắn, tui không muốn hắn sa lầy vào cái thế giới thứ 3 này đâu!!...Đôi chân tui cứ đi mãi mãi đến khi đặt chân trước cổng nhà tui nhìn lên đồng hồ thì đã 8 giờ tối rồi..

đầu óc tui bây giờ nặng trĩu, không còn muốn làm bất cứ thứ gì nữa...-Con sao vậy Hoàng,có bệnh hôn?

-Dạ,...con chỉ hơi mệt...nằm một lát sẽ khỏe!Sau khi tắm rửa xong, tui cũng chẳng buồn ăn mà nằm dài trên giường...suy nghĩ vu vơ...lạ thật sao từ chiều đến giờ tên An không gọi điện hay nhắn tin cho mình, hắn đang giận mình sao?!...Còn Tuấn không biết bây giờ hắn sao rồi...hi vọng hắn mau khỏi để tui không còn suy nghĩ và bận tâm thêm...Sáng hôm sau ngay tại quán...Tui làm việc mà chẳng có tinh thần gì hết...mãi lo để đầu óc trôi ở phương trời nào mà không để ý rằng có một người đang nhìn mình bằng ánh mắt mang hình viên đạn... -Hôm qua thằng đó chở đi đâu?

-hắn hồi trống trơn.

-Không đi đâu hết!

-Sao, giờ định bỏ tui chính thức đi hẹn hò với nó đúng hok?Tui im lặng không thèm nói gì thì hắn tiếp:-Ở bên nó cảm thấy như thế nào, ấm áp hơn, sáng khoái hơn, hấp dẫn hơn phải hok?Tui không ngờ hắn lại nói

ra được những lời lẽ như thế...tui không nao núng mà nhìn thẳng vào mắt hắn và nói rất nhỏ nhẹ:-Đồ..

nhiều chuyện!Sau khi hắn đứng dậy đôi mắt rưng rưng nhìn tui...tui mới biết tui lỡ lời, tại sao tui lại nói được như vậy...Hắn bỏ đi một mạch không thèm nhìn lại,...Anh ơi em xin lỗi anh mà, hic!!...Suốt ngày hôm đó tui luôn tìm cách để xin lỗi hắn nhưng hắn lại xem như không có sự hiện hữu của tui trên đời này...Tan ca, hắn lấy xe ra và kéo một mạch mất hút...một mình tui đơn cô phải lội bộ đến trạm xe bus...Tui nhắn hơn 10 tin nhắn xin lỗi, gọi điện không biết bao nhiêu cuộc nhưng chỉ nhận lại sự thất vọng..

Hắn không trả lời lấy một tin, gọi điện thì ờ í e... “Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được xin quý khách vui lòng gọi lại sau”

...Hắn vô tình đến thế sao...Hôm sau, tan ca tui quyết định bắt xe bus đến nhà hắn để hỏi cho ra lẽ...-Dạ con chào bác,Anh có ở nhà hok bác?

-Thằng Hoàng hả, nó mới tắm xong đang ở trên lầu đó...Lên chơi với nó đi!

-Dạ!!Tui đi thẳng lên cầu thang mà trong lòng hơi hồi hộp...không biết nên nói gì với hắn đây..“Cộc cộc cộc...”

-Má hả, vô đi con không khóa cửa!

-Anh An, là em!

-Đến đây làm gì?

-Em xin lỗi anh vì chuyện hôm bữa!

-Hử...tui là cái thứ nhiều chuyện mà..

không đâu đi quan tâm đến chuyện của người khác...-Anh An...sự thật là...-Là em rất yêu thằng chó đó! Đúng hok?

-hắn nhái tui...Tui đâu có cần, lo mà đi tìm nó đi!‘Rầm...”

Hắn xô tui ra và đóng cửa lại, tại sao hắn lại không chịu nghe tui giải thích...Anh An em đã làm sai chuyện gì huhuhu...Đầu óc tui quay cuồng như chong chóng..

tui nhức đầu quá...không còn nghĩ được cái gì...mắt thì nhìn về một chân trời vô định.

Đang đứng cắt chanh trong bếp ở quán...Bỗng tui nghe tiếng con nhỏ Đào la thất thanh khi đi ngang qua tui...Nhìn lại thì...trước mặt tui là một màu đỏ tươi của máu...Tui đã cắt vào tay tui từ hồi nào mà tui cũng không có cảm giác đau đớn gì, tui mất cảm giác thật rồi...máu chảy tràn ra đỏ cả một tấm thớt...Mấy anh đầu bếp quăng dao, quăng muỗng chạy đến, người thì cầm bông gòn, người cầm băng keo,....

Tui chẳng thấy đau đớn mà còn cười nửa miệng...Không biết con Đào xuống dưới nói gì mà hắn ba chân bốn cẳng chạy lên...xô ngã mấy người chạy đến nâng tay tui lên băng bó và máng:-Làm mà lo suy nghĩ gì vậy?Những người xung quanh thì ngơ ngác nhìn nhau chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng tui thì biết rất rõ rằng hắn vẫn còn quan tâm tui, vẫn còn yêu tui...Tại căn phòng của hắn như mọi lần...-Em xin lỗi anh!

-Em đừng nói vậy, anh hối hận lắm tất cả là do anh không tốt,anh xin lỗi em...Đôi vòng tay hắn ôm chặt tui vào lòng, nhẹ nhàng và dịu dàng hắn hôn vào trán tui...tình yêu trong hắn khiến lòng tui cảm thấy ấm áp lạ kỳ...Anh An,em yêu anh nhiều lắm anh có biết không?!Kể từ cái hôm tui bị đứt tay rồi được An băng bó cẩn thận...quán tui xâm xì bàn tán này nọ, nghi ngờ mối quan hệ giữa tui và An, làm việc mà nghe đầy những lời nói ra nói vô đầu ẩn ý...Tui cũng hơi ngượng và khó chịu lắm nhưng mà thôi tui cũng không quan tâm lắm ai nói gì mặc ai, với lại dù sao tui cũng sắp làm xong 3 tháng hè rồi...Tối lúc đó mấy người tha hồ mà nói cho sướng cái lỗ miệng...Xía!!!

-Hôm nay là ngày làm cuối cùng của anh đó!

-Hắn thông báo với tui.

-Ừa sao kì vậy, còn nửa tháng nữa mới hết hè mà?

-À..

ừ...khoa của anh phải nhập học sớm!

-Vậy hả?

-Ừhm,...chắc em chịu khó đi xe bus quá!

-Không sao, từ xưa giờ em đi quen rồi.

Sao hôm rày tui để ý khi hấn nói chuyện với tui hấn hay có triệu chứng “bệnh cà lăm”

vậy cà, trước giờ hấn có bị vậy đâu...Hay là hấn đang giấu diếm tui chuyện gì, khó hiểu thật...

Sao kì vậy, tối nào trước khi đi ngủ tui cũng nhận được tin nhắn của hấn chúc ngủ ngon hết sao mấy bữa nay không thấy nhỉ, cũng đã 5 ngày rồi tui chưa gặp được hấn, chỉ nghe giọng nói qua điện thoại thôi, chắc ảnh đang bận rộn với việc học lăm đây, không làm phiền ảnh đâu, mà sao ảnh không “muốn”

chuyện đó nữa nhỉ...hồi trước hấn “sung”

lắm mà, Trời ơi...sao mà nhớ hấn quá không chịu nổi nữa...Tên Đàm Tuấn An xấu xa, đáng ghét, khó ưa.....

đang làm gì đó có nhớ tui hok?Tối nay tui lại trần trọc mất ngủ nữa rồi...vì nhớ hấn quá.

Mai làm xong mình sẽ vô nhà hấn, làm cho hấn bất ngờ lun, hí.

hí.

hí....

~Ngày hôm sau khi tan ca, tui nhí nhảnh ghé vào một tiệm bánh xèo mua luôn 4 cái...làm quà cho hấn..

đây là món khoái khẩu của hấn...Tui cũng đang học làm bánh xèo nhưng khổ nỗi vẫn chưa thành công, hic...Đến nhà hấn rồi...

hihi....

-Dạ con chào bác, có anh An ở nhà không bác?

-Cái gì? Mày kêu nó bằng cái gì?Má hấn hỏi làm tui đứng hình, chết thật lại quên rồi...Tui nhanh trí nghĩ ra một lí do:-Dạ...tại hồi bữa con với nó cá độ...con thua nên phải kêu vậy!

-Nó đi rước con Hằng rồi.

-Hằng nào bác?

-Thì Diễm Hằng con bồ của nó, mày không biết sao?Bàng hoàng và chơi với tui thả rớt bịch bánh xèo xuống đất...má hấn tiếp:-Tụi nó giận nhau cũng đã lâu giờ làm lành lại rồi.

-Bác nói sao?Tui như muốn ngạt thở...các cơ trong người tui co rúm lại...môi tui mấp máy không nên lời...ôi!tui lạnh quá...ngoài đường trời nắng chang chang mà sao tui lại như vậy....

Đôi mắt tui mở to rồi sụp xuống nén chặt hai hàng lông mi ép cho 2 dòng nước mắt chảy ra.....

Trước khi má hấn thấy thái độ kì lạ của tui...tui đã kịp quay đi chỗ khác...-Lát nữa nó chở con Hằng về đây nè!...Ừa mày bị sao vậy Hoàng?

-Dạ....

chắc con bị say nắng.

-Chết cha!...vô trong ngồi nghỉ đi.

Tui phải làm sao đây bỏ về hay ở lại bù lu bù loa lên...Không,tui sẽ về...Vừa định bước ra chào má hấn về thì....

Hấn đang chở con nhỏ nào ôm hấn cứng ngắt...tui thấy mà tim đau nhói, các dây thần kinh trong tui thắt lại...đau đớn quá!!...Còn hấn như trời trồng khi nhìn thấy tui...-Hoàng....

đến khi nào vậy?Tui im lặng không nói được gì...-Giới thiệu với Hoàng đây là Hằng...còn đây là Hoàng bạn của anh!Lấy hết sức bình tĩnh và sự mạnh mẽ vốn có trong người...tui giả bộ cười giả lả:-Ừh, xin chào, hân hạnh được làm quen, 2 người đẹp đôi lắm!Tui, hân và con bồ của hân bước vào bên trong...-Anh Hoàng học trường nào vậy?

-nhỏ đó hỏi tui.

-À...Du lịch Sài Gòn, còn bạn?

-Ừm, em học trường kinh tế!Hân không dám ngẩng mặt lên mà chỉ cúi gầm mặt xuống...Một lúc sau thì điện thoại nhỏ đó reo...-Ôi chết, An ơi em có việc bận, em về nha tối gặp lại!em về luôn anh Hoàng!

-Ừhm..

Nhỏ đó đi rồi chỉ còn lại tui là hân...Tui nuốt từng cơn uất nghẹn...mắt thì long sòng sọc nhìn hân...Tui và hân bây giờ như những vì sao trong vũ trụ...sắp sửa sẽ xảy ra một trận chiến của các vì sao lần thứ hai...Hân nhanh tay kéo tay tui lên phòng hân và đóng sập cửa lại...-Buông tui ra, làm cái trò gì vậy?

-Hoàng...em hãy bình tĩnh nghe anh giải thích.

-Được thôi, anh nói đi!!

-Thật ra...anh không muốn lừa dối em đâu, nhưng...-Nhưng sao?

-Chúng ta cứ tiếp tục như thế này sẽ không có tương lai đâu.

Tui im lặng không nói gì thì hân tiếp:-Anh còn phải có trách nhiệm với gia đình,anh phải lấy vợ sinh con để cái, anh không thể...yêu em được nữa, em hãy quên anh đi...Nghe đến đó thôi tay chân tui đã bủn rủn không còn đứng vững được nữa...trước mắt tui bây giờ là một vực sâu thăm thẳm...Tôi cố nén cơn giận dữ của mình xuống, lấy hết sức mạnh của mình...“Chát”

-tui tát một cú như trời giáng vào khuôn mặt bần thiêu của hân...-Đồ tồi..

lúc trước người nói lời yêu tôi là anh, bây giờ người bỏ tôi cũng lại là anh, tại sao tại sao vậy...huhuhu.

Nước mắt tui bắt đầu trào ra như suối, thấm ướt cả 2 vai, tui đắm như điên vào ngực hân...-Anh là đồ khốn nạn, đồ đê tiện, hèn hạ, bỉ ổi, vô liêm sỉ,...huhuhu.....

-Hoàng...em hãy hiểu cho anh, anh xin lỗi em.

Tui gào lên như một con thú, tui đau khổ đến tột cùng,..

tại sao hân lại khốn nạn đến như vậy, hân thật sự chỉ xem tui như một món đồ chơi...chơi chán rồi vứt đi sao?Tui ngã sụm xuống đất không còn đứng vững được nữa.....Tui nói trong nước mắt:-Trước giờ anh đến với tui chỉ muốn tìm cảm giác mới thôi đúng không?

-Phải...anh xin lỗi.

-Anh nói sao?‘Chát’

-thêm một cái tát thật kêu dính vào khuôn mặt đều dả của hân...-Khốn nạn đến thế là cùng!

-Tui nghiêng răng.

Tui tông chạy thật nhanh không còn muốn nhìn thấy bản mặt khốn nạn của hân nữa.....

Một mình tôi lang thang trên con phố đông người, tôi như không có linh hồn, từng dòng người lũ lượt kéo qua,nhưng tui không hề nhìn thấy vì mắt đã nhòe đi cùng với nước mắt trên mi....

Trời mưa như trút nước, tui cũng chẳng buồn tìm một chỗ trú,vẫn cứ bước,....

Ông trời cũng đang khóc thương cho mối tình đầy tuyệt vọng của tui chẳng?...Vai tui đã thấm ướt, tui không biết đó có phải là nước mưa hay nước mắt của tui nữa...Tạo hóa đã ban cho tất cả con người quyền được sống, quyền được yêu, quyền được hạnh phúc, vậy mà tại sao ngoài quyền được sống tui lại không có 2 quyền còn lại, như vậy tui sống trên đời này để làm gì nữa...-Ông trời ông khốn nạn lắm, ông có mắt cũng như mù, tại sao ông bắt công quá vậy?Tiếng mưa vẫn không ngừng rơi pha lẫn tiếng thét như điên của tui.....

Tui đã thua cuộc trong hành trình đi tìm tình yêu thật sự của mình rồi..

tui hận bản thân mình, Lê Minh Hoàng tao hận mày lắm...huhuhu..... Sau cơn mưa trời lại sáng, chẳng lẽ lại tắm tối hoài hay sao...Những giọt lệ rơi trong lòng tui giờ đây thật sự đã đóng băng, tạo thành những giọt pha lê rơi xuống đất vỡ tan tành...Tui phải thay đổi chính mình, tui phải sống để hưởng trọn tuổi trẻ hơi đâu mà cứ rầu rĩ hoài chứ...Tui phải “đứng dậy vươn vai”

thui coi đây là một mốc son của cuộc đời vậy...Còn tên Đàm Tuấn An, hần là cái thứ gì chứ, hần chẳng qua chỉ là một tên rác rưởi, không xứng đáng đón nhận tình yêu của tui...Nếu bây giờ thật sự mà nói hần đang đứng trước đây, tui cũng mạnh miệng mà nói: “Không có anh tui vẫn sống, sống cho riêng tui”

....

Kể ra tui cũng thấy mình khờ thiệt, mất hết một tuần lễ tắm mình trong nước mắt vì một thằng đàn ông chẳng ra gì, nhưng mà nói chung tắm xong giờ tui cũng sạch sẽ rồi không còn vương vấn gì nữa...Tương lai vẫn còn chờ đón mình phía trước, hãy mạnh mẽ lên Lê Minh Hoàng, biết đâu sau này tui sẽ gặp người khác tốt hơn tên Đàm Tuấn An đó gấp 100 lần thì sao...Àh, quên nói với tất cả các bạn là hôm nay là ngày đi học lại của tui sau 3 tháng hè đó...Ồi, nhớ “tụi nhỏ”

đến chết mệt, hok biết sau ba tháng gặp lại tụi nó sẽ quỳnh giá dung nham của tui như thế nào nhỉ, tui vẫn đẹp như xưa mờ, chẳng qua là tại lo bươm chải kiểm soát nên có bị đen chút xíu thôi àh...-Chào “vợ”

, mấy tháng nay làm gì mà bất tắm không liên lạc được gì hết vậy?

-Giọng thằng Long vẫn như ngày nào.

-Ồ..”

vợ”

đi làm ăn, đổi số rồi, lát cho “chồng”

sau.

-Tui giỡn lại.

-Thứ bảy này “vợ”

có bận gì hok?

-Ê..

khi dễ tui không có đồ bận hả?Ừ, thứ bảy này tui sẽ ở trường-Tui giả bộ hiểu lầm.

-Không, ý Long hỏi Hoàng có rảnh hok đó mà.

-Không biết nữa, để thứ sáu trả lời được chứ,mà tui cũng nói trước là đừng có rủ tui đi chơi với ông nha!

-Sao vậy?

-Mắc công người khác hiểu lầm tui với ông ô môi thì sao?Hần im lặng không nói gì...tui nói gì sai sao..

Tui nói vậy thôi, các bạn đừng hiểu lầm là tui cũng có tình ý với tên Long đẹp trai này nha,công bằng mà nói tui chẳng có tí rung động nào trước hần, mặc dù hần rất tốt, nhưng ngặt nỗi hần chậm tiêu quá, nên tui cũng bực mình hần lắm,...nhớ có lần đám âm binh của tui giỡn bàn về số đề, có đứa nói về số 21, vậy mà hần cũng không biết số 21 là con gì, lúc đầu tui cứ ngỡ là hần giả ngu, nhưng càng ngày hần càng bộc lộ nhiều điểm yếu về các vấn đề thời sự xung quanh, cứ như là trước giờ hần sống trong rừng hổng bằng,...hay là gia đình hần gia giáo quá, chưa bao giờ tui thấy hần chửi thề cả...Người gì đâu mà hiền thấy ớn,...bởi vậy đó là một trong những lí do khiến hần mất điểm trước tui,hì..

hì...-Đại ca, bữa nay cúp 2 tiết cuối của bà Hậu tiến sĩ gây mê đi “hót”

đi!

-Thằng Hải đó đề nghị tui.

Ý của nó là đi hát karaoke đó, các bạn đừng có hiểu lầm mà tội nghiệp...Trong các môn tui sợ nhất là môn Cội nguồn văn hóa của bà tiến sĩ Hậu, nó nhạt nhẽo vô cùng, lại thêm giọng điệu ru ngủ của bà nữa...Có bữa đang thao thao bất tuyệt tự nhiên bà hát bài “Đất nước lời ru”

.... “Ru con mẹ ru con, tiếng ru cả cuộc đời....”

, lớp tui cười như điên, có đứa còn nói nhỏ: “Bà hát hay lắm, cho bà 100 điểm, híhíhí...”

Đến giờ ra chơi tui cầm đầu “bọn nhỏ”

khoảng 10 đứa rút êm khỏi lớp...có ai đòi lớp trưởng như tui không,lỡ cuối tiết ông thầy giám thị lên điểm danh chắc chết...nhưng thôi kệ ham chơi quá rồi với lại 3 tháng rồi tui mới hội ngộ cùng tụi nó có nhiều chuyện để tám lăm...^^.

Đi chơi với tụi này công nhận dzui thiệt,nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, cái lộn chữ thề ồm tỏi y như là chó với mèo, hướng dẫn viên du lịch tương lai gì mà hết chỗ nói...Đứa nào vừa mở miệng chữ thề là tui phán cho một câu: “Lần sao đi chơi với tao là phải súc miệng cho sạch ngen con!”

...Sau 3 tháng lao động cực khổ giờ đây tui cũng đã tích cóp được kha khá...bao gồm tiền lương của ba mẹ tui và tiền lương tui làm,làm gì với số tiền này nhỉ, lúc trước còn quen với tên An có lần đi trung tâm thương mại tui thấy sợi dây chuyền Bạch Kim cho nam đẹp lắm, định bụng có đủ tiền sẽ mua tặng hân, ai có nào ngờ....

Nghĩ lại tui thấy mình đại trai hết sức, thà để tiền ăn cho mập thây...Tới nhà rồi, đi chơi từ sáng đến giờ đói bụng muốn chết,...Thường thì giờ này nhà tui sẽ không có ai ngoài ba tui, ổng là thợ sửa điện nên có lúc ở nhà lúc không, bà mẹ thì giờ đang ở trường Nguyễn Thượng Hiền đó, bà là giáo viên mà,...mẹ tui nghe nói ở trường cũng dữ vô địch bà dạy môn Toán, cái môn tui chẳng thích tí nào, nhưng ở nhà mẹ tui hiền như cô Tấm, rất thích nghe tui kể chuyện ở trường tui, tui rất tự hào và hạnh phúc vì có một bà mẹ sâu sắc đến thế...Nhà tui chắc chắn không ai biết tui là người thuộc cái thế giới thứ 3 này đâu, ba tui rất bảo thủ và phong kiến, bảo đảm ổng mà biết là ổng sẽ cạo đầu tui mà trét dầu hắc cho xem, tui nói thật đấy...Cổng không khóa, vậy là có ba tui ở nhà rùi...ba yêu bữa nay “ôm cần”

với cái gì dạ!...Vừa bước tới cổng tui chột khựng lại...Không, không,không thể như thế được!!Lại là tên công tử bột David Tuấn với chiếc SH 150i của hân trước sân...làm phiền wài nhòa...Tui đứng như trời trồng, chân thì sụm xuống tay thì bầu vịu vào cái cửa....

tim đập loạn xạ,eo ôi tui ngạt thở wá, cho 500 oxy đêê!!Tui điên tiết quăng luôn cái túi xách xông thẳng vào nhà như một con điên.

-Chào Hoàng, mới đi học về hả?

-hân tươi cười hớn hờ.

-Ê..

chưa chết sao?

-Chưa, vẫn sống nhăn răng đây!

-Làm cái gì mà cứ bám theo tui như chó theo đuôi thế hả?Đồ dai như đĩa!

-Tuấn có làm gì đâu mà Hoàng chữi dữ vậy!

-Không làm gì hả, đồ đĩa đói, thèm máu tui lắm chứ gì..

nè..

nè...máu nè hút đi.

-tui vừa nói vừa xăm xăm cánh tay lại phía hân...Vừa lúc đó thì ba tui bước ra...-Cái thằng này, biết lịch sự hok,bạn tới chơi mà xua đuổi vậy hả?

-Dạ, tui con đang giỡn mà ba!phải hok?

-tui trả lời và quay qua hỏi hân.

-Giờn gì kì cục vậy?Tui với hấn đều im lặng...-Thôi tao đi làm đây, 2 đứa bây ở nhà chơi với nhau đi nha!

-Ba tui sao nói chuyện “ghê”

thế nhỉ...-Dạ, bác đi.

Và ba tui nhanh chóng rò ga đi mất, sao ổng có cảm tình với hấn thế nhỉ...-Con lạy pa, pa tha cho con đi có được hok?

-tui xá tay lạy hấn.

-Ấy...đừng làm như vậy tổn thọ Tuấn mất.

Vừa nói hấn vừa chụp tay tui lại, tui nhanh tay rút ra, làm như còn trình hồng bằng0^,nhưng dù sao cũng phải có chút sĩ diện với trai chứ...-Đồ dê xồm, tui nói ông còn đụng vô người tui nữa là tui không khách sáo đâu đó.

Hấn xem lời nói tui như cỏ rác, không có kí lô, còn định ôm tui nữa chứ...Ngay lập tức tui tung huyền cước...ý định của tui là sẽ đá vào chân hấn, cốt là để cho hấn đau và không sờ mờ rờ tui nữa....

nhưng ai biết trước chữ ngờ, tui tung cú đá hơi cao và mạnh...kết quả là cú đá dính ngay “chỗ ấy” của hấn...Hấn la toáng lên rồi lấy hai tay che “hàng”

lại, quý xuống, mặt nhăn nhó khổ sở làm ra vẻ đau đớn lắm...Răng thì nhằn,mắt thì nhắm,Hấn đau thiệt hay giả bộ nhỉ...-Đau thiệt hay giả bộ vậy?

-tui hỏi thẳng.

Hấn không trả lời mà mắt nhắm nghiền có vẻ đau đớn...thôi chết một giọt nước mắt hấn trào ra rồi, hấn đau thiệt sao?...tui nghe nói cái vụ này hay bị chạy lên cần cổ lắm,..

lập tức tui lấy tay xoa xoa ngay cần cổ hấn với câu nói nửa miệng “xuống con, xuống con!”

...Hấn bắt ngờ về hành động điên rồ của tui lắm...-Làm cái gì vậy?

-hấn vừa đau đớn vừa tò mò.

-Ồ...thì vuốt cho “nó”

xuống!

-Cái gì xuống?

-Sao tui nghe người ta nói....

-tui đỏ mặt lắm.

-Nói gì?

-Thôi không trả lời đâu, còn đau nữa hết...-Có vuốt thì vuốt chỗ này nè!

-Vừa nói hấn vừa chỉ vào chỗ được xem là nhạy cảm nhất của con trai ấy.

Đã vậy còn cười đều...-Đồ bị hâm, đồ cà chớn!...-vừa nói tui vừa đá vào chân hấn cái “bóp” và quay qua chỗ khác vì lỡ nhìn vào “chỗ ấy”

của hấn rồi còn đâu...-Sao Hoàng ác quá vậy, đau muốn chết...-Cho mấy người vô sinh luôn-tui cười đều.

Sự thật tui đâu có muốn đá ngay chỗ đó của hấn đâu, tại xui chứ bộ...-Nói, bữa nay đến để làm chi?

-tui tra khảo hấn.

-Để...để...-Hấn cà lăm trông thiệt tức cười.

-Để làm gì?Hấn không trả lời ngay mà bậm đôi môi hồng của hấn lại rồi nhìn về nơi xa xăm, độ chừng 1 phút sau mới lên tiếng:-Mình bắt đầu làm bạn lại từ đầu nha Hoàng, làm bạn thôi!Hấn nghĩ gì vậy, sao tự

nhien muốn làm bạn lại với tui...-Thôi, ông hay biến tướng lắm, lỡ tui đồng ý mai mốt ông giống như hồi đó nữa thì sao?

-Tuấn hứa sẽ xem Hoàng như một người bạn tốt, tin Tuấn đi...-Có thật vậy hok, vậy là không được xen quá nhiều vào cuộc sống riêng tư của tui, không được quan tâm tui quá nhiều, không được mua này mua nọ cho tui, không được.....

vân vân và vân vân.

-Ok, Tuấn chấp nhận hết mọi điều khoản, vậy là Hoàng đồng ý rồi nha?Có nên dây dưa với hấn nữa không ta, khi trước mình đã hứa với mẹ hấn là sẽ buông tha hấn rồi mà....

-Không tui không đồng ý.

Hấn với khuôn mặt rất thất vọng và buồn, có vẻ hụt hẫng vì câu nói của tui...Tui tiếp:-Tui không muốn bắt đầu lại ngay từ đầu mà tui muốn tiếp tục làm bạn với ông,ok?

-That's wonderful!!Hấn nhảy cẫng lên như một đứa con nít..

sao hấn sung sướng đến thế nhỉ, làm bạn thôi mà...-Dạo này ông học hành sao rồi?

-Tui hỏi thăm.

-Normal, no matter with me.

-Hấn nói tiếng Mỹ hay như Brad Pitt.

(Tiếng Anh cũng như tiếng Mỹ mà lị~~).

)-Tui yêu cầu nói Tiếng Việt,ok?

-Thôi chết, tui lỡ miệng.

-Tuấn xin lỗi, Tuấn sẽ rút kinh nghiệm về việc này mà.

Tui im lặng không nói thêm được gì nữa,đố các bạn có bí vì sao hok?....

-Sao không nói gì nữa, bộ giận Tuấn rồi hả?

-Đói...đói bụng quá, nói...nói không nổi nữa.

-Thôi chết, Tuấn xin lỗi giờ mình đi ăn nha!

-Nè, tui nói cho mà biết, ăn chung thì lúc tính tiền là phải chia đôi biết hok, không được giành trả, với lại giờ tui có tiền ọy.

-Biết rồi mà.

-Thôi chết, cái cặp của tui đâu rồi? (hồi này tức quá nên quăng mất tiêu rồi~0~)Kể từ cái ngày đó tui và hấn trở về cuộc sống trước kia...Hấn có vẻ yêu đời và thích thú lắm, gặp tui là cười như con khỉ...thôi kệ, hấn dễ thương vậy mà ai hok muốn làm bạn chứ!?

7. Chương 7

Tui cũng đã trở về bản chất yêu đời yêu người trở lại,...Người ta thường nói lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, tui với hấn thì sao, biết nói thế nào nhỉ,...sự thật là tâm trạng của tui bây giờ cứ như cô gái trong bài hát “giờ em nơi đâu cũng thấy anh”

của Minh Hằng áh!!...Bạn nào chưa nghe thì vô nhaccuatui.

com mà nghe ha...Tui bắt đầu relove (tái yêu) với hấn rồi sao?Kinh khủng quá, cầu trời đây không phải là sự thật...Đôi lúc tui cũng bị quan là sau này hấn (tên Tuấn) cũng như Đàm Tuấn An thì sao, tui sẽ bỏ hấn trước khi hấn bỏ tui hahaha.....

Mà tui có yêu hấn (tên Tuấn) nữa đâu cơ chứ...giờ là bạn mà!!Chắc có lẽ cúp tiết đi chơi với hấn hơi bị nhiều nên giờ đây tui bị cấm thi 2 môn rồi, hic.....

Trời ơi mình đại trai quá đi mất....

Nguyễn Anh Tuấn (Tên Tiếng Việt của hấn đó) tui sẽ xử ông vì cái vụ này, chính hấn là nguyên nhân chính đây...Nhưng tất cả lỗi cũng do mình, ai mượn mềm lòng quá làm chi,...Mỗi lần hấn rủ đi đâu tui cũng muốn từ chối lắm chứ nhưng ngại nổi, lời nói hấn ngọt ngào quá đi mất, đúng là “mật ngọt chết ruồi”

mừ!!!~Hôm nay là chủ nhật, tui không có đi học, cũng không có kèo đi chơi với lũ lâu la của tui trên trường..

nên đang nằm phè phỡn trong phòng xả stress với tí âm nhạc ấy mà...chợt:-Thằng Tuấn kiếm nè Hoàng ơi!

-Tiếng của mẹ tui cất lên lạnh lạnh như tiếng chim họa mi.

-Dạ.....

con xuống liền!!Tui quơ vội cái Metyl yêu dấu mà gắn vào (tật này tui chưa bỏ được, hix..

).

Đi đâu mới sáng sớm mà đã đến rồi không biết...đi gì mà đi hoài vậy, tui đây có giàu như ông đâu mà cứ la cà mấy cái quán nước hoài chứ, chán như con gián,....

-Đi đâu mà đến sớm vậy ku?

-Đi theo Tuấn, Tuấn sẽ cho Hoàng một bất ngờ!!

-Tui không đi uống nước nữa đâu nha.

-Không, bảo đảm là không.

-Vậy đi đâu nói đại đi.

-Bí mật, lát sẽ bật mí.

-Hấn vừa nói vừa đá lông nheo một cái rụp.

Ôi sao con mắt của hấn dễ thương đến thế nhỉ, tui thềm hôn vào “đôi mắt Pleiku”

của hấn quá,to tròn, lông mi cong vuốt...-Đợi chút, để tui đi thay đồ, đứng yên đó,cắm đi theo.

Tui nhảy lên xe hấn một cách mạnh bạo, hấn lên ga và cuốn theo làn gió vừa mới lướt qua.

Được nửa đường rồi, tui tò mò, phải hỏi hấn thôi...-Rốt cuộc là đi đâu, sự kiên nhẫn của con người có giới hạn thôi à nha!

-Vô nhà Tuấn chơi.

Nghe bốn từ đó thôi mà người tui bủn rủn, vô để làm gì chứ, gặp lại mẹ hấn sao,không đời nào.....

Ít ra tui cũng phải giữ chút thể diện cho riêng mình chứ, mình cũng phải có lòng tự trọng tối thiểu chứ...-Bữa nay không có ba mẹ Tuấn ở nhà,hai người đi chơi xa nhân dịp kỉ niệm 23 năm ngày cưới rồi.

Thì ra hấn thừa cơ hội này mới dám dẫn tui về nhà hấn sao... “Ồ hèn!”

...-Tui không đi cho tui xuống đi.

-Hoàng sao vậy?

-Tui không thích những người hèn nhát!

-Sao Hoàng lại nói Tuấn như vậy, nếu như có ba mẹ Tuấn ở nhà Tuấn cũng sẽ chở Hoàng vô.

-Túm lại, tui nói một là một, hai là hai, không là không, cho xuống, dừng xe lại đi.

Hắn không nghe lời tui mà vẫn cố chạy....

-Tui nói lần cuối có dừng lại hok?

-Hắn vẫn ngoan cố.“Chát”

- một cái tát từ tay tui bay vào mặt của hắn....

Lập tức hắn dừng lại....

-Muốn xuống phải không, xuống đi, xuống!!

-hắn hét lên như một con hổ đói lâu ngày.

Tui tót xuống một cái phộc...ngay lập tức hắn kéo hết ga và mắt hút theo dòng người trên phố....

Mình có hành động gì là sai sao, tự nhiên sao mình lại tát hắn, hắn có lỗi gì đâu cơ chứ...tui giận bản thân mình,...Tui lững thững bước đi trên phố suy nghĩ về hành động của mình vừa rồi...làm sao bây giờ ta, mình làm hắn giận thật rồi...Phải làm sao đây?....

suy nghĩ...suy nghĩ...À...phải đến xin lỗi hắn thôi, có lỗi thì phải xin lỗi, câu này ông bà ta xưa nay vẫn dạy vậy mà.

Quyết định vậy đi, với lại xưa nay tui không muốn làm phật lòng ai cả, nhất là hắn, ít ra đã có một thời hắn là mối tình đầu của tui chứ bộ...Tui đi xe bus đến nhà của hắn...Hiện tại tui đang đứng trước nhà của hắn, biết xin lỗi hắn như thế nào, khoanh tay lại mà xin lỗi sao, trước giờ có xin lỗi ai đâu mà biết.

Trời ơi mới có 9 giờ sáng mà sao nắng quá đây, nắng gắt như thế này sẽ làm da mình đen sạm đi mất!

-Tuấn ơi Tuấn mở cửa cho tui đi!

-Tui hét to.

Đàn ông con trai gì mà bày đặt giận với hờn,...mãi một lúc sau tôi mới thấy bóng dáng của con nhỏ Osin nhà hắn đi ra...-Cậu Tuấn không có ở nhà!

-Xạo vừa vừa thôi tui thấy chiếc SH của ông kìa.

-Cậu Tuấn không muốn gặp ai hết, cậu đi về đi.

Sao hắn lại không muốn gặp, tui đã tìm đến tận nơi để xin lỗi vậy mà chưa chịu sao, thật là quá lắm rồi...-Tuấn ơi, mở cửa đi, nắng quá lát tui xỉu là ông chịu trách nhiệm đó.

Không được phải giở chiêu “khổ nhục kế”

thui, cách này tui hay thấy trên phim, không biết áp dụng ngoài đời có linh nghiệm không nữa...Tui giả bộ choáng váng xây xẩm mặt mày rồi chúi đầu vào cánh cửa nhà hắn nằm sãi lai....

Mấy người đi đường quàng cả xe xúm lại, la làng, hắn từ trong nhà tông chạy ra như một thằng điên....

Tui chẳng còn biết gì nữa.....

Tỉnh lại tui thấy mình nằm trong một căn phòng rất là sang trọng, có cả máy lạnh nữa, trên trán tui có một miếng khăn ướt, và hắn đang từ từ bước lại phía tui...-Em tỉnh rồi hả, làm anh sợ hết hồn...Đến mức này tui xấu hổ không chịu được, chỉ muốn chui xuống lỗ mà nắp thôi, có ai đời như tui giả bộ xỉu ai ngờ...xiu thiệt!!

-Bác sĩ nói em bị say nắng nghỉ một lát sẽ khỏe!

-Hắn ân cần.

-Cái gì?Kêu ai là em thế hở!ai là em ông.

-Thôi mà,dù sao hồi trước một thời chúng ta cũng xưng hô như thế này mà.

-Nhưng tui không thích.

Miệng thì nói vậy thôi chứ tui khoái gần chút...tui kêu thầm trong bụng “kêu nữa đi anh, em thích lắm!hí..

hí.

hí!”

-Nếu “đó”

không thích thì “đây”

cũng không ép.

-Hắn bày đặt hờn mát.

-Từ từ..

để tui suy nghĩ!..

Ừ thì..

kêu thì kêu nhưng lúc chỉ có hai đứa thôi đó...làm như mê lắm!!

-Tui giả bộ trề môi...Sau đó tui khỏe lại, hai đứa tui cù lét nhau giỡn hớt chạy nhảy khắp cả phòng....

Tui cùng với hắn đi siêu thị Coop-Mart Nguyễn Đình Chiểu mua vài thứ vài nấu lẩu Thái xực...Gì chứ món lẩu Thái là tui nấu ngon số dzách, món ruột của tui đó,...Tui và hắn lằng xằng, tung tăng dưới bếp, tui thì nấu nướng, hắn thì lật rau, sau đó tui múc nước lẩu cho hắn nêm,...Hắn khen ngon tuyệt vời,tui tui cứ như cặp vợ chồng mới cưới vậy đó...Hai con nhỏ Osin nhà hắn cứ lượn qua lượn lại cứ như bóng ma biên giới, thấy chướng mắt vô cùng, tui thêm quăng cho mỗi đứa một cái chảo và hét lên: “Cút đi, đồ nhiều chuyện!”

....

-Nhìn gì mà nhìn hoài vậy, chưa bao giờ thấy người khác hạnh phúc sao?

-tui bực bội.

-Có mắt thì nhìn,ai cấm!

-nó xực lại rồi bỏ đi.

-Mày đứng lại cho tao con quỷ cái!

-Tui hét lên.

-Thôi mà em,kệ cha tui nó.

-Còn ông nữa, tức ới là tức mà.

-Thôi dọn ra ăn đi, anh đói lắm rồi!

-hắn vừa nói vừa xoa xoa cái bụng.

Ăn xong tui và hắn bật Karaoke lên song ca một trận đã đời....

Hắn không biết nhiều bài hát tiếng Việt cho lắm nên hát toàn nhạc tiếng Anh thôi....

Tui tập cho hắn hát với tui bài “White – bird alone”

.. đó các bạn đó là bài gì...(là Chim trắng mồ côی ấy mà).

Tui là Cẩm Ly còn hắn là Đan Trường, hi..

hi...Tui trải qua một ngày ở nhà hắn thật tuyệt vời...không có ai ở nhà,tui và hắn tha hồ quây,...Hiện tại tui và hắn đang đi dạo ở Hồ Con Rùa lúc 8 giờ 30 tối sau khi đánh chén một trận no nê ở nhà hắn...Bây giờ đi dạo cho tiêu cơm...-Thôi chết, đã trễ lắm rồi, em phải về...đưa em về đi anh.

-Mai em có đi học hok?

-Mai em học buổi chiều.

-Vậy....

em ngủ lại nhà anh đi, sáng mai anh sẽ chở em về.

-Mai về là ba em ổng chặt đầu em ra luôn đó!

-Số điện thoại ba em nhiều vậy, để anh xin phép bác!

-Ừm...0938xxxxxx.“Con chào bác, con là Tuấn bạn Hoàng đó bác!”

“.....”

“Dạ, tối nay Hoàng ngủ lại nhà con được không bác”

“.....”

“Dạ, bác yên tâm.”

“.....”

“Dạ, con biết rồi, con chào bác.”

-Sao, ba em nói gì với anh vậy.

-tui tò mò.

-Bác nói là bác cho phép anh cưới em làm vợ.

-Ồo quý, xạo vừa thôi!

-tui tát yêu hấn.

-Anh nói thiệt mà, bác còn nói là tối nay bác cho phép em ngủ với anh nữa đó.

-Em không tin, em không tin.

Tui bịt hai lỗ tai lại, vừa đi vừa cười thầm như một con điên, một niềm hạnh phúc lớn lao chợt dâng tràn trong tui...

8. Chương 8

Tui và hấn đang trong phòng ngủ...-Em cấm anh không được đụng vào người em nha, cho ngủ chung là may lắm rồi đó.

-Như thế tội nghiệp anh lắm, không khác gì đui gà trước miệng mà không cho ăn.

-Ăn nói như thế đó hả?Chết nè..

chết nè..

Tui lấy gối đập vào hấn...hấn nhanh tay kéo tui xuống và rồi nằm lên người tui...Mắt hấn mở to hết cỡ và đang nhìn say đắm vào tui, từng hơi thở của hấn phả vào mặt tui làm tui suýt ngất lịm, thì hấn mở lời...-Nói cho anh biết, em có yêu anh không?

-Em...Hấn đang chờ đợi câu trả lời của tui kìa...Tui có yêu hấn không....

Khi xưa mình và hấn đang yêu nhau đắm say nhưng rồi phải xa nhau vì vật cản chính là mẹ hấn,...Tui chưa bao giờ nghĩ là mình sẽ không yêu hấn, tình yêu ngày xưa tui dành cho hấn thật thanh khiết và cao đẹp nay bỗng tràn về trong tâm trí tui...Người ta nói đúng mỗi tình đầu thật sự khó quên...-Em yêu anh,forever!

-Tui thêm vào miếng tiếng Anh cho lãng mạn.

Đôi mắt hấn ánh lên niềm hạnh phúc vô biên mà chắc chỉ có mình tui nhìn thấy và cảm nhận mà thôi....

Phút chốc tui và hấn chìm đắm trong mật ngọt của tình yêu của thưở nào mà từ bấy lâu nay chúng tui đã đánh mất, giờ đây thật sự đã tìm thấy được...-Đêm nay em sẽ hoàn toàn thuộc về anh.

-hấn thì thảo vào tai tui sau đó cắn nhẹ.

Một cảm giác hồi hận chen lấn trong tâm hồn tui,... “Anh ơi, em xin lỗi vì đã không còn trong trắng để đến với anh!”

- tui thầm nghĩ....

Thân thể tui giờ đây đầy những môi hôn mà hấn trao, không có chỗ nào hấn không hôn được cả, mọi ngóc ngách...-Áhhhhhhh....

Tui la lên thất thanh khi “hấn”

của hấn chuẩn bị thâm nhập vào cơ thể tui.....

Hấn hi hục mãi cũng chẳng “làm ăn”

được gì...-Sao kì vậy em?

-Hấn thắc mắc.

-Chắc số anh không phải số hưởng rồi.

-tui chọc hấn.

-Em thả lỏng người ra, đừng có gồng.

-Gồng đâu mà gồng, tại “của”

mấy người chứ bộ.

Nói xong tui thấy ngại dễ sợ...Hấn đỏ mặt lên chắc tại xấu hổ chứ gì,cái này phải tự hào mới đúng chứ...

Và hấn thử thêm vài lần nữa, cũng chẳng ăn nhằm gì...Không hiểu sao “hấn”

của hấn lại bị “hàng phòng ngự”

của tui không cho vào nhỉ,...Chắc tại “hấn”

vĩ đại quá, “hàng phòng ngự”

của tui sợ vào làm “sập nhà”

cũng nên!!!~^.

Thế là “cuộc chiến”

đã chấm dứt với chiến thắng nghiêng về “hàng phòng ngự”

của tui, “hấn”

đành thua cuộc... “Lần đầu tiên”

của hấn đã bị thất bại hoàn toàn, hấn nằm ngửa ra, mặt buồn xo, tui an ủi...-Thôi mà anh, thua keo này ta bày keo khác.

-Ừm.

Tui nằm vào lòng hấn,hấn xiết chặt tui trong tay, mùi đàn ông từ cơ thể hấn bốc ra là tui ngây ngất không chịu nổi, thích quá đi mất, tui ước gì cứ như thế này mãi mãi,...tui khẽ hôn vào ngực anh ấy ngay chỗ có hạt nho khô một nụ hôn nhẹ nhàng và quyến rũ,...anh càng ôm tui chặt hơn nữa, tui chìm vào giấc ngủ êm đềm từ lúc nào không hay.....

Chỉ thấy trong mơ tui và hấn cùng nhau vui đùa chạy nhảy trên một cánh đồng hoa Lyly (loài hoa tui thích nhất), cùng trao cho nhau những nụ hôn thật say đắm và ngọt ngào....

Sau một đêm ngon giấc cùng anh ý,tui thức dậy trước,quơ vội miếng vải che thân, hấn vẫn còn ngủ, nhìn mặt hấn ngủ kìa,dễ thương không chịu nổi...Tui thềm cắn một miếng quá,...Tui vừa vươn vai vừa mở cửa phòng bắt gặp ngay con nhỏ ô sin đang cắm hoa gần đó...Nó quay lại nhìn tui, nó ngạc nhiên một cách thái quá, mắt thì chữ O, mồm chữ A...Gì vậy, mình ngủ chung với hấn mà nó cũng ngạc nhiên sao...Đồ vô duyên, tui bây giờ là bồ hấn chứ không phải là bạn bình thường đâu à nha.

-Nhìn cái gì, móc mắt bây giờ.

-Dậy sớm vậy em, lại đây anh ôm cái coi!Hấn với chiếc underwear nhỏ xíu vừa đủ để che “chỗ ấy”

đi lại chỗ tui choàng tay qua eo tui rồi kéo lại giường, đóng cửa cái rầm...không để ý đến sự hiện diện của con osin...Trước lúc cửa đóng tui chỉ thấy nó há hốc mồm ra kinh ngạc,...tui dám chắc thể nào nó cũng đem chuyện này về mách với mẹ hấn cho xem...Con này thấy ghét lắm!!

-Thôi, dậy rửa mặt rồi chở em về.

-Còn sớm mà em!

-Sớm gì nữa, 8 giờ mấy rồi, nhanh.

-Nhưng anh chưa làm gì em hết mà.

-Đòi làm gì nữa,hồi tối em thả cửa cho anh muốn làm gì làm rồi mà.

-Nhưng anh chưa có... “làm”

được mà.

-Tại số anh xui chứ bộ,Thôi để dịp khác đi,với lại bây giờ là ban ngày,em sống về đêm không hà!

-Em đó, ăn hiếp anh wài hà.

-hấn bày đặt nhõng nhẽo với tui nữa chứ.

Hấn bế tui vào nhà tắm đánh răng, rửa mặt,...xong xuôi hấn khăng khăng đòi đích thân hấn ẵm tui xuống ăn sáng hấn mới vừa lòng...Tui ngại gần chết nhưng thương quá rồi biết làm sao được đành phải chiều đáng lang quân một lần thôi..

hí..

hí.

hí.

Nói cho các bạn dễ tưởng tượng hấn ẵm tui theo kiểu chú rể hay ẵm cô dâu ấy...Hai tay tui ôm chặt lấy cổ hấn, mắt tui tròn xoe nhìn đôi mắt hấn...yêu quá đi mất...-Sao, định để anh ẵm như vậy mà ăn luôn hả?Hấn nói tui mới để ý là tới bàn ăn, ngớ ngẩn thật, mãi mê lo ngắm hấn...Tui nhảy khỏi vòng tay hấn nhanh như chớp mà khuôn mặt thì nóng rang, chắc là đỏ lấm đây...Hai con nhỏ này không biết nghĩ gì trong bụng mà tui nó nhìn tui có vẻ khinh bỉ thể nhĩ,được rồi hãy đợi đấy đi các con...Tui không ngồi đối diện mà ngồi sát ngay bên cạnh hấn, vậy mới tình cảm chứ...Chiều hôm ấy tui đi học, vào lớp mà chứ chấp chờn chấp chờn,nhớ về giây phút lãng mạn tối hôm wa, rồi cười một mình như một thằng hề...Hấn đã chiếm hết toàn bộ tâm trí tui bây giờ, làm bất cứ việc gì cũng đều nghĩ đến hấn....

Ôi,nhớ hấn đến chết mất, có thuốc gì trị nổi nhớ ko?

-Sao dạo này thấy “vợ”

không được bình thường vậy?

-Giọng của ai chắc các bạn biết rồi phải hok.

-Cái gì, ý nói tui bị khủng hã.

Thông báo cho ông một tin sốt dẻo:Tui đang yêu, hí.

hí.

hí...-Anh chàng nào điểm phúc vậy?

-Hả, mới nói gì...ông mới...nói gì?

-tui cà lăm và lúng túng.

-Ồ....

đâu có đâu có....

Long hỏi cô nàng nào ấy mà!hì.

hì...Thôi Long đi đây.

Trời ơi, sao vậy, sao tên Long này nắm được tẩy của tui, tui có biểu hiện gì là gay đâu,tại sao một đứa chậm tiêu như nó lại biết được....

Hồng lẽ, hần cũng là.....

Á, không thể nào!Người ta nói đúng khi yêu ta thường nhìn mọi vật thường có màu hồng, tui thì cũng vậy, càng ngày càng yêu hần tha thiết da diết khôn nguôi, riết rồi nghiện cả giọng nói của hần luôn...Bữa nay tui có hẹn đi ăn gỏi cuốn cùng anh ấy, từ lúc bắt đầu tái yêu với hần đi ăn cũng hơi bị nhiều,hồng chừng sắp thành con heo quá, tui ăn uống điều độ lắm cốt giữ sao phọt thật đẹp, có vậy hần ôm mình hần mới phê...-Mai anh chở em vô nhà anh.

-Vô nữa hả?

-Ừ, ba mẹ anh về rồi, mẹ anh nói cần gặp em.

-Cái gì, sao lại gặp em?Thôi em không đi đâu!

-Đi đi mà, biết đâu vô ba mẹ anh đồng ý thì sao.

-Đồng ý cái gì?

-Thì hôn sự của tui mình, em không muốn làm vợ anh sao?Tui nghe vậy mà thấy ngại dễ sợ,mặt đỏ hết trơn, khi không lại đòi cưới nữa chứ...-Nhưng mà...-Yên tâm lần này anh sẽ bên cạnh em.

Đúng giờ hẹn, hần đến,sau khi xin phép ba mẹ tui hần hỏi hần cùng tui đồng thẳng...Trước khi ra khỏi cổng ngoài lại nhìn tui còn thấy ba mẹ tui nhóng theo xì xầm cái gì nữa...Khỉ thật, không biết ba mẹ tui có nghi ngờ về mối quan hệ giữa tui và hần hok nữa, sợ đến lúc đổ bể chắc tui bỏ nhà mà ra đi giống như nhân vật Núi trong phim Thái Lan “Trận chiến của những thiên thần”

quá, không biết có ai xem phim này không....

Xem phim mà tui thấy dường như tương lai mình cũng như vậy.

Như đã nói ba tui khó khăn lắm, hôm bữa cả nhà đang quây quần xem phim Nín,đến đoạn nói về chuyện tình của Núi với bác sĩ Mác...Ba tui quát lên:-Tui mà có đứa con như vậy, thà tui chết sướng hơn!Tui nghe ổng nói mà lòng buồn rười rượi,chỉ còn biết nuốt nước miếng cuối mặt xuống lằm lũi trốn về phòng khóc thầm thôi chứ biết làm sao bây giờ...Ba ơi, con thật sự không muốn ba khổ vì con đâu mà, nhưng con đã lỡ sa chân vào rồi với lại bản chất con người mỗi người mỗi khác, làm sao mà mình lựa chọn giới tính cho mình được chứ!...-Sao em run quá anh ơi!

-Em đừng lo, đã có anh đây anh sẽ bảo vệ em, bảo vệ tình yêu của chúng ta!

-hần nói chắc nịch.

Nghe hần nói mà tui như được tiếp thêm sự tự tin,hần mạnh mẽ quá đi thôi.

-Còn run nữa hết?

-Dạ, hết ồ.

Qua khỏi khu vực lan can, hần nắm chặt tay tui tiến vào bên trong...Mẹ hần ngồi lù lù trông thật đáng sợ...Sao mỗi lần đối mặt với bà ta tui lại có cảm giác sợ sệt nhỉ...-Dạ, con chào cô.

-tui nhỏ nhẹ và lễ độ.

-Ừh, chào con.

-Cô vẫn khỏe chứ ạ!

-Dĩ nhiên, lâu lắm rồi mới gặp lại con.

Hắn ngồi sát bên, tay nắm chặt tay tui lại...-Con sao vậy Tuấn, mẹ có chuyện muốn nói riêng với Hoàng chút xíu.

Bà ta vừa nói vừa nhìn hai bàn tay của chúng tui...-Thì mẹ cứ nói đi, tui con nghe.

-Được thôi.

Nhưng trong lúc mẹ nói chuyện không được xen vào nghe chưa, như thế bất lịch sự lắm.

Bà ta rời khỏi chỗ ngồi, nắm chặt hai tay lại đi qua đi lại một hồi....

-Nghe nói bữa trước khi cô vắng nhà con đến đây chơi phải không?Không còn nghi ngờ gì nữa,chính 2 con ô sin nhà hắn về mách với bà ta, thế nào tui nó cũng thêm mắm dặm muối, tha hồ mà nói xấu về tui cho coi...-Dạ, là Tuấn chở con vô.

-Khi trước con hứa gì với cô, con còn trẻ sao trí nhớ con kém thế!

-Kìa mẹ, mẹ nói gì vậy?

-Mẹ đang nói chuyện,con đừng như vậy nữa có được không?

-Dạ, thưa cô con không quên, con vẫn nhớ.

-Vẫn nhớ cơ à, sao cô có cảm giác con là một người biết tận dụng và lợi dụng hoàn cảnh quá vậy Hoàng?

-Ý cô là sao?

-Thì ý cô là vậy đó,là người quan trọng nhất là chữ tín, chữ tín nó gắn kết phần con và phần người lại với nhau. Nếu mất nó thì chỉ còn lại một nửa mà thôi.

Mà theo cô, cô nghĩ con cũng không đến mức đánh mất chữ tín đâu ha! – Bà ta vừa nói vừa trề môi theo kiểu phù thủy.

-Cô....

Phải, cô nghĩ sao cũng được....

Theo con,người khôn chính là người biết tạo ra cơ hội và tận dụng cơ hội đó cô à, cơ hội ngàn năm một thuở mà.

-tui bình tĩnh trả lời lại bà ta.

-Cậu....

Bà ta không biết nói gì hơn, trở mặt ra mà nhìn chăm chăm vào tui, như muốn ăn thịt tui luôn, dám chắc bà ta đang tức điên lên vì tui đây....

Tui cũng đâu phải là một đứa hồn hào gì, có bạn sẽ khuyên tui là nên im lặng không nói gì chấp nhận thương đau để mặc bà ta nói gì thì nói,nhưng các bạn đặt vào tình huống các bạn là tui thì các bạn có tức không cơ chứ...Cái gì cũng có giới hạn của nó chứ...Cuối cùng hắn mới lên tiếng...-Thôi đủ rồi, mẹ không cần phải nói gì thêm nữa...Mục đích chính của mẹ là chia lìa tui con chứ gì..

Con có chết cũng không để mất Hoàng một lần nữa đâu.

Con yêu Hoàng, tui con yêu nhau thật lòng, con nhất định sẽ cưới Hoàng.

-Oh my god, con điên rồi hả con trai, con có biết vừa nói gì không?

-Con không điên, con rất bình tĩnh,con mong mẹ đừng cấm cản tui con nữa.

-Mẹ nói không được là không được, mẹ chỉ có mỗi mình con thôi, con phải thương mẹ chứ.

Tui im lặng không nói gì nữa, quan sát hai mẹ con hấn đấu khẩu với nhau...Mẹ hấn đang cầu xin hấn quay về, đừng mù quáng như thế nữa..

Bà ta rơm rớm nước mắt...Trời ơi, ai là người có lỗi trong vụ này, là ai, là ai, là tui sao....

Tất cả lỗi lầm là do tui sao, nước mắt tui cũng bắt đầu tuôn...-Em không được khóc, phải cứng cỏi lên để bảo vệ tình yêu của mình chứ.

-Hấn quay qua lau nước mắt và an ủi tui...-Dạ, em xin lỗi.

-Con quyết định rồi nếu mẹ không đồng ý con sẽ ra khỏi cái nhà này!

-Con đừng hù dọa mẹ.

-Con không dọa, từ nhỏ đến giờ có chuyện gì con nói được mà không làm được chưa mẹ.

Bà ta bắt đầu chuyển hướng sang tui...-Hoàng, cô xin con đó, con buông tha cho nó có được hok con?

-Dạ, con xin lỗi cô, con yêu Tuấn lắm, yêu hơn bản thân mình nữa, nếu được lựa chọn chết vì Tuấn con cũng chịu, nhưng cô đừng bắt con xa Tuấn, con không làm được đâu cô ơi, huhuhu.....

-Nước mắt tui trào ra như thác...-Em chờ anh chút, để anh vào thu dọn quần áo rồi mình đi.

Sau câu nói đó, hấn tức tốc vào phòng, xách vali, mẹ của hấn thì chạy theo vừa khóc lóc vừa van xin, tui thấy cũng mũi lòng lắm....

-Mình đi em!Hấn nắm chặt tay tui, bước ra hướng cổng....

-Tuấn ơi Tuấn đừng bỏ mẹ mà con, huhuhu...Tuấn ơi!Tui và hấn đang ngồi tại một công viên.....

-Mình đi đâu giờ anh?Hấn đang suy nghĩ đăm chiêu, tội nghiệp hấn quá.....Từ nhỏ đến giờ hấn là công tử bột, là cậu ấm,luôn sống trong nhung lụa chưa hề biết suy nghĩ là gì, vậy mà bây giờ.....

Hấn vì tui mà dám từ bỏ cả gia đình, liệu tui có ích kỉ quá rồi chẳng?Tui phải làm sao bây giờ..

-Mình đi mượn khách sạn ở tạm đi em.

-Thôi, khách sạn mắc lắm.

-Em đừng lo, trước giờ anh có dành dụm chút ít, cũng có thể sống mấy tháng,sau đó anh sẽ đi làm, em cứ đi học bình thường.

-Nhưng em...-Em sao vậy?Hay là em không muốn sống với anh!

-Không phải, em...em còn gia đình...em.....

Hấn không nói gì thêm mà chỉ thở dài một tiếng đủ để tui nghe thấy sau đó mắt hướng về nơi xa xăm không buồn chớp một cái...Sau đó nhắm nghiền lại...Hấn đang buồn thật sự...Tui cũng đang bối rối, tui phải làm gì đây!!!

-À, anh ơi, em có ý này?

-bất ngờ tui nảy ra một sáng kiến.

-Ý gì, em nói đi!

-Ừm.....

anh sẽ vào nhà em ở tạm một thời gian, em sẽ nói là ba mẹ anh qua Mỹ rút hồ sơ cho anh, một tháng mới về.

Anh buồn, nên không dám ở một mình.

-Em làm như anh nhát gan lắm không bằng!Thôi, anh không đồng ý đâu.

-Đi anh, nghe lời em đi mà, ở tạm một tháng thôi, để chúng ta có thời gian rồi tính tiếp.

-Nhưng...anh sợ làm phiền người nhà em lắm.

-Không sao đâu, nhà em giờ chỉ còn em và bà chị gái thôi, thằng em nó đi làm ở bên Thủ Đức nửa năm nó với về,ba mẹ em mến khách lắm...Với lại ba em cũng có ấn tượng tốt về anh mà.

-Anh nói không được là không được!Bữa nay hấn bày đặt lớn tiếng với tui sao...Sao hấn lại như vậy, ý kiến của tui tuyệt vời như vậy cơ mà...Tại sao hấn lại không đồng ý chứ...-Hic...hic.

-Ồ...Hoàng,anh...anh xin lỗi em.

-Hấn bối rối tột độ.

-Từ nay về sau anh sẽ không bao giờ lớn tiếng với em nữa đâu...Anh thề đó.

Tui vẫn thút thít....

-Được rồi, nín đi em,từ nay cái gì em nói anh cũng nghe lời hết, nếu cãi lời anh sẽ bị....

vô sinh.

Nghe đến đó thôi mà tui cảm thấy tức cười ghê,....

Khi không lại đưa ra một lời thề lãng nhách....-Sao khôn quá vậy?Tui có để được hok mà đòi vô sinh hay hữu sinh.

-Vậy thì,....

Anh sẽ là con chó đực.

-Thôi im đi, tào lao quá!!!

-tui nạt ngang.

-Em hết giận anh chưa?

-Hết cái đầu của anh á...Rốt cuộc có nghe lời tui hok?

-Tuân lệnh vợ yêu!

-Nhỏ nhỏ thui pa, người ta nghe thấy bây giờ.

-Anh còn muốn cho cả thế giới này biết là anh yêu em nữa là, xem nè: ANH...YÊU...EM!!!!Áh, tên này bị hâm thật rồi, trước khi có quá nhiều người hiếu kì nhìn thì tui đã nhanh chân trốn vào một gốc cây gần đó rồi, họng của hấn công nhận lớn thiệt, hét lên một cái mà người đi đường đều ngoái lại nhìn...-Ừa, em đâu rồi...Ha ha định trốn hả cưng.

-Á, tui không quen mấy người.

Cũng may là tui nhanh tay che khẩu trang, trùm áo khoác lại nếu không xấu hổ đến chết mất...Tên này lâu lâu làm chuyện điên rồ trước đám đông...-Định ở trường hay sao mà quăng cái vali lại vậy bố!

-tiếng của tui đó.

Hấn chở tui về nhà tui, giờ này hoàng hôn cũng vừa khuất sau đồi nên chắc chắn ba mẹ tui sẽ có ở nhà, bà chị bữa nay tặng ca thì phải.....Tui đang trình bày rõ lí do dẫn trai về nhà cho ba mẹ tui nghe...-Dạ, con có làm phiền gì gia đình không ạ!

-Hấn khách sáo.

-Không sao đâu con,con cũng như con cháu trong nhà thôi.

Chẳng qua là thêm cái chén đôi đũa thôi mà.

Con muốn ở đến khi nào cũng được.

-Dạ, con cảm ơn hai bác ạ.

-Con ở phòng thằng Quân, em thằng Hoàng nha.

Tui thấy khuôn mặt hần có vẻ tiếc rẻ, hần đảo mắt qua tui có vẻ xin cứu bồ..

chắc không được ở cùng tui chứ gì, biết ngay mà....

Mà thật sự tui cũng không muốn như vậy đâu...Tui biện lí do thôi.

-Mẹ ơi, hay để Tuấn ở chung phòng với con đi.

Thằng Quân nó khó tính lắm, mai mốt nó về nó nghe mùi lạ lại nhảy trững lên nữa.

-Ồ...mày nói tao mới nhớ, thôi tui bày tự xử đi!

-Dạ!!!Tui nhanh miệng ghê...cái này gọi là giúp người giúp mình nè.....

^^.

-Hai đứa đi tắm đi, rồi vô ăn cơm.

-Xách vali vô phòng đi, đứng đó làm gì nữa.

-Tui kêu hần khi hần còn đứng lơ ngơ, ngó nghinh ngó mông...Phòng của tui cũng không rộng gì lắm chắc cũng đủ cho 1 cặp ở, nhưng nói chung rất là dễ thương...Trên tường tui trang trí rất nhiều hình tượng các diễn viên Châu Á tui yêu thích, nào là: Minh Đạo, Hạ Quân Tường, Toro,...Lại nữa, tui là người rất yêu hoa nên phòng ngạt ngào hương thơm của hoa...Trên cửa sổ và cửa ra vào tui có treo rất nhiều con hạc giấy tự tay tui gấp nữa đó, đủ màu sắc luôn, có dịp các bạn tham quan phòng tui,tui sẽ hỏi “ngạc nhiên chưa?”

bảo đảm các bạn cũng gật đầu lia lịa như hai thằng nhóc quảng cáo bột giặt Tide trên tivi cho mà xem!!.....

Còn một bên thì treo rất nhiều bằng khen trong suốt cuộc đời học sinh của tui, từ mẫu giáo đến giờ, không có năm nào tui không lĩnh thưởng cả, nói không phải “nổ”

gì,hồi học cấp 2 tui là kiện tướng môn văn đấy,4 năm liền là học sinh giỏi Văn cấp huyện, tự hào chưa nào,hì..hì..

-Wow...phòng em giống phòng của công chúa trong truyện cổ tích quá!!Tuyệt vời,bis..

bis...-Ê..

mĩa mai gì đó, cho ăn “cháo lười”

bây giờ..

-Tui đảm bảo tên này không biết cháo lười là gì đâu...-Giờ này anh đang mệt ăn không vô...-Thấy chưa, bít ngay mà...^^.

Cháo lười ngon gần chết mà ko ăn...tên này gốc thật.”

-Sao không dán hình anh mà đi dán hình mấy thằng khốn này vậy?

-Hần ghen tị.

-Zô ziên quá, bộ anh nghĩ anh là diễn viên sao?

-Nhưng ít ra, anh cũng đẹp trai hơn tui nó...-Tự tin gớm,được rồi.....mốt rảnh em gỡ xuống hết được chưa, khổ ghê!!

-Vậy mới là vợ ngoan chứ!

-Hần vừa nói vừa xoa đầu tui.

-Anh cẩn thận đó, trước mặt ba mẹ đừng có kêu em là em này em nọ, cũng đừng âu yếm quá, ổng bả nghi ngờ. Mà anh nhắm ở đây được hok?

-Được ở bên em là anh hạnh phúc lắm rồi dù như thế nào anh cũng chịu được. Cho anh hun cái đi, từ sáng giờ thèm quá!

-Thôi, người em dơ lắm, tắm sạch rồi cho hôn.

-Em kì quá nha.

Tui và hấn cùng trong phòng tắm, gội đầu cho nhau, hấn lợi dụng ôm tui quá trời.....

Tui cũng thik lắm chứ bộ...Bất chợt hấn nắm lấy tay tui chạm vào “hoàng tử”

của hấn...Tui “bóp mạnh”

một cái hấn nhảy trững lên như một thằng điên,la ó trời...ai biểu “ngu mà lì”

...tiếp theo tui lấy xà bông trét vào mắt hấn, hấn cay mắt la òm tởi, cho đáng đời...-Hai đứa bây có lẹ hok,cho người khác tắm với.

-Ba tui cầu nhàu.

-Dạ,sắp xong rồi.

Đúng 7 giờ tối, cả nhà cùng quây quần bên mâm cơm...-Con cứ tự nhiên đi Tuấn,có gì ăn nấy, bữa cơm đậm bạc mà.

-Mẹ tui cười híp mắt.

-Dạ, con mời hai bác dùng cơm.

-Hoàng, xới cơm cho bạn đi con.

Tui và hấn ngồi đối diện nhau, hấn vừa ăn mà cứ nhìn tui hoài, đã vậy lâu lâu còn lấy chân đạp tui nữa chứ.

Đáng ghét!!...-Thằng Hoàng không biết trên trường sao, chứ ở nhà nó xấu tính lắm!

-Gì vậy mẹ,con tốt gần chết, xấu đâu mà xấu.

9. Chương 9

Tiêu biểu tính xấu của Hoàng là gì vậy bác?

-Hấn bày đặt nhiều chuyện.

-Giả dụ như ở nhà nó hay để hàng tiền đạo trống lóc, nhìn nó cười một cái là hết muốn nhậu,hổng biết sau bữa nay có con nó mới chịu gấn vô đó...Răng giả thì kêu răng giả đi, bày đặt Mêtyl...Chưa hết tối nó ngủ hay mở lăm, nghiêng răng trèo treo hà...Có bữa bác với bác trai phải vào tận phòng xách đầu nó lên nó mới tỉnh đó.

Trời ơi...bữa nay bà mẹ bị ầm đầu hay sao mà có nhiều tính xấu của mình bả đem nói cho thiên hạ biết hết trơn...Tui quê tới mức muốn chui xuống gầm bàn mà trốn.....

Hấn thì cười ha hả ra bộ sảng khoái lắm, lát nữa thôi tui sẽ “thiến”

ông luôn, hãy chờ đó.....

-Sao, hồi nãy cười là có ý chọc quê tui phải hok?

-Tui vừa nghiêng răng vừa nắm lấy lỗ tai hấn mà xoay một vòng 360 độ.

-Á, đau quá...đau quá, tha cho anh đi mà, mốt anh không dám nữa, hic..

-Còn có lần sau nữa hả?

-Dạ,không có không có.

Vừa đúng đó thì ba tui bước vào...-Cái thằng này...tao nhớ tao hiền lắm mà sao dễ mày ra, mày hung dữ quá vậy?

-Dạ, tui con chỉ giỡn chút xíu thôi mà ba.

-Mày vụn lỗ tai nó sắp sứt ra rồi mà nói giỡn hả?

-Dạ, không sao đâu bác con chịu được mà.

-hắn bào chữa.

-Thôi 2 đứa xuống ăn dưa gang nè!

-Dạ..

Ba tui vừa khuất dạng...-Đó, tất cả là tại ông.

-tui đổ thừa.

-Trời ơi,vừa bị nhéo vừa bị đổ thừa số anh thiệt khổ.

-Sao, hối hận rồi hả?

-Tui chế giễu hắn.

-Không, never...forever...ever!Hắn bắt đầu tiến sát lại phía tui.....

bắt đầu dỏ thói dè xồm ra...môi hắn chuẩn bị chạm môi tui thì...-Ba mẹ kêu ở dưới kia!

-Nữa.....

Mất hứng quá..

Để anh ẵm em xuống!

-Thui đi pa!Những giây phút tui và hắn bên nhau mới thật thú vị làm sao, hắn giờ đây thật sự là một nửa còn lại của đời tui, và tui nghĩ đối với hắn tui cũng rất quan trọng

Tụi tui đang trong phòng ngủ ấy mà...-Lát nữa,em sẽ khóc ròng vì sung sướng cho xem.

-Hắn tự tin lên mặt.

-Xía,vì sướng hay vì đau..

Đừng vội mừng, ba mẹ em ở phòng kế bên nè, nhất cử nhất động ổng bả đều nghe thấy đó.

-Thì chúng ta “làm”

trong im lặng.

-Anh hay quá ha...Tui vừa dứt lời, hắn đã thoát y trông tư thế giống Adam rồi,...vì chưa chuẩn bị tâm lý nên tui bị bất ngờ...(đầu phải lặn đầu lị)..

nên tui hú lên một tiếng như con vượn...Ngay lập tức phòng bên là tiếng ba tui “hú”

phúc đáp:-Mày có im lặng được không Hoàng, nửa đêm rồi mà còn la hét nữa hả,thiệt là con với cái!

-Đó...anh thấy ba em ghê chưa?

-Anh không sợ.

Hắn nhanh chóng chụp lấy tui như con hổ đói,đè tui ra hôn như điên như dại....

lần này còn mạnh bạo hơn hôm bữa nữa...Tui chỉ chờ có thể, uốn mình theo hắn thôi, biết làm sao được....
Sột...Soạt....

Tiếng gì lạ vậy....

Tiếng hắn lột y phục tui ra chứ tiếng gì nữa....

Tui như chết trân, cùng hòa quyện cùng với hắn trong hơi thở thăng hoa của tình yêu....

Hắn đang khám phá “cửa hang”

của tui bằng chiếc lưỡi xinh xắn của hấn....

Bất ngờ hấn chồm lên và đưa thứ được được xem là đáng tự hào nhất của đàn ông trước miệng tui.....Tui hiểu ý của hấn muốn gì ờy....

Chắc các bạn không hiểu đâu...-Em ráng lên nha Hoàng.

-Hấn thì vào vào tai tui.

Trời ơi.....

tức ời là tức mà, bạn có bao giờ bạn muốn nói mà ai đó cố tình bắt bạn câm chưa, tui thì đau mà không dám la mồm chết chứ.

Rên la chẳng khác gì thông báo cho ba tui rằng: “Con đang “quan hệ”

với trai nè, ba qua bắt quả tang đi ba!!”

Chắc có nước bỏ xứ mà đi thui.....

Tui phải hi sinh cho tình yêu chứ nên chỉ dám rên ư ử thầm trong bụng thôi,.....

Phù, cuối cùng “nhiệm vụ”

cũng hoàn thành.....

Ngó hấn, thấy hấn mừng ra mặt,hôm bữa thất bại bữa nay thành công mỹ mãn.....

Tui cũng hạnh phúc lắm, tui thiếp đi trong vòng tay ấm áp của hấn...Cầu cho sáng mai bình yên vô sự đừng có giống như dư chấn như lần đầu tiên nữa nha,chết lun áh!!!Thế là hấn ở nhà tui đã được một tuần rồi...Thế nào ba mẹ hấn cũng chạy khắp nơi mà tìm kiếm cho xem...Nhưng gia đình hấn đâu thể biết nhà tui đâu.

Hấn ở đây hoài cũng đâu phải là một phải pháp tốt, ở được một tuần, nửa tháng hay hơn nhưng đâu ở được cả đời.....

Phải làm sao đây, mấy hôm nay lo suy nghĩ về vụ việc của hấn nên tui hay bị nhức đầu ghê, học hành chẳng ra làm sao cả...Nhờ tui động viên hấn mới tiếp tục đi học, cứ khăng khăng đòi đi tìm việc làm...Mà cũng nhờ có hấn mà những bữa cơm gia đình tui cảm thấy ấm cúng và rộn rã hơn...Nếu tui không làm thì bà chị gái tui cũng thik hấn lắm...Nhìn hấn to con như lực sĩ, lại nam tính như Brad Pitt, nên có lần bà nhờ tui làm mai hấn cho bà chứ...Ai đời để bà cướp không người yêu của tui chứ, tui phải hét lên rằng: “Thui đi bà, nó bằng tuổi tui đó.”

...Lúc đầu chị ấy cũng bất ngờ cứ ngỡ hấn cũng cỡ 25 trở lên ai dè lại là con trai nheo nhéo...Chị ấy chỉ biết kêu ca: “Tiếc thật!!”

...Hôm nay là chủ nhật nè...Ba mẹ tui bận đi đám cưới thằng cháu tui ở tận Tiền Giang nên không có ở nhà...Nói cháu kêu theo vai về chứ thật ra nó 24 hơn tui 4 tuổi lận....

Bà chị thì vô nhà bạn chơi từ sớm, thành thử chỉ có mỗi mình tui và hấn ở nhà thôi, tha hồ mà tung hoành,hahaha....

-Hôm nay em sẽ đổ bánh xèo cho anh ăn ha.

-Em biết vụ này nữa hả?

-Ê..

xem thường wai nha, ộp la tui còn biết nữa là huống chi cái món tầm thường này...xía!

-Vợ anh là nhất mà...-Xê ra...tui chơi cho cái điện thoại di động bây giờ ở đó mà nịnh hót.

Giờ chở tui đi chợ mua đồ đi.

-Tuân lệnh, lady!

-Khớp mỗ lại mau,gentlemen ngen!!Không hiểu sao dạo này tui hay nóng với hấn thế nhỉ.....Nhưng nói ra hấn cũng vui vì tui xỏ xiên hấn lắm, nhiều đó mà nhầm nhò gì...Ai đời như hấn đi chợ chồm hồm mà bày

đặt mặc đồ hiệu, đeo kính mát...Vừa đi vừa xáp xáp vô tui,tui ngại mọi người nhòm ngó lém nên đẩy ra chút sao...-Anh đẹp trai mua cái gì dzọ, lại đây em bán giá gốc cho!Đó là lời một trong những...bà sồn sồn hám trai tơ ở chợ ấy mà....

Nghĩ sao mà kêu hần là anh kêu tui là con vậy trời...Tui và hần đang lúi cúi trong bếp khuấy bột, rồi luộc tôm, luộc thịt ba rọi, nhật rau,...Công việc từa lữa, Ui...bày ra chi cho một vậy trời....

Không, không một không một, nghĩ tới anh ý là mình vui lên liền,tui còn muốn nấu chè Thái nè, cà ri gà Ấn Độ,bún xào Singapore, rồi làm mì Ý cho hần ăn nữa chứ...Từ từ rồi hần sẽ thưởng thức hết tất cả các món qua bàn tay tuyệt đỉnh công phu của tui thôi.

Tui mài mò bao năm nay giờ đã thành công..

Anh yêu, hãy đợi đây!!^^.“Tin...tin”

Đó là tiếng kèn xe hơi...hình như đang ở trước nhà tui thì phải....

-Để em ra coi coi ai!

-Ừm...Tui chạy ù té ra cổng...chợt khựng lại rồi đứng như trời trồng.....

Mẹ hần đã tìm đến đây rồi sao. Tại sao bà ấy lại biết nhà tui chứ...

Bà ta từ trong xe hơi bước ra...Cũng may hôm nay không có ai ở nhà chứ không chắc là ngày tận thế của tui rồi.....

-Con chào cô.

-Chào con...Thằng Tuấn có ở đây không con?Tui chưa kịp trả lời thì hần từ trong bếp cũng chạy xồng xộc ra...-Em ơi, em coi tôm như thế này chín chưa?Và rồi hần cũng đứng lại.....

không bước không lui..

Cả ba im lặng trong 1 phút 30 giây không nói gì...không gian bao trùm bây giờ là một màu tĩnh lặng...không một tiếng chim hót, không một tiếng động,...chỉ có đâu đó một cơn gió nhẹ vô tình lướt qua....

-Tuấn, con có biết là cả tuần nay ba mẹ tìm con khắp nơi không...Về nhà đi con!

-Không...con không đi đâu hết, đừng làm phiền cuộc sống của con nữa...Mẹ về đi.

-Hoàng...con khuyên nó giùm cô đi con.

Làm sao đây...mẹ hần đang kêu tui khuyên nhủ hần kìa...-Con...con...-Tui áp úng.

-Dạ,khuyên Tuấn ở lại hay về ạ!

-Mẹ đừng nói gì nữa...vô ích thôi...Có chết con cũng sẽ yêu Hoàng...Mẹ không có quyền gì để ngăn cấm cả...Con tin trên cao thượng để cũng sẽ chúc phúc cho tình yêu của chúng con...Mình vào nhà đi em!

-Hần nắm chặt tay tui toan đi vào thì...-Khoan 2 đứa đứng lại đã...Mục đích mẹ đến đây là...Bà ấy bậm môi và ngược nhìn lên cao với một vẻ mặt buồn rười rượi khoảng 30 giây rồi tiếp:-Thứ nhất, mẹ muốn con trở về với ba mẹ...thứ hai, là để xin lỗi con – Hoàng, cô xin lỗi con về tất cả mọi chuyện..

từ trước đến giờ cô đã hiểu lầm con...cô hối hận lắm,Con...con có tha thứ cho cô không?Hai hàng nước mắt giàn giụa thì nhau rơi trên khuôn mặt của mẹ hần...Rơi xuống đất vỡ òa..

tui cảm thấy chạnh lòng và xúc động lắm,nhìn khuôn mặt của bà ấy bây giờ thật thương cảm biết bao...-Cô nói sao...cô đã hiểu chuyện của con rồi sao?

-Ừh,...cô không dám xin con tha thứ...nhưng hãy vì thằng Tuấn đừng để bụng nữa nghen con!

-Mẹ...ý của mẹ vậy là sao?

-Tới lượt hần bắt ngờ.

-Ừm...mẹ và ba con đồng ý và chấp nhận hết...miễn sao tui con cảm thấy hạnh phúc và vui vẻ là được!

-Có thật không mẹ?

-Có thật không cô?

-Đó là sự thật.

Hắn nhảy căng lên như một đứa trẻ và hét lên, “Oh,yeah”

....

Sau đó ôm chặt tui vào lòng xiết mạnh đến nỗi tui muốn nghẹt thở...Mẹ của hắn thì tươi cười hớn hở...-Hoàng,con giúp nó thu xếp đồ đạc đi con...sẵn tiện hôm nay con vào nhà cô chơi luôn...Xế chiều có bác trai về nữa.

-Dạ...con cảm ơn cô.

Tui cảm thấy hạnh phúc vô cùng vì rốt cuộc tình yêu của tui và hắn cũng được chấp nhận..

dù gì thì chỉ mới một bên chấp nhận thôi nhưng tui cũng cảm thấy ấm áp lắm lắm...Tương lai có vẻ sáng sủa hơn rồi chỉ hi vọng đừng có tối sủa thôi!...

Suốt đoạn đường từ nhà tui trở về nhà hắn,tui và hắn cứ đắm đuối nhìn nhau hoài...tui và hắn ngồi ở ghế sau..

lâu lâu hắn hôn một cái “chóc”

vô má tui...-Đừng anh...cô nhìn kìa...Tui ở lại nhà hắn chơi, mở tiệc nấu nướng ì xèo...Tui rinh luôn nguyên vật liệu định đổ bánh xèo theo luôn...Vô đây trở tài chế biến cho 2 mẹ con họ lác mắt chơi...tui và mẹ hắn vừa làm vừa nói chuyện vui vẻ lắm,bà ấy bắt đầu có thiện cảm với tui rồi sao?..

thích thật...Hắn thì lăng xăng chạy ra chạy vô bởi vì tui sai hắn đẩy mà...Tui đàn áp hắn như nô tì Isora khiến hắn phải vừa le lưỡi vừa thở phì phò...-Mệt quá em ơi!

-Sao...mệt hả,làm cái này mệt, “làm”

cái kia có mệt không?

-Tui móc họng hắn.

Nói chung từ trước đến giờ kể từ ngày đặt chân vô nhà hắn...thiết nghĩ đây là dịp vui nhất đó...Đến khoảng xế chiều thì ba hắn về...Sau khi có mặt đầy đủ hết...Có 4 người thui chứ nhieu...Ba hắn bắt đầu thăm vấn tui...-Con yêu thằng Tuấn của chú sao...Con yêu như thế nào?Tình yêu người ta thường nói là không có lí do, tại sao ba hắn lại hỏi như vậy...Tình yêu tui dành cho hắn ra sao...có to lớn và vĩ đại không,Ngẫm nghĩ khoảng 30 giây tui mới từ tốn trả lời:-Dạ, thưa chú,tình yêu con dành cho Tuấn là vô hạn..

trong đó có 1/3 trong sáng, 1/3 tinh khiết và 1/3 là thật lòng..

cộng lại là một,là tuyệt đối,là duy nhất.

Nghe câu trả lời của tui ba hắn thoáng bỗng bất ngờ sau đó ông ấy gật gù và tiếp:-Thật ra...chú và cô đây cũng không muốn ngăn cấm các con nữa...Nhưng chú nói trước sau này có đau khổ gì thì đừng nói là chú không nói trước ghen con...Bây giờ tui con còn quá trẻ mà...có lẽ suy nghĩ chưa chín chắn đâu!

-Ba yên tâm,tui con đã lớn và có thể tự quyết định cuộc đời mình.

-Hắn chêm vào một cách cứng cỏi.

Sau đó cả bốn người không nói gì nữa...Hắn xin phép dẫn tui lên phòng của hắn chơi...-Gì dza?

-Lên phòng anh,mình “tâm sự”

một chút!

-Thôi,trễ rồi đưa em về đi!

-Đừng xa anh đêm nay!

-Đồ hâm...-Tui vừa nói vừa đá vào ống quyển hần...-Không đưa về tui ra đón xe bus là đừng có hối hận đó.

Hần đau đón ôm đôi chân với khuôn mặt khổ sở:-Thui được rồi..

anh đưa,khổ ghê!

-Cái đồ ham hố.

-tui mĩa mai.

Khoảng thời gian tiếp theo những ngày sau đó tui thực sự sống hạnh phúc trong vòng tay gia đình, bè bạn, gia đình hần và hần nữa chứ...

Tui và mẹ hần nói chuyện với nhau rất thân thiết cứ như hai mẹ con vậy, có gì tui cũng kể cho bà ấy nghe, sau đó 2 người cười vui vẻ lắm....

Tuy bây giờ tui thân với mẹ hần như vậy nhưng hình như tui có giác quan thứ 6...tui cảm thấy có gì đó không ổn cho lắm...cách đối xử của bà ấy đối với tui có cái gì đó không thật lòng, giả tạo sao ấy....

Tui tha thiết cầu mong những gì tui nghĩ chỉ là sai lầm,chắc tại tui quá nhạy cảm rồi chẳng...Hay tui chưa tha thứ cho bà ấy...Cho đến một ngày....

Gần tới lễ 30/4 rồi tui sắp được nghỉ 4 bữa tha hồ mà đi chơi, hí..

hí..

hí...Địa điểm tui nhắm đến đầu tiên là nhà của anh ý đóá...Hiện tại thì tui đang ở nhà hần dùng cơm chiều ấy mà...thiếu ba hần rồi nhưng lại thêm một đứa tui vô cùng ghét..

Đó là thằng Johnny em họ hần chứ ai....

-Ăn đi em.

Hần gấp đồ ăn cho tui mà còn nhìn trêu mếu nữa chứ, nhìn hần thui là đủ no rồi.

^^.

-Con cứ tự nhiên đi Hoàng.

-Mẹ hần cũng nhìn tui cười híp mắt.

Chỉ duy nhất còn lại một người tỏ thái độ khó chịu...Zô ziên....

Đồ đáng ghét...Nó liếc nhìn tui bằng ánh mắt phản cảm sau đó mới cất giọng ồ ồ:-Ấy da...có người từng bước lên thiên đàng kia trời...Sau mình thấy khoảng cách giữa địa ngục và thiên đàng gần quá vậy ta?Nó ăn nói gì thể nhỉ...có ý châm chọc mình đây mà,tui rửa thềm trong bụng “thằng khốn, tao có đụng gì tới mày chưa,hãy chờ đó con!”

....

Tui đang nuốt những cục tức vào bụng thì mẹ hần lên tiếng...-Àh Hoàng,ngày mốt là lễ,có em của Johnny từ Mỹ về Việt Nam...Con nhớ đến đi chơi với gia đình cô ghen con.

-Dạ, chỉ có gia đình cô thôi ạ!

-Không..

gia đình Johnny nữa con à,con nữa là tổng cộng 8 người.

Tui chưa biết có nên đồng ý hay không...nhìn sang thằng Johnny thì nó trề môi nhìn lên trần nhà...Đáng ghét quá!

-Dạ, chắc con bận rồi cô.

-Tui khẳng định.

-Em sao vậy, bận gì chứ?

-hắn tỏ vẻ không thích.

-Đi đi con, cô năn nỉ đó.

Tui cũng không muốn là gia đình hắn buồn và nhất là hắn nên một hồi suy nghĩ...-Dạ...-tui ậm ừ cho qua chuyện.

Và ngày lễ 30-4 cũng đến...Chiều hôm ấy hắn ăn bận như siêu sao Hollywood đến nhà rước tui...Ra khỏi khu vực hẻm đường vô nhà tui, tui thấy nhẹ cả người, gì đâu mà có tới hàng trăm con mắt hiếu kì nhónh ra đường cốt làm sao thấy tui và hắn rõ nhất...Đúng là cái xóm nhều chuyện ác chiến...Nếu hắn là siêu sao Hollywood thì tui cũng là siêu sao Hàn Quốc chứ bộ...Công nhận bữa nay tui đẹp zai thiệt...cái này có tính là “mèo khen mèo dài đuôi”

không ta?....

-Giới thiệu với con đây là Tracy, em Johnny đó con.

-Hi!!.

-Nó nhí nhánh làm wen...mà không quên đưa bộ mặt chảnh ra.

Coi bộ nó cũng giống thằng anh mất nét của nó đây.

-Tracy, còn đây là Hoàng..

BẠN của thằng Tuấn!Sao ngộ vậy...Hình như trong âm tiết mà mẹ hắn giới thiệu tui với con nhỏ Tracy thì chữ “Bạn”

nổi trội hơn cả...bà ấy có ý nhấn mạnh chữ “bạn”

vậy ý của bà ấy là sao nhỉ?...Hắn đứng kế bên cười tươi rói...Đối lập với hắn là thằng Johnny mặt cau có khó chịu....

-Nghe nói, anh thân với anh Tuấn lắm hả?

-con Tracy bắt ngờ hỏi tui.

-À..

ờ..

bạn thân.

-Anh Hoàng nè...em mới về Việt Nam...Nghe nói anh đang học ngành Hướng dẫn du lịch hả?

-Ừh...-Em có thắc mắc là....

Không hiểu sao Việt Nam mình lại lấy biểu tượng Khuê Văn Các nhỏ xíu làm biểu tượng của thủ đô nhỉ, trong khi đó Pháp thì có tháp Eiffel, Trung Quốc thì có Vạn Lý Trường Thành, Mỹ thì có tượng Nữ Thần Tự Do, tất cả rất nguy nga và vĩ đại..

Con nhỏ này đang shock tui đây mà..

con khốn mày xem thường tao quá rồi đó...Tui chưa kịp trả lời thì hắn (tên Tuấn) đã nhảy vào...-Tracy à, mỗi nước đều có bản sắc văn hóa và biểu tượng riêng em đừng so sánh như vậy!

-Em đang hỏi anh Hoàng cơ mà.

-Em có muốn nghe câu trả lời không?

-Tui tự tin hỏi nó.

-Em đang nghe nè.

-Vậy em có yêu nước không?

-Sao anh lại hỏi vậy?

-Một người Việt Nam thì không ai lại đưa ra sự so sánh ngớ ngẩn như vậy cả!

-Là sao em chưa hiểu.

-Tháp Eiffel, Vạn Lý Trường Thành là những công trình tuy vĩ đại thật nhưng để thực hiện được nó đã phải đánh đổi biết bao xương máu và nước mắt của người dân...Còn Khuê Văn Các chỉ là một công trình nhỏ bé nhưng nó chứa đựng biết bao tinh hoa của dân tộc Việt Nam...Đó là truyền thống hiếu học tự bao đời nay của dân tộc ta, mà mỗi khi nhìn thấy nó ta phải càng tự hào và hãnh diện với bạn bè thế giới...Sao....

còn gì thắc mắc nữa hok em gái?Sau câu trả lời đầy hàm ý của tui,tui thấy nó câm như hến, đảm bảo đang tức điên lên vì tui đây mà...Còn hấn thì vỗ tay rầm rập...Mà cũng không biết có ai thắc mắc như con Tracy này không ta?Chắc có chứ nhỉ?~^....

Để cứu vãn tình thế mẹ hấn lên tiếng:-Thôi được rồi các con, bây giờ chúng ta đi ăn hải sản ha!Tui cùng với gia đình hấn và gia đình thằng Johnny thẳng tiến tới một cái nhà hàng hải sản....

Nhà hàng gì đâu mà rộng và sang trọng ghê, chắc nơi đây chỉ dành cho giới thượng lưu thôi...Lúc chuẩn bị đi vào thì tui thấy thằng Johnny kéo hấn lại và vừa đi vừa nói chuyện với hấn...nó cố tình chia cách hai chúng tui đây mà, hấn cũng đáng ghét dám bỏ rơi mình....

Mẹ hấn cùng với con Tracy đi trước rồi tới tui, rồi hấn và thằng John, cuối cùng là ba hấn cùng với ba mẹ thằng John....

Tui đang tức giận vì hấn dám bỏ rơi mình nên cuối xuống mà đi vừa đi vừa rửa thềm...Bất chợt mẹ hấn và con Tracy đang đi đều bỗng đứng khựng lại, hậu quả là tui mất đà và chúi mỏ vào gáy của con Tracy....

Ngay lập tức nó hét toáng lên:-Làm cái trò gì thế hả?Đồ xàm sở!

-Ờ..

anh xin lỗi...Nó đang trả đũa tui đây mà...-Sao con bắt cần thế hả Hoàng, đi đứng cho đàng hoàng chứ!Sao cứ chúi mũi vào người ta như thế thì không hay đâu con à!

-Có chuyện gì vậy con gái?

-Mẹ con Tracy cũng tiến tới.

-Ai biết..

tự nhiên cái hôn vào cổ người ta.

-nó vừa nói vừa chỉ trỏ vào tui.

-Cái cậu này, ban ngày ban mặt mà cậu làm gì thế hở?

-Mẹ con Tracy lên tiếng.

-Dạ...con xin lỗi, tại con vô ý quá.

-Thôi không có gì đâu,chúng ta vào đi.

-Là giọng của ba hấn.

Trước khi đi tui còn thấy con Tracy cười nửa miệng như muốn trêu chọc tui...con khốn...Tức thiệt...tui thấy rõ ràng là họ cố tình dừng lại mà...Mà lỗi cũng tại tui đi đứng mà lo nhìn dưới đất...Mà tất cả cũng tại hấn...-Gì vậy Hoàng?

-hấn đổi cách xưng hô cho tiện ấy mà.

-Không có gì hết.

Mọi người lần lượt bước vào bên trong thì mẹ hấn nói cần nói chuyện với tui một chút....

-Hoàng à,vì đây là nhà hàng theo phong cách Hồi giáo nên lát nữa trước khi ăn người ta sẽ mang ra một chén nước, đó là nước thiêng con cần uống trước một ngụm rồi mới ăn, đây là lần đầu con đến đây phải

không, vậy thì con cần uống đầu tiên...Con hiểu những gì cô nói chứ...-Wow...lạ quá cô ha,con mới nghe đó,sự thật là kiến thức của con còn hạn hẹp lắm, có gì cô chỉ thêm cho con.

-Con hiểu chứ?

-Dạ con hiểu chứ cô, cảm ơn cô đã nhắc nhở...-Minh vào đi con.

Tui và mẹ hân hoan cùng bước vào trong...mà không hề biết có một âm mưu thâm độc dành cho tui...Hắn nhanh chóng lựa chỗ ngồi cạnh tui...tội ông tui chưa xử đó ghen, xê ra đi lạng quạng tui cho ăn cùi chỏ là cái mỗ sirô luôn áh...Bụng nghĩ vậy nhưng khi hắn nháy mắt với tui là bao nhiêu hờn giận trong tui tan biến hết...Hic, mình đại trai quá rồi chẳng?....

Và những người phục vụ bắt đầu bưng chén nước ra cho mỗi người một chén và sau đó là tôm hùm....

Ồi chào, tôm gì mà to thế không biết....

Tui liếc nhìn sang mẹ hắn thì ánh mắt bà ấy như nhắc nhở tui làm gì đó...à tui nhớ ờy...Nhanh chóng tui hí hửng cầm chén nước lên mà húp một cái rột....

Sau đó còn quay qua hắn thì thầm “Uống đi, nhìn cái gì?”

.....Và sau đó 2 giây là một trận cười ồ một cách thích thú trừ ba hắn và hắn.....

Tui choáng váng khi nhận thức được rằng mình vừa mới uống nước rửa tay,bị hăm hại giống như trong phim.....

Tui trách mình sao ngu và ham ăn cổ uống đến thế...

Tui xấu hổ đến mức muốn cắt khuôn mặt mà..

dzực.

Tui muốn chui xuống gầm bàn mà trốn để tránh tiếng cười như điên dại của hai anh em thằng John...Hắn nhanh chóng cứu bồ...

10. Chương 10

-À...Hoàng là người rất là vui tính, cậu ấy luôn muốn đem lại niềm vui sự sảng khoái cho mọi người ấy mà.. và cũng chính đức tính này mà con với Hoàng trở nên thân thiết hơn đó!..

Và ba hắn tiếp lời...-Đúng rồi đúng rồi...Thôi chúng ta nhập tiệc đi nào.

Tui định đứng lên và bỏ chạy nhưng hắn đã nhanh tay giữ lại...Suốt buổi tiệc tui chẳng buồn bỏ bất cứ thứ gì vào miệng..

Và cuối cùng bữa tiệc kinh khủng nhất trong đời tui cũng kết thúc...tui thờ thẫn như xác chết...Trước giờ coi phim thấy ai bị hăm hại tui chỉ cười mỉm mà không biết cảm thông bây giờ người bị hăm hại lại chính là tui....

Là thật ngoài đời 100% chứ không phải phim....

-Thôi mà em...đó chỉ là sự nhầm lẫn đáng yêu thôi.

-hắn an ủi tui.

-Anh im đi, tui đang buồn, chở tui về lẹ đi.

Trước khi quay xe ra khỏi cổng nhà tui để về, hắn còn bộc lộ vẻ quan tâm...-Tắm rửa, ngủ một giấc, sáng mai là quên hết thôi,Anh về nha Cúp Bé.

-Sao tự nhiên lời biệt danh của tui ra kêu vậy?

-Thick hok?

-Ừm....

Thôi anh về đi, đi đường cẩn thận, em vô đây!Bye anh!

-Bye em.

Tui ngã gục trong phòng tắm khóc nức nở....

Tại sao bà ta lại đối xử với tui như vậy, vậy là trước giờ bà ta chỉ đóng kịch cốt để con trai của bà quay về...Bà ta không hề chấp nhận tui, đồ đạo đức giả....

Tui có đáng để làm trò cười cho thiên hạ không, tui có đáng bị trừng trị như thế không?...Lê Minh Hoàng mày đáng ghét đến như thế sao....

?Tui lết ra khỏi phòng tắm với bộ dạng tàn tạ tiều tụy, thấy vậy mẹ tui thắc mắc:-Ngày lễ đi chơi về sao buồn quá dzậy con?

-Dạ...con về phòng ngủ đây.

Suốt đêm đó tui chẳng ngủ được gì cả...phải làm sao bây giờ, có nên nói cho hấn nghe mình bị mẹ hấn hãm hại không?...

Chắc không cần đâu,nhưng nếu như vậy thì hấn sẽ nghĩ mình là cái đồ ham ăn cố uống cho xem...Tui không muốn vậy bần hình ảnh đẹp đẽ của tui trong tâm hồn hấn được.. Với lại hấn đã từng nói là sau này dù có xảy ra bất cứ chuyện gì cũng phải nói cho hấn nghe, không được giấu giếm hấn,từ trước giờ tui cũng chưa từng giấu hấn bất cứ điều gì cả...Mà nếu nói thì hấn sẽ làm gì, đòi lại công bằng cho tui ư...chạy về nhà mà tra khảo mẹ hấn!.....Trời ơi rắc rối và đau đầu quá đi!...Sau một hồi suy nghĩ kĩ tui quyết định là sẽ nói với hấn vào một dịp thích hợp nhất...Cách đó mấy ngày sau hấn điện thoại cho tui và hí hửng thông báo rằng hấn thi đậu hết tất cả các môn ở trường với số điểm khá cao...và định khao tui một châu hoành trắng...Một buổi chiều hoàng hôn ấm áp hấn lại lẳng xăng đến rước tui đi dự buổi tiệc hấn đãi...Đặc biệt buổi tiệc chỉ có tui và anh ý thui...và địa điểm là nhà hàng Ngon trên đường Nam Kỳ Khởi Nghĩa ấy mà...Công nhận hấn tâm lí ghê chọn góc khuất nữa chứ...-Bữa nay em ăn đi không nổi anh mới cho em về đó, nghe chưa?

-Hấn chỉ định tui.

-Zô Ziên..

tui đang giữ eo mờ.

-Bữa nay..

mình overnight lun nha em!

-Á...sợ lắm..

Ba em giết em mất..

Trước khi ra khỏi nhà ông còn dặn nhớ giữ mình trước cám dỗ của cuộc đời ghen con..

-Em đó...chỉ giỏi ăn hiếp anh thui..

-Xía..

ai ăn hiếp ai?Đang ăn uống với hấn vui vẻ bỗng nhiên tui thấy bàn bên cạnh một bà mẹ đang dùng nước trong một cái chén để rửa tay cho cậu nhóc...Hành động đó là tui nhớ lại nỗi đau của tui...bất chợt tui ngậy người ra và buông đũa xuống...-Em sao vậy...đó chỉ là hiểu lầm thôi,sao em còn để bụng làm gì, quên đi em.

-Anh không hiểu đâu...không phải hiểu lầm mà em bị người khác hãm hại..

-tự nhiên tui lỡ miệng.

-Sao ai hại em,nói cho anh nghe đi!

-Ồ...đâu có đâu có.

-Em có nói không?Đôi mắt hấn ánh lên sự nghiêm túc, tui cũng hơi hoảng...và thế là tui kể hết đầu đuôi sự việc cho hấn nghe...Sau khi nghe xong thì..

-“Rằm”

...Hấn dùng tay dấm thẳng lên mặt bàn...chén bát tung lên rớt xuống...Tui và những người xung quanh hết hồn...Hấn nhanh chóng tính tiền rồi dấm thẳng ra cửa như vũ bão...Tui nắm tay hấn kéo lại..

-Anh định đi đâu?

-Về hỏi bà ấy cho ra lẽ..

-Thôi..

em xin anh đừng làm em khó xử mà.

-Anh sẽ hỏi vì sao bà ấy lại đối xử tệ với em như vậy.

-Thôi đi anh...em không sao hết...Nghe lời em đi, đừng làm to chuyện, tất cả là do em..

tại em quá ngu ngốc..

Hấn vẫn nhất quyết thốc tui lên xe...-Anh đã từng nói gì...sau này sẽ nghe lời em mà..

anh nhớ không?Hấn như nhớ lại những gì hấn từng hứa với tui...Dịu dàng hấn bảo:-Anh nhớ...vậy bây giờ ta đi đâu?

-Đi dạo đi anh.

Bây giờ đang là bảy giờ mấy tối...Hấn chở tui theo hướng quận 1,khuôn mặt hấn đầy tâm sự...Vòng vòng một hồi cuối cùng hấn và tui gửi xe ở thương xá Tax và đi bộ lại Bến Bạch Đằng...

tại nơi này chứng kiến biết bao nhiêu chuyện tui với hấn...-Sao anh buồn dzậy?Em không sao mà..

việc gì anh phải buồn chứ!Hấn không nói gì mà chỉ nhìn sâu vào trong mắt tui...Đôi mắt hấn bây giờ thật buồn,một nỗi buồn man mác mà khiến ai nhìn vào cũng có thể buồn theo...Tại sao hấn lại như vậy, biết vậy tui thà đừng kể gì cho hấn nghe...Mãi sau hấn mới bắt đầu lên tiếng...-Anh yêu em lắm,Hoàng!

-Em bít ọy..

Em cũng yêu anh.

-Àh...anh thèm kem quá,khi nãy anh thấy có một người bán kem dạo cách đây chừng vài chục m hay em đi mua về ăn đi em.

-Dạ...anh chờ một xíu.

Tui nhảy chân sáo tiến về hướng bà bán kem...-Bán cho con...ừm..

4 cây kem sicolà đi cô...Cho hấn ăn lòi họng lun!Tui hí hửng quay ra tiến về hướng anh ấy...Thì bất gặp ngay một đám đông khoảng mấy chục người ngay vị trí của hấn...Linh tính việc chẳng lành tui quăng kem tông chạy như điên về phía của hấn...Trời ơi...hấn sao vậy nè...mình mảy ướn sủng...mắt nhắm nghiền..

-ANH ƠI...ANH SAO VẬY?

-tui hét lên như điên.

Một người trong đám đông lên tiếng:-Tui đang....

tiểu thì thấy tự nhiên nó nhảy xuống sông...cũng may là tui cũng biết bơi nên nhảy xuống cứu nó kịp...Nước mắt tui bắt đầu trào ra như suối..

anh ơi..

sao anh lại làm như vậy...-Mày là gì của nó?

-một người đàn ông trung niên hỏi tui.

-Dạ...em..

em trai.

-Hô hấp nhân tạo cho nó lẹ lên.

Tui chợt nhớ lại hô hấp nhân tạo là môi kề môi...hôn hân giữa đám đông thật sao...-NHANH LÊN NÓ CHẾT BÂY GIỜ!

-Tiếng một bà nào đó hét lên.

Tui hốt hoảng gấn chặt miệng mình vào miệng hân mà thối như điên như dại...Đến cái thối thứ 15 thì hân ộc nước ra và bắt đầu mở mắt...-Ủa,anh con sao tự tử vậy?

-Giọng một người đàn bà hỏi tui.

-Dạ...anh..

ảnh đang bị thất tình..

Dạ,con cảm ơn cô chú rất nhiều ạ!Họ bắt đầu giải tán, nhưng đâu đó tui vẫn còn nghe giọng bàn tán của họ..

-Thanh niên bây giờ sao đại gái quá,mất con này thì chụp con khác, có đâu mà....

Tui dìu hân đến một cái ghế đá...-Sao anh lại làm vậy?

-tui hỏi trong nước mắt.

-Anh chết rồi em sống sao đây?..

hic..

hic..

-Anh đúng là đồ vô dụng,không bảo vệ nổi em,anh sống làm chi nữa..

-Em cấm anh nói dzậy nữa..

có nghe không. Mai mốt đừng hành động nông nổi như vậy nữa nghe chưa, nếu hồi nãy cái anh tiểu bậy đó không nhìn thấy thì...Tui vừa nói đâm vào bờ vai của hân...-Hươ....

anh lạnh quá em ơi!

-Thôi chết người anh ướt nhem hà! Đưa thẻ xe em đi lấy xe mau...Rồi chở anh về.

-Anh không về ngôi nhà ấy, không muốn nhìn mặt bà ta.

-Được rồi..

vậy về nhà em...Đưa thẻ xe mau!

-Chết cha...cái bóp của anh mất rồi.

-Sao kì vậy?

-Điện thoại mất lun rồi.

-Trời ơi...không thể như thế được,rớt xuống sông Sài Gòn rồi hả...Trong bóp anh có tiền nhiều không?

-Cũng không nhiều lắm!

-Là nhieu?

-Mười triệu tiền mặt với cái thẻ ATM,CMND,thẻ sinh viên thôi à!

-Trời ơi..

đồ khùng..

đi ăn uống mà đem theo nhiều tiền vậy pa.

Thế là hấn mất toi cái Iphone với mười triệu cộng cái thẻ..

coi như xui đi, của đi thay người mà...Tui cùng với hấn đi về phía thương xá Tax để lấy xe...nhưng ngặt nỗi không có thẻ cũng không có giấy tờ nên người giữ xe làm khó không cho lấy...Tui với hấn năn nỉ muốn gây lưởi, hết nước bọt mà tên giữ xe một mực không cho lấy là không cho lấy...Bởi vì lúc hấn gửi là một người khác bây giờ là một người khác hỏi làm sao mà lấy được....

Tui với hấn thất thỏm đi lang thang trên đường rồi dừng chân tại một cái công viên...Công viên gì đó trên đường Lý Tự Trọng có cây đa to tổ bố ấy...-Anh ngồi đây chờ em cầm đi đâu,để em đi mua đồ cho anh bạn, chứ mặc đồ ướt là bị cảm thì khổ..

Tui xem lại tài khoản trong bóp của mình còn được bao nhiêu...Khỉ thật,hồi chiều hấn hỏi quá mình nhét theo có 200 ngàn hà, sao đủ hử trời...Tui chạy ù vào một cái siêu thị gần đó mua cho hấn một cái quần short sọc mà tui con trai bây giờ hay mặc, một cái áo thun,một cái khăn và một cái....

underwear!...tổng cộng tui còn mấy chục ngàn sao sống hết đêm nay đây trời,khổ ghê!!!Tui quay lại chỗ hấn thì thấy hấn vẫn còn ngồi co ro...-Cũng ngoan đấy chứ, tưởng đi đâu là chít với tui!Vừa lúc đó có một đám nhóc bụi đời ở đâu đi lại...-Biến!

-một đứa cầm đầu ra lệnh cho tui tui.

-Ừa ủa..

Thằng nhóc kia,mày nói gì thế,bộ công viên này của tui bây hử?

-Tấn công!!!Sau câu nói của nó cả đám xúm lại cầm cây dù vuông nhằm vào tui và hấn...Tui nhanh tay chụp lấy cổ đầu vào một đứa,đau quá nó khóc toáng lên....

Bất chợt tui nghe tiếng hấn cũng la lên “Hoàng, cẩn thận!!”

....

Rồi thì “Bốp”

một khúc cây của một đứa khác đập mạnh vào vai của hấn...Trời ơi nếu không có hấn đỡ chắc tui bị bể đầu rồi...Vừa lúc đó thì có tiếng còi của mấy anh dân quân chạy đến..

Tui và hấn xách dép chạy như điên...Chạy mãi chạy mãi...cuối cùng dừng lại một cái công viên khác..

Công viên Tao Đàn đây mà...-Đồ nè...anh vô nhà vệ sinh công cộng tắm đi!

-Ừh.

Làm sao bây giờ,tối nay ngủ ở đâu đây trời,chẳng lẽ ngủ bụi sao, mình còn chịu được hấn chịu sao nổi...Tất cả là do tính chủ quan của tui cứ ngỡ là hấn khao nên trả tiền bởi vậy...Cuối cùng hấn tắm cũng đã ra...và trên tay của hấn là..

là...chiếc underwear tui mua trong siêu thị đây mà.

-Sao không mặc vô đi ông?

-Tui théc méc.

-Anh...anh...bạn không vừa.

-Sao kì vậy?Em mua size maximum rồi mừ!

-Ai bít...anh kéo không lên!

-Sao con người anh cái gì cũng to hết dzậy?Nói xong tui mới thấy mình zô ziên dễ sợ....

〰...Còn hấn thì mặt đỏ rần rần...tay thì gãi đầu nhìn dễ thương lém!!!^0^.

-Vậy mặc cái cũ hử,ướt nhẹp lát nữa ngứa đừng đồ thừa tui ghen!Mà...nói nghe...-Em hỏi gì?

-Vòng....

vòng 3 của mấy người nhiều dza?

-Chắc 110.

-Hèn chi!

-Sao...chọc quê anh phải hok?

-Đâu có..

đâu có.

Trời ơi..

nam vương Tiến Đoàn vòng 3 có 96 còn tên này tới 110...Khiếp!...Nhưng dù sao tui cũng tự hào chứ bộ..

hí.

hí.

hí...Qua ánh sáng đèn đường tui thấy trên vai hấn có một vết bầm đang sưng...-Chết cha!..

Vai anh bị sưng rồi..

chắc hồi nãy anh đỡ cho em nên bị mấy đứa con nít quỳ đó đánh nè..

Anh chờ em chút,để em đi mua dầu ăn ý lộn dầu xanh.

Tui trở về với trên tay là một chai dầu xanh, một miếng băng keo cá nhân,2 ly súp cua, 1 ly nhựa cà phê sữa, một cái mền,và một cái áo mưa để lót nằm...Tui bây giờ coi như đã bị viêm màng túi trầm trọng...đánh 10 búa không có 500 nữa đâu...Tui băng bó cho hấn xong thì...-Anh ơi....

tối nay mình..

mình sẽ ngủ lại đây nha...em..

em không có tìn mượn khách sạn...-tui chậm chậm trả lời.

-Không sao đâu em...anh cũng không muốn về nữa...-Cám ơn anh hồi nãy đã đỡ cho em..

-Nhiều đó nhằm nhờ gì em...nếu có chết vì em anh cũng chịu.

-Anh đừng có nhắc tới từ “chết”

nữa được không?

-Tuân lệnh dzợ!

-Ai thèm làm dzợ của anh chứ (nhưng thật sự khoái gần chút ”

)...Thôi ăn súp cua nè anh!Tui và hấn ăn uống ngon lành bởi vì hồi chiều có ăn được gì đâu hấn đã vội tính tiền rồi...Ăn xong tui trải áo mưa cùng nằm với hấn...-Bầu trời đêm nay sao nhiều quá anh há!

-Ừ..

em thấy không đằng này tự nhiên có hai ngôi...giống như chúng ta vậy!

-Chắc vậy!Một lúc sau thì...-Em ơi,anh...anh...-Sao vậy anh?

-Anh ngứa quá.

-Đó..

em đã nói rồi mà không nghe,cởi ra lẹ đi...cho nó khô sáng mặc vô.

Bà kon xem hấn kia..

một mực đòi tui cởi mới chịu..

hiếp người quá đáng...Rột..

roẹt...Á.... “hoàng tử”

hắn đây sao? dễ thương quá đi mất....

tui cười thầm trong bụng như một con điên....

-Năn nỉ em đó.

-Hắn đang van xin tui làm gì cho hắn chắc các bạn cũng biết ờy.

-Đồ khùng...biết đây là đâu hok,công viên đó nha.

-Nhưng tối thui ai mà thấy.

-Một phút 30 giây thui à ghen!

-Cũng được.

Tui vực mặt vào vùng hạ thể của hắn như một con thú thèm mồi....

Tui cũng có thắc mắc là sao tui “làm”

cho hắn được mà chưa khi nào thấy hắn “làm”

lại cho tui nhỉ..

nhiều lần mún hỏi lắm nhưng ngại gần chết, biết hỏi làm sao..

Nhưng nói chung hắn không “làm”

cũng không sao, bởi vì hắn còn làm công việc “vĩ đại”

hơn nhiều,đó là...hí.

hí.

hí..

không nói đâu!!..

Đúng 1 phút 30 giây sau thì ngưng...Hắn ôm tui vào lòng trao cho tui hơi ấm nồng nàn của hắn...tui cảm thấy thật ấm áp dễ chịu..

biết vậy tui khỏi mua mền...Đêm nay là một đêm kì diệu nhất trong cuộc đời tui khi cùng với người tui yêu ngủ trong một khách sạn ngàn sao như thế này...Thật tuyệt vời...Trên cao ngàn vì sao lấp lánh như đang mình chứng cho một tình yêu đẹp!!!Đang ngủ ngon trong vòng tay của anh ý tự nhiên tui có cảm giác như ai đang lấy cây chọt vào mông mình..

ai mà mất nét quá vậy, tui đang ngủ mà..

-Đứa nào dzậy?

-Tui hét toáng lên nhưng rồi chột khựng lại.

-Sao ở nhà không ngủ mà vô đây ngủ vậy 2 đứa.

-giọng của một chú bảo vệ.

-Dạ..

dạ.

Hắn cũng ngồi bật dậy, lấy tay dụi dụi mắt...-Bỏ nhà đi phải hok?

-Dạ,lát tui con zề.

-Hai đứa con trai mà sao ngủ ôm xà nẹo vậy?

-Dạ..

tại..

tại trời lạnh quá..

chú không thấy sao?

-Thôi..

lo dọn dẹp hiện trường đi để người ta vào tập thể dục đó..

Ba mẹ chỉ giận rầy la thôi việc gì phải bỏ nhà đi như vậy.

Lo về đi, chắc ba mẹ đang lo lắng đó.

-Dạ.

Chú ấy bỏ đi tui còn nghe thoang thoảng.. “con gái bây giờ gan thiệt...dám bỏ nhà theo...traí..”

..

Cái gì vậy..

chắc tui nghe nhầm rồi,dạo này lỗi tai mình có vấn đề...Hay ổng tưởng mình là con gái...Thui chết mình trù cái mền lên đầu đưa cái mặt ra thôi..

hèn chi...-Lại vùi nước rửa mặt rồi đi lấy xe chở em về anh ơi.

-Ừ..

-Á...Chết chưa..

điện thoại em hết pin từ tối giờ..

ba em ổng gọi không được, zè chắc ổng cạo đầu khô em lun quá anh ui!

-Yên tâm..

có anh nà..

Tui và hấn rửa mặt, tập vài động tác thái cực quyền cho tỉnh ngủ rồi tiến thẳng về phía thương xá Tax để lấy xe...Lần này tui đỡ chiêu cũ đối tượng mới..

đó là năn nỉ cộng với tí nước mắt cá sấu ra để anh bảo vệ xiêu lòng...Và cuối cùng anh cũng cho lấy xe với điều kiện giam CMND của tui lại, chừng nào đem giấy tờ xe đến rồi chuộc lại...OK!.....Đến nhà tui rồi, biết ăn nói sao với ông bà già đây,hồk lẽ nói “Tối qua con qua đêm ở khách sạn ngàn sao cùng người yêu”

...-Đi đâu giờ này mới bén mảng dzề mậy?

-Giọng giận dữ của ba tui.

Tui chưa kịp trả lời thì hấn đã vội bênh vực.

-Dạ..

tất cả là do lỗi của cháu..

đã ép Hoàng ở lại mà quên xin phép,bác có mắng thì cứ mắng cháu đừng trách Hoàng mà tội nghiệp.

-Riết rồi bác thấy hai đứa bây tâm đầu ý hợp quá rồi đó..

Con nói vậy thì bác sẽ bỏ wa cho nó..

Rồi có đi học không vô lo sửa soạn đi,đứng đó hoài vậy?

-Dạ có...con cảm ơn ba yêu!!Yêu ba nhất nhà.

-Không dám!Hắn quay đầu xe ra mà không quên liếc mắt đưa tình với tui lần nữa rồi mắt hút theo làn gió sớm...Tối trường rồi nè...Tui nhảy chân sáo về lớp với tâm trạng vui tươi hơn hử... “Một ngày mới nắng lên em đang tay chờ đón,dịu dàng tia nắng hồng em ngân nga chờ đón..”

(Ca khúc “Một ngày mới”

-Hong Nhung)...Đại ca,thứ bảy tuần này có kèo đi chơi rùi..

-thằng Hải dớ thủ thỉ với tui.

-Đi đâu?

-Vô nhà thằng “chồng”

của đại ca!

-Thui..

tao không đi đâu tui bây đi đi.

Tên Long từ xa đi lại...-Đi đi “dzợ”

, năn nỉ đó.

-Tui bận đi chơi với người yêu rồi...-Wow... “dzợ”

đi ngoại tình công khai trước mặt “chồng”

lun kìa!

-Giọng thằng Hải dớ.

-Thằng chó..

mày cầm cái mồm heo mày lại..

tát xéo háng bây giờ!

-tui bực bội.

Tui dùng dằng bỏ đi vào toilet rửa mặt mà không biết cũng có một người đi theo.

-Hoàng có người yêu rồi sao?Ngước lên nhìn thì lại là tên Long...-Ừ..

có chi hok?

-Ừ...không..

không có gì.

-Thôi,tui vô lớp trước nghen!..

Bước đi được hai bước,tui thắc mắc trước thái độ kì lạ của tên Long khi này..

liền nấp bên ngoài toilet xem có động tĩnh gì không..

thật bất ngờ tui nghe giọng nói nhầy nhụa của tên Long trong toilet..“Tại sao..

tại sao vậy..

Hoàng có biết là Long thik Hoàng lắm không...thik từ lần gặp đầu tiên... huhuhu”

...Vậy là đã rõ..

tên Long này cũng đang thầm yêu trộm nhớ tui đây mà...Nhưng tui đâu có thik hắn đâu, với lại tui đã có người yêu rồi mờ...Mặc kệ hắn,không quan tâm...Tui bỏ đi vào lớp một cách vô tình không thèm ngoái lại nhìn....

Khi ông thầy giảng bài được 20 phút rồi tui mới hẩn đi vào với con mắt đỏ hoe..

chắc mới khóc chứ gì...Ừm..

khóc đi cho biết thế nào là thế thái nhân tình..

Kể ra tui cũng cảm thấy xao xuyến lắm vì khi không tự nhiên có người con trai khóc vì mình...Nhưng không vì thế mà tui chạnh lòng đâu nha..

Còn khuya!....

Chắc mình hơi chảnh~...Để khi nào có dịp tui sẽ nói thẳng với hấn rằng: “I don’t like you so I don’t love you”

...Đơn giản vậy thôi!..

Long ơi hãy chờ nha!Tui đang xúc bữa cơm trưa dưới bếp thì lại có tiếng kèn xe hơi trước nhà tui..

hình như tiếng kèn này nghe quen quen..

Quăng dĩa tui lao ra thì bắt gặp ngay bà Johnson (mẹ tên Tuấn) cũng từ xe hơi bước ra...-Cô đến đây làm chi?

-Tui hỏi nhanh.

-Thằng Tuấn có chỗ con không,nó đi đâu từ chiều hôm qua đến giờ không thấy về,liên lạc cũng không được..
!

-Bả tỏ ra lo lắng.

-Cô nói sao,anh chưa về nhà nữa hả?

-Ừm..

con có biết nó ở đâu hok?

-Hiện tại thì con không biết...cô cứ về trước đi, có tin tức gì con sẽ báo!Trời ơi..

hắn đi đâu vậy trời...cầu trời cho hắn được bình yên vô sự,hắn mà có mệnh hệ gì chắc tui cũng không sống nổi đâu...Lại không liên lạc được nữa mới chết chứ..

Hắn có thể đi đâu được vậy cà...Tui nhanh chóng tức tốc đón xe bus xuống tận Bến Thành,lùng sục hết mọi góc ngách ở quận 1,quận 3,...nhưng vẫn bật vô âm tín...Khỉ thật, hắn không có chơi thân với ai hết,biết tìm hắn ở đâu đây...Trời đã chạng vạng tối,tui đang ngồi co ro trên vỉa hè... “Anh ơi..

anh ở đâu?”

....

Câu hỏi ấy cứ liên tục lặp đi lặp lại trong tiềm thức của tui đến hàng vạn lần..

Tui đang lo lắng thật sự...Không biết từ sáng giờ hấn ăn gì,uống gì,trong người hấn đâu có tiền....

Huhuhu.....!....

Bất chợt điện thoại tui reo..

một số điện thoại bàn lạ hoắc...“Alo ai vậy?”

“

em hả?”

11. Chương 11

“Trời.....

anh anh đang ở đâu vậy,về đi anh em lo cho anh lắm,huhuhu....”

“Em đừng khóc....

anh đang ở Quận 4,dưới một cây cầu..”

“Cầu gì...anh biết đường về không?”

“Anh...không muốn về ngôi nhà ấy nữa...”

“Anh phải mạnh mẽ lên chứ..

vậy mà đòi bảo vệ em cả đời,em thất vọng quá...”

Tui không nghe hấn nói gì nữa..

chắc đang tự ái...“Anh đang ở đường nào vậy?”

“Tôn Đản...Em đến liền được không,xe anh đem cầm rồi..”

“Trời ơi...sao mà hư đồn quá vậy!..

được rồi em sẽ đến liền..”

Bởi vậy trên đời này không ai là hoàn hảo cả...đây chắc có lẽ tính xấu của hấn đây...thiếu suy nghĩ..

Nhanh như sóc tui nhảy tót lên một ông xe ôm gần đó vút thẳng theo hướng Quận 4....

Vừa thấy bóng dáng hấn tui như điên dại chạy lại ôm chặt lấy hấn như sợ hấn vụt mất...mặc cho người đi đường nhòm ngó,hiếu kì,.....

Sau đó tui cùng hấn lên xe ôm để trở về...Tui và hấn đang đứng trước cổng....

Vừa nhấn chuông ba mẹ hấn chạy xồng xộc ra, mừng rồi rít....

-Trời ơi con trai...con làm ba mẹ lo gần chết!Hấn không nói không rằng nắm chặt tay tay tui bước vào trong...Hấn đưa tờ giấy gì đó cho ba hấn và nói như ra lệnh:-Đây là giấy cầm đồ,đi lấy xe về cho con.

12. Chương 12

Sau đó hấn quay qua mẹ hấn nhìn bằng ánh mắt sắc lém đến đáng sợ,mẹ hấn còn sợ nữa là..

bà ta liền quay qua chỗ khác không dám nhìn hấn...-Con thông báo với ba mẹ,kể từ giây phút này Hoàng là vợ con,không có ai có quyền làm tổn thương Hoàng nữa,ba mẹ nghe rõ chưa..

Trời ơi lời nói của hấn bây giờ cứ như là ông hoàng ấy...Khẩu khí và mạnh mẽ biết bao...Nghe hấn nói mà tui hạnh phúc biết chừng nào...-Mẹ có nghe rõ chưa?

-Mẹ..

mẹ...xin lỗi con.

-Người mà mẹ xin lỗi phải là Hoàng kìa.

Tui cũng không dám nhìn mặt bà ta (không phải tui sợ đâu nha,còn lâu tui mới sợ) chỉ cúi gầm mặt xuống đất..

-Cô..

cô xin lỗi con, Hoàng.

-Mẹ còn làm Hoàng buồn một lần nào nữa, đến lúc đó mẹ đừng có hối hận... Không phải chỉ đơn giản bỏ nhà đi thôi đâu!

-Mẹ..

mẹ biết rồi.

-Sao, em đã làm gì thằng Hoàng.

-tối lượt ba hấn thắc mắc.

-Em...em...thôi đi vô trong đi anh.

Chỉ còn lại tui và hấn...-Wow...bữa nay anh tuyệt lắm.

-Em yên tâm từ nay, anh sẽ bảo vệ em.

Tui ngã người vào vòng tay của hấn, hạnh phúc tột cùng...-Sao...có định thưởng gì hok?

-Hấn đòi hỏi.“Chóc”

-một nụ hôn của tui dính vào má phải của hấn.

-Bên đây nữa chứ!“Chóc”

-một nụ hôn nữa của tui dính vào má trái của hấn...-Vô tắm rửa rồi chờ em về đi anh.

-Bữa nay em đi tạm xe hơi nha.

-OK, chơi lun.

^^.

Cơn sóng gió giữa tui và mẹ hấn cuối cùng cũng đã qua, với phần thắng nghiêng về tui với sự hậu thuẫn của anh ý...Tui cũng đâu phải là tay vừa gì. Lợi dụng lúc chỉ có tui và bà ấy tui cảnh cáo: “Cô ăn hiếp con được một lần, sẽ không bao giờ có lần thứ hai đâu...”

..

Các bạn sẽ khuyên tui là sao không tìm cách để lấy lòng bà ta...tui đã thử rồi đấy chứ nhưng không thành công...Mặc kệ, tui yêu con bà ấy mà, còn bà ấy chẳng là cái nghĩa địa gì đối với tui cả....

Với lại ba hấn cũng có cảm tình với tui lắm chứ bộ...Kể ra đàn ông dễ xài, còn lòng dạ đàn bà thì sao mà nham hiểm quá...! Hôm nay tui cùng hấn đi Diamond Plaza để mua vài thứ trang sức ấy mà....

Bật mí với các bạn là còn hai ngày nữa tui và hấn sẽ cử hành hôn lễ ngay tại nhà hấn với sự chứng kiến của...ba mẹ hấn thôi..

Bùn quá hà...Đại diện bên tui chẳng có ma nào hết trơn...Thú thật chứ tui chẳng hề thú nhận hay tâm sự với bạn bè tui về việc tui là thành viên chính thức của Third Word này đâu bởi vậy....

Sau một hồi dạo nát cái Plaza tui và hấn cũng mua được một cặp dây chuyền ưng ý bằng bạch kim PNJ đẹp tuyệt vời, giống nhau y khuôn hà..

Lúc đầu hấn đề nghị mua nhẫn nhưng tui không chịu..

đeo nhẫn dễ bị phát hiện lém....

Chốn công cộng mà hấn cứ cà ôm cà ôm làm tui ngại gần chút...Đã vậy lúc tính tiền còn tì cầm lên vai tui nữa chứ..

làm chị thu ngân phải quay qua chỗ khác cười mỉm chi...Chỉ còn một ngày nữa thôi là tui và hấn chính thức là vợ chồng, khỏi chịu mang tiếng là QHTD trước hôn nhân nữa rồi ^^...Sao tui hồi hộp quá, cầu cho mọi việc đều diễn ra suôn sẻ...Tui đang cùng hấn trang hoàng nhà cửa, chuẩn bị phòng tân hôn...Gra mới, gối mới, chăn mới,....

cái gì cũng mới và trắng tinh khôi....

Hạnh phúc biết bao!!

-À..

anh ơi.

-Gi em?

-Không biết là em...em có..

có mặc váy cưới hok?

-Không...em sẽ mặc áo vest,mà em chắc mặc váy sẽ đẹp hơn..

Đâu để xem...được rồi,anh quyết định em sẽ mặc váy!!

-Đồ quý...chưa gì mà bắt nạt em wài à..

-Cưới xong,anh sẽ xin phép ba mẹ (của tui) cho em về nhà anh làm dâu luôn,vậy là từ nay anh sẽ được nếm thức ăn em nấu mỗi ngày rồi...-Cái đồ hám ăn...mà anh ăn nói thế nào với ba mẹ em.

-Anh sẽ nói là....

em ở nhà anh để đi học cho tiện,nếu cần anh sẽ cho ba mẹ anh đến nói chuyện.

-Quyết định vậy đi!

-Cứ thế mà làm!Mẹ hấn cũng giúp tui và hấn trang trí nhà cửa...nhưng tui thấy tâm trạng bà ấy hình như không ổn....

Bả cứ nhìn ra cổng hoài..

làm như đang mong đợi ai ấy...Tui và hấn đang trong phòng tò te tú tí thì nghe tiếng chuông cổng vang lên...Ai vô nhà hấn thế nhỉ,giờ này ba hấn đang ở công ty mà...Tui và hấn cùng chạy xuống thì....

-Hello...chào hai anh..

Lâu lắm rồi em mới được gặp lại anh đó anh Hoàng!Là con Xuân Nhi...trời ơi nó trở về rồi sao, nó về đây với ý định gì, nó đã biết mối quan hệ tui với hấn rồi sao....

Mà sao nó biết tui và hấn sắp kết hôn...Không còn nghi ngờ gì nữa,chính mẹ hấn là người tiếp tay cho nó....

-Anh Tuấn,anh có nhớ em hok,em nhớ anh muốn chết,xa anh một năm mà em cứ ngỡ như một thiên niên kỉ vậy đó!Nó vừa nói vừa sà vào người hấn như chó lâu ngày thấy c....

Hấn nhanh tay đẩy nó ra...-Cô làm cái trò gì thế hả..

sao lại về đây?

-Nhớ anh zè không được sao?Nhìn thôi cũng đủ biết con nhỏ này hám trai vô địch...-Cô hay tin gì chưa?

-Tin gì anh?

-Ngày mai tui sẽ kết hôn với người tui yêu.

-Là ai?

-Hoàng..

-hấn vừa nói vừa vòng tay qua eo ghì chặt lấy tui...Đã vậy còn hôn nhẹ vào má tui nữa mới chết chứ!

-KHÔNG...EM KHÔNG TIN EM KHÔNG TIN...-Nó gào lên như một con thú bị mất cục mồi.

-Không tin thì ngày mai đúng 5 giờ chiều mời cô đến đây dự lễ thành hôn của tui.

-Á....

tại sao tại sao lại như vậy...Anh và Hoàng là con trai làm sao mà cưới nhau được...-Tình yêu không phân biệt giới tính...cô nghe rõ chưa?Tui từ sớm giờ không nói gì để mặc cho hấn ứng xử trước...-Anh Tuấn..

em xin anh anh đừng bỏ em,em yêu anh nhiều lắm.

nhieu lắm lắm...huhuhu...-Nó khóc tức tưởi rồi sụm chân xuống bám víu lấy chân hấn...-Con trai...sao để Xuân Nhi nó quỳ gối vậy con?

-Mẹ im đi....

chính mẹ...chính mẹ đã báo cho cô ta biết phải không?

-Mẹ..

mẹ...không có.

-Con không muốn nhìn thấy mẹ nữa,MẸ ĐI ĐI!!!!...-Hấn hét lên như muốn sập nhà.

Bà ta sợ quá bỏ chạy vắt giò lên cần cổ...Đáng đời, dám chọc giận hấn....

Ý, mà hấn cũng quá đáng thật dù sao bà ta cũng có công sinh thành nuôi dưỡng hấn nên người mù!Đồ...bất hiếu....

-Còn cô nữa...tránh xa người tui ra, đi về đi!Con nhỏ này lì lợm thật cứ nắm chặt lấy chân hấn,ôm lấy ôm để, không buông là không buông....

-Cô không buông ra là tui không khách sáo đâu đó!

-Hấn cảnh cáo.

-Thui đủ rồi...anh định đánh nó hả?

-Tối lượt tui lên tiếng.

-Xuân Nhi,có gì em đứng lên rồi nói chuyện.

-tui nhỏ nhẹ.

Ngay lập tức nó bỏ chân hấn ra rồi trợn mắt lên nhìn tui cứ như là tui là kẻ thù từ mấy kiếp trước của nó vậy...Rồi nó lên tiếng:-Mày giỏi lắm...dám dành người yêu với tao hả, để coi bản lĩnh của mày tới đâu con...Con Daisy (tên tiếng Anh của nó đó) này từ nhỏ muốn cái gì là có cái đó..

Hãy đợi đấy!!Xía..

nó nói làm như tiểu thư trong phim Đài Loan không bằng..

Kệ mày chứ!!Cái con nhỏ này mất dạy quá, không biết lớn nhỏ gì cả,dám ăn nói với tui như vậy...Tui nói chuyện đàng hoàng với nó mà..

Tui tức điên lên được...tức muốn học máu...Làm như tao giật chồng của mày hả con khốn nạn..

-Tui nhắc lại lần nữa: tui không bao giờ và sẽ không bao giờ yêu cô đâu.

-Hấn khẳng định.

-Nghe gì chưa con điên kia!

-Tui tức quá.

Nó lồm cồm bò dậy quơ lấy vali....

nghe tui một phát nữa rồi mới dám thẳng ra cổng lủi mất....

Chắc các bạn cũng thắc mắc là tại sao bữa nay không thấy 2 con Osin nhà hấn chứ gì..

tui ra lệnh cho hấn tổng khứ tui nó zề quê hết rồi...^^.

(ác thật)-Mình zô chuẩn bị tiếp đi em.

-Hắn dịu dàng trở lại.

-Dạ..

!Không biết là cái con Xuân Nhi hồi nãy nó nói là không để yên à....

Có khi nào ngày mai đám cưới nó đến quây giống như trong phim tui từng xem hok....

Ui, mà có ai đâu mà sợ xấu hổ...Mai mày đến tao sẽ cho mày ăn “Bạch Cốt Trảo”

...hahaha...Tao không hiền như mấy con vai chính trong phim thần tượng Đài Loan như mày tưởng đâu à nha...Tui cười thầm trong bụng khoác tay hắn đi vào trong...Mẹ hắn chạy trốn đâu mất tiêu rồi ta?...Tội nghiệp bà mẹ chồng quá àh!!Hic...Chiều nay thôi là tui và hắn sẽ chính thức trở thành vợ chồng..

chắc trên danh nghĩa thôi...chứ Việt Nam có lẽ đến thế kỉ 22 mới cho kết hôn đồng giới...nước mình lúc nào đi sau thời đại mừ 〰...Sau hên dữ vậy bữa nay lại đúng là ngày chủ nhật,tui được nghỉ học...Bây giờ là sáng sớm mới 8 giờ mấy thui,tui cùng hắn đi đặt bánh kem...-Anh ơi em thấy kì quá à!

-Sao kì?

-Em tên Minh Hoàng,anh tên Anh Tuấn..

nghe là người ta biết tên con trai liền..

nên...-Người ta biết thân kệ người ta chứ..

-Hứa..

hứa..

em không chịu!

-tui dậm dậm chân nhõng nhẽo như 1 đứa con nít (nít quỉ 〰).

-Vậy em muốn sao?

-Àh...hay mình lấy tên tiếng Anh đi.

-Tên gì?

-Ừm...em là Easytocry còn anh là David,được hok?

-Tên em nghe nghe ngô ngô nhưng cũng hay!

-Nói chung nó có nghĩa là không nhẽo mít ướt, em thấy nó rất phù hợp với em..

-Ừhm..

vậy đi...-Mà..

nhắc đến bánh kem em mới nhớ,sinh nhật anh tháng mấy dạ,trước giờ em vô tâm quá!

-Ngày 19 tháng 11..

-Hả...cái gì...vậy là anh sinh sau em 20 ngày à...Hổng chịu đâu!

-Sao..

có ý kiến ý còi gì không..

giờ muốn làm anh hay làm em?

-Ừ thì..

người ta bắt ngờ thôi chứ bộ!...Thôi..

zot!Hắn nhỏ hơn mình 20 ngày tuổi lặn cơ à...Thui kệ,cũng chẳng có vấn đề gì...Hắn rõ ga thẳng tiến đến tiệm bánh kem...Nặng sớm trải dài trên con phố quen thuộc..

tui và hấn rất nhiều lần qua đây nên tất cả cảnh vật ở đây trở nên gần gũi và dễ thương đến khó tả...-Anh...anh ơi!

-Chuyện gì em?

-Em thấy sao hình như mấy thằng phía sau cứ chạy theo mình hoài à.

-Trời..

thì đường thì phải cho người ta chạy chứ!

-Nhưng...-Ôm anh chặt vô nào Cúp Bé!Thật ra là từ lúc ra khỏi nhà hấn tui cũng để ý thấy 4,5 thằng đi xe Nouvo sao cứ chạy theo tui và hấn hoài...cứ như đang bị theo dõi ấy....

Tui quay lại nhìn thêm lần nữa...Trời ơi....

bọn nó cầm theo cây dù vuông quá trời luôn,hổng lẽ.....

Á!!!

-Anh ơi...chạy nhanh lên.

-Sao vậy em?

-Anh nghe lời em đi, đừng hỏi!Hấn kéo hết ga rẽ vào một con đường vắng..

trời ơi sao hấn ngu dữ vậy....

phía sau tui nó rú ga đuổi theo....

Roẹt.....

roẹt....

Áhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh..... “rầm...”

....

Tui bị tui nó nắm kéo lấy cái nón bảo hiểm giật mạnh lại....

Mất đà...tui té lộn ngược ra đằng sau.....

Lúc đó cái nón bảo hiểm cũng vừa rơi ra...hậu quả là mặt tui đập mạnh lên vành nón...Tui nghe ran rát ở mặt...sờ lên thì...trời ơi là máu....

Khấp người tui xây xát thật thảm hại không biết có bị gãy chân không sao tui không còn cảm giác gì nữa....

Hấn vội quăng xe chạy đến đỡ tui lên....

Vừa lúc đó năm thằng du côn xông đến...tay thằng nào thằng nấy cũng cầm một cây gỗ rất to...-Tụi tao có thù oán gì với tui bây đâu!

-Tui hét lên như điên.

-Đánh chết mẹ tui bây luôn!Vừa dứt lời...cả năm thằng quát mạnh như điên như dại vào tui và hấn....

Hấn giằng co dữ dội với năm thằng...nhưng vì đông quá hấn đánh không lại...hấn bị những tên đó đâm thẳng vào mặt...mũi hộc máu...Ngay lập tức tui nó lao về phía tui.... “Bốp”

....

Tui bị trúng ngay lưng...định vùng lên thì “Bốp”

..

một thằng khác đập mạnh vào chân tui..

Tui đau quá quy xuống..

Hắn lao đến lấy hết thân người to lớn ôm chặt tui lại...bảo vệ cho tui tránh những cú đập như trời giáng từ cây dù vuông của những thằng quỷ sứ....

Nước mắt tui tuôn chảy dạt dào miệng thì la hét đến khàn cả cổ....

Vừa lúc đó người dân chạy đến....

Năm thằng tốt lên xe định tẩu thoát....

May sao có một anh chop lấy được một tên trong số năm thằng....

còn 4 thằng kia rồ ga chạy mất....

Trời ơi...hắn bị đánh gần như bất tỉnh,mặt mày thì sưng húp....

-Đưa anh ấy vô bệnh viện đi,huhuhu.....

Tui hộ tống cùng người dân đưa hắn vào bệnh viện Chợ Rẫy.....

Huhuhu.....

Tuấn ơi....

anh đừng có làm sao nha....

Tui chỉ biết khóc và cầu nguyện mọi điều tốt lành sẽ đến với người tui yêu.....

Trời ơi sao vậy tui và hắn sắp sửa đám cưới rồi mà...Ba mẹ hắn cũng hốt ha hốt hải chạy vào sau khi nhận được thông báo của tui....

-Thằng Tuấn sao rồi con?

-mẹ hắn hỏi ngay khi vừa gặp tui.

-Hic...anh đang được băng bó,cũng may là không bị gãy tay gãy chân.

-Chuyện là sao vậy con?Tui trần thuật hết câu chuyện kinh hoàng vừa diễn ra cho ba mẹ hắn nghe....

-Vậy là một thằng bị tóm..

mình có thể biết ai là chủ mưu rồi.

-Ba hắn khẳng định.

-Giữa ban ngày ban mặt mà dám đánh người...Bọn này gan thật.

-Mẹ hắn tiếp lời.

Sau đó tui và ba mẹ hắn cùng vào thăm hắn....

Nhìn bộ dạng hắn bây giờ thật thảm...khôn mặt đẹp trai ngày nào giờ đây sưng vù lên trông thật tội nghiệp...khắp người đầy những vết bầm...Hắn nằm im không trở mình được,mắt nhắm nghiền lại cũng đủ biết hắn đau đớn đến mức nào..

nhìn thấy mà tui không cầm được nước mắt...tui đã quá yêu hắn rồi...Mẹ hắn cũng thút thít khóc...Cuối cùng thằng bị tóm được cũng khai người mướn tui nó đánh tui với Tuấn là một cô gái khoảng 19 tuổi...Không còn nghi ngờ gì nữa..

chính con Xuân Nhi chủ mưu chứ không ai khác...Đối tượng nó nhắm đến chính là tui...Tui không ngờ con khốn nạn này lại lều đến như thế....

Đã như thế tao sẽ cho mày vô nhà đá gõ lịch luôn...Cùng trong ngày nó bị áp tải về trại tạm giam trước sự ngỡ ngàng của ba mẹ nó và ba mẹ hắn...chỉ có tui là cảm thấy không bất ngờ gì cả...Với sự chăm sóc chu đáo của tui 10 ngày sau hắn khỏe hẳn...các vết thương cũng đã bớt..

đặc biệt khuôn mặt hắn bắt đầu trở về trạng thái ban đầu..

do tui ngày nào cũng xức thuốc rồi xức nghệ...chứ thẹo thừng không sau này ai mà dám hun...^^....

Hôm nay là ngày xuất viện của hấn nè, người lằng xằng nhất chính là tui....

Tuần học 6 bữa mà tui nghỉ hết 4 bữa rồi để vào đây được gần anh ý...đợt này chắc bị cấm thi cũng bộn đây...Haizzzz...tại sức mạnh của tình yêu quá lớn mà....

Thằng Long đẹp trai cứ gọi điện hỏi sao không đi học hoài...Tui bực mình quá hết lên.. “Sao mà nhiều chuyện quá zậy”

...rồi cúp cái rụp...Nói thiệt chứ từ xưa đến giờ thì đây là lần đầu tiên tui kêu nó bằng mày đó...Chắc nó sẽ buồn lắm đây...Nhưng biết làm sao được,ai biểu quan tâm không đúng lúc làm chi....

-Tuấn à..

mẹ thấy hay là con tha cho con Nhi lần này đi con...tại nó còn trẻ nên nông nổi quá.

-Đến giờ này mà mẹ còn bênh cô ta à...nếu bữa đó không có người ta đến kịp..

thì chắc có lẽ con với Hoàng bỏ mạng rồi đó...con nhất định đưa cô ta vào tù.

-Nhưng ba mẹ nó rất thân với gia đình mình..

với lại ông bà bên ấy van xin mình hoài..

Bà ta thật quá đáng....

đám du côn hum bữa xem chút nữa đánh hấn chết rồi vậy mà giờ bà ta còn nói đỡ cho nó...Bả bị nó bỏ bùa mê thuốc lú thật rồi...Nó với bả đúng là cùng một duộc mà..

-Con không biết...tất cả hãy để Hoàng quyết định.

Bà ta bắt đầu xoay chuyển người về phía tui...-Hoàng à...con tha cho con Nhi được không con,hãy cho nó một cơ hội sửa đổi...sống trong đời sống cần có một tấm lòng mà con.

Tui không bao giờ nghe lí sự cùn của bà đâu...-Con..

con nghĩ con là người.. “sống và làm việc theo pháp luật”

đó cô à.

-Vậy cô hiểu rồi...Nói xong mẹ hấn bỏ đi một nước không thèm nhìn lại...còn lại tui và hấn...-Anh nghĩ mình có nên làm đơn bãi nại cho nó hok?

-tui hỏi hấn.

-Nó ra rồi lại hại em nữa làm sao..

để nó trong tù cho nó sám hối.

-Tại lần này xảy ra bất ngờ thôi..

chứ thật ra em cũng có đồng bọn bên quận 8 chứ bộ...đồng lắm khoảng 10 mấy thằng..

hú một tiếng là nó sẽ đến...(giang hồ thứ thiệt chứ không phải Bottom như tui đâu nha,đừng có hiểu lầm mà tội nghiệp).

-Trời ơi...dzợ của tui sao ghê dữ zậy...vậy mà trước giờ anh cứ tưởng em hiền như cục bột chứ!

-Vậy hả?...-tui đang đỏ mặt vì ngại.

-Cục bột thì sao ta...nhão nhão mềm mềm,muốn nắn con gì ra con đó,nào là:trâu, cạp,sư tử,...-Ê..

định móc họng tui hả?Trời ơi là trời...Tui như vậy mà hấn nói tui là trâu, cạp, sư tử.

-Trâu nè..

cạp nè...sư tử nè...Mỗi lần “nè”

tui nhéo hấn một phát đau điếng...hấn phải bỏ chạy lòng vòng....

Không phải tui nói xạo gì hần đâu mà thật sự tui cũng có quen một tên trùm bên quận 8 ấy chứ...Nó cũng “kết”

tui lắm...Khi trước lâu lắm rồi có lần đi uống nước với đồng bọn của nó...mấy đứa đàn em nó bày đặt chọc tui để thương rồi giống con gái này nọ...nó đấm một phát mặt thẳng kia sưng chù vù...rồi quay qua bên tui nhẹ nhàng và dịu dàng nó nói “Em đừng có để ý lời nó nói..”

(nó lớn tuổi hơn tui mà lì ~)..

Thái độ nó nói chuyện với tui khác hẳn với tụi đàn em của nó...cứ như nó đang nói chuyện với người yêu ấy...Nhưng nhìn nó thui là tui phát sợ, không dám lại gần...tóc tì vàng chóc dựng đứng cả lên, mặt thì không có một hột mụn cám toàn là mụn bọc không hà...cục nào cục nấy nặn ra chọi cũng lỗ đầu chứ chẳng chơi...Nó chỉ được cái tướng đô gần giống như Lý Đức thui, chắc nó em Lý Đức,nó là...Lý Đức chẳng?... Nói chung có nhiều mối quan hệ để có lúc nhờ vả cũng tốt...nhưng tui ít giao du với bọn nó lém...Cũng may nó không phải G (đoán thui) nên chắc sẽ không đọc được truyện này đâu...Nó mà đọc được truyện này nghe tui nói xấu nó như vậy...chắc tui đi die lun quá!!!~.....

Bật mí tên nó nè...tên trong nó tên là Khải (hiếm ai bít lắm đó)...còn biệt danh nó ở ngoài hả...không nói đầu!!~...sợ có đàn em nó đọc được truyện này rùi đi mách với nó là chết tui!!!!...Trở về thực tại đi!!

-Noái zậy em tha cho nó hử?

-Hần hỏi tui.

-Ừ...nó ở tù mai một có tiền án,sau này làm việc khó lắm.

-Vợ anh độ lượng quá!

-Wey...chưa cưới mừ...nên tui chưa thể là vợ mấy người được.

-Thì...từ từ rồi cháo cũng như...-Với lại anh chưa khỏi hẳn...chắc cỡ hai tuần nữa mới bình phục hoàn toàn...mà anh ơi.

-Sao vợ yêu?

-Tuần sau em đi thực tập Nha Trang – Đà Lạt 5 ngày 4 đêm rồi,chắc nhớ anh không chịu nổi quá!

-Em yên tâm,một ngày anh sẽ gọi cho em 100 lần.

-Thui điên quá pa,ba lần thôi..

sáng trưa chiều...ok man?Tui hạnh phúc trong vòng tay hần từ từ tiến vào nhà....

Ngày sau tui và hần làm đơn bãi nại cho con Nhi và nó được thả về 2 ngày sau đó...Hiện tại nó đang đứng trong nhà hần,qua để xin lỗi....

Sao dạo này tui hay tức trực ở nhà hần thế nhỉ,....

Vừa thấy mặt nó qua, tui và hần nắm tay nhau bước xồng xộc ra...Nó chưa kịp mở miệng thì hần đã tát vào mặt nó một cái thật kêu, nó té nhào ra nền gạch,tay ôm lấy khuôn mặt khóc ré lên....

Trời ơi sao hần vũ phu dữ vậy, có khi nào mai một hần cũng đánh tui như vậy hok?....

Nghĩ như vậy thui chứ miệng tui rửa thắm “Đánh đi, đánh nữa đi anh...đánh cho nó bỏ bú lun”

.....

Trời ơi..

mình cũng ác thật...-Em..

em đến để xin lỗi 2 anh...em không ngờ sự việc lại tồi tệ như vậy!

-Cô đừng nói gì nữa...cút ra khỏi nhà tui mau...Hần vừa nói vừa nắm tay nó xách lên đẩy ra ngoài như đuổi một con chó...-Người anh hơi quá,zô tắm đi,để đây em xử lí cho.

-Tui giả bộ khuyên hần.

-Ừa,anh mới tắm hồi sáng mà,hôi lắm hả em?

-Ừ...lui đi.

Hắn bỏ đi vào nhà tắm...còn lại mình tui và con Xuân Nhi...-Sao..

mấy ngày nay ở trong tù ngủ ngon hok em gái?

-Tui hỏi thăm nó thật sự chứ không có ý mỉa mai gì đâu à nha.

Nó ngược lên nhìn tui bằng ánh mắt căm phẫn...lẽ ra tui mới là người ghình nó mới đúng chứ...Cái đồ không biết điều...-Mày...-Nó chuẩn bị nói gì.

-Tao sao..

Tao nói cho mày biết tại hum bữa tao chưa chuẩn bị tâm lí nên mới bị mày chơi xấu...Kể từ bây giờ tao đổ mày dăm đặng tới một cộng lông...lông gì nhỉ..

à lông chân đi...Là tao chỉ cần hú một tiếng (làm như khỉ~~) là mày tin vòng 1 của mày không còn hok và vô tình mày trở thành người đàn bà hai lưng...Tui cũng hok bít tui vừa nói gì nữa...sao mình có thể nói được như vậy nhỉ...kinh khủng quá...Ui trời nó sợ xanh mặt rồi...-Nhưng tui không chịu thua đâu.

-Nó ngoan cố.

-Mày định làm gì nữa..

Bật mí chút xíu cho tao bít được hok?

-Tui tò mò.

-Từ từ rồi anh sẽ biết.

Nó nói với vẻ tự tin đầy trên mặt rồi lúi ra cổng đông mắt...Nó nói sao tui có cảm giác hơi lo...không biết nó đang âm mưu gì nữa...biết vậy cho nó ngồi tù luôn cho rồi...Đúng là lòng dạ đàn bà...đầy những âm mưu và thủ đoạn...Tui đang đứng dò danh sách đi thực tập Nha Trang – Đà Lạt đợt này..

trời đất,tên Long cũng đi đợt này nữa à...Xúi quẩy thiệt!!...Nhưng hình như mình còn thiếu hẳn một lời xin lỗi về chuyện hôm trước thì phải,đợt này phải xin lỗi hẳn thôi...

13. Chương 13

Thành phố Nha Trang...Sau một ngày rong ruổi thực tập mệt muốn chết...cũng may về khách sạn đúng bốn giờ chiều còn sớm nên ông thầy mở cửa chuồng cho tui đi tắm biển thoải mái...Wow!!...Nha Trang đây sao,đẹp tuyệt vời...

biển Nha Trang trong xanh thấy đến tận đáy..

trong đến mức nếu bạn tắm mà không mặc đồ là sẽ bị thấy hết,mà có ai khùng đến mức tắm biển mà không bận đồ nhỉ...Từng rặng dừa nghiêng ra phía biển, thấp thoáng từng cơn gió nhẹ thổi qua từng tàu lá khế đung đưa...thật thi vị và trữ tình biết bao...Bởi vậy Nha Trang được công nhận là một trong 29 vịnh đẹp nhất thế giới cũng phải...

-Đại ca ui, tối nay ông thầy không có trả bài,nhóm mình ra đường Trần Phú chơi đi!

-Thằng Khang đề nghị.

-Ừ..

đi thì đi.

Thế là sau khi nhóm tui tui đánh chén một bụng cơm no nê bây giờ đang đi dạo ở Quảng trường 2 tháng 4... “I’m so lucky lucky,I’m so lucky lucky..

you can fool yourself,I promise it will help....”

..

Ý anh yêu tui gọi..“Sao...thực tập vui hok bà xã”

“Ừm...cũng vui mà mệt quá anh ơi,ông thầy khó mún chết!”

“Em...cơm nước gì chưa?”

“Cám ơn ông xã..

em ăn rồi..

đang đi dạo..”

“Nhớ vợ quá à...thèm nữa chứ!!”

“Ráng chờ đi...ở đây ồn quá em không nghe rõ..

lát về anh gọi lại đi,bye anh!”

Tên Long này sao mà cứ đi theo tui hoài vậy cà...Trời ơi bữa nay thứ 7 hèn chi đông quá trời,toàn người là người thôi...Nhóm tui chỉ có 8 đứa thôi gồm 5 thằng 3 con..

Mới ngồi xuống nghe điện thoại một chút nhìn lên là không thấy ma nào rồi...-Ủa,tụi nó đâu hết rồi Long?

-Long cũng không biết nữa.

-Chết chưa, lạc mất tiêu hết rồi còn ai đưa mình hà.

-Thui kệ,tụi nó biết đường về khách sạn mà..

Ra bờ biển chơi đi Hoàng.

-Ừh...cũng được.

Hắn nắm tay tui lôi kéo...ngay lập tức tui giật lại..

hắn không nói gì...Cuối cùng tui và hắn ngồi tại bờ biển vắng ít người qua lại...Trời ơi tui làm sao vậy,sắp có...chồng rồi mà còn đi dạo với trai...Không thể chấp nhận được,tên Tuấn mà biết được chắc xé xác tui quá....

-Gió biển mát quá ha Hoàng.

-Ừh...Tui và hắn im lặng không nói gì, chỉ nghe tiếng sóng biển rì rào đánh vào bờ,từng làn gió biển thổi vào mát rượi....

-Hồi này Hoàng nói chuyện với ai vậy?

-bất ngờ hắn mở miệng.

-À...ừ..

người yêu...Nói nghe,hồi bữa cái vụ mày tao đó,cho Hoàng xin lỗi ghen,tại lúc đó hơi bực mình..

-Không sao đâu mà..

Đang ngồi cách hắn 30 cm tự nhiên hắn nhích lại...làm tui hơi sợ,định giở trò gì đây...lập tức tui xích ra....

Mắt tui đang hướng ra phía biển...trong bóng tối lờ mờ của ánh đèn đường tui vẫn nhận thấy rằng hình như hắn đang nhìn tui...Rụt rè hắn phát biểu:-Hoàng à...có một sự thật Long muốn nói cho Hoàng biết..

-Sự thật gì..

nói đại đi, tui lạnh quá.

Hắn không trả lời liền mà phải im lặng đến độ một phút...mới từ tốn:-Long thật sự rất...
rất....

thích Hoàng đó.

Không phải lần đầu nghe hắn nói như vậy vì có lần tui đã nghe hắn nói trong toilet nhưng tui vẫn cảm thấy hơi bất ngờ...-Sao Long lại nói vậy..

Hoàng là kon trai mù...-Long cũng không biết tại sao nữa...còn nhớ ngày đầu gặp Hoàng,Long có một cảm giác rất kì lạ....

Cho đến nay thì Long cảm thấy thật sự yêu Hoàng mất rồi..

Hoàng có đồng ý làm người yêu của Long hôn?Vừa nói hắn vừa chụp tay tui lại..

nhanh chóng tui vội gỡ ra...-Long à...Hoàng..

Hoàng có người yêu rồi.

-Long không tin...Long có thấy bao giờ đâu?

-Không lẽ tui đi giới thiệu khắp thiên hạ hay sao?

-Hãy nhìn sâu vào mắt Long và trả lời Hoàng có cảm tình với Long không?

-Không..

-Tui chẳng ngần ngại nhìn sâu vô mắt hắn mà trả lời.

-Một chút cũng không?

-Không...chỉ ở mức bạn bè bình thường thôi.

Có dịp Hoàng sẽ giới thiệu người yêu Hoàng với Long...Bây giờ Hoàng vô đây lạnh quá hà...Tui đứng lên và bước đi...xin lỗi Long nha..

thật sự thì Hoàng chỉ xem Long là bạn thân thôi...còn xa hơn nữa thì không thể nào...Trái tim Hoàng đã trao trọn cho người Hoàng yêu đó là Tuấn rồi...Đi khoảng 10 bước chân...thì tui quay lại chỗ của hắn rình xem hắn có làm gì đại đột hok....

thì thấy hắn đang ngồi khóc ngon lành...Trời ơi...sao hắn lại như vậy nhỉ...

tui cũng có chút gì đó xao xuyến và bối rối trong lòng...Và rồi tui quyết định bước đi về khách sạn...tui tin trong nay mai hắn sẽ bình tâm trở lại thôi...Thành phố Đà Lạt...

Cuối cùng tui cũng rời xa phố biển thân thương Nha Trang để đến với Đà Lạt – thành phố đầy sắc hương tuyệt hảo này với sức sống mãnh liệt, luôn mát lạnh bên ngoài nhưng cũng nồng nàn ấm áp bên trong lòng người. Biết bao hấp dẫn gợi tình lãng mạn của thiên nhiên...-Wow thật không hổ danh là thành phố mộng mơ, thành phố trữ tình,thành phố ngàn hoa, và là thành phố...ma!!

-Tui hét lên sung sướng.

Thú thật với các bạn chứ từ nhỏ đến giờ đây là lần đầu tiên tui đến đây đó...công nhận mát thật, chẳng oi bức như Sài Gòn...Hiện tại nhóm chúng tui gồm 8 đứa như cũ đang tiến đến Chợ Đà Lạt để mua sắm nè...Bây giờ là 7 giờ tối,trời đang có mưa phùn lác rác vài hột mưa to...-Ông thầy mắc dịch..

hành người ta từ sáng đến giờ ề ầm cả mình mẩy, tối nay ổng mà trả bài là tao “thiên”

ổng luôn đó..

-Con Xuân mập thối lộ.

Con này nổi tiếng trong đám là hung dữ và ăn khủng khiếp...nó mà đề tui một cái chắc tui thành con tép chứ chẳng chơi...Con gái con đứa gì mà nặng gần một tạ...Khiếp!!..

đã vậy còn học đòi làm hướng dẫn viên du lịch...chắc mai một nó hành nghề này,lúc dẫn khách xong về đoàn khách đó ngán mỡ ba năm luôn quá...^^...Trường tui có nội quy là sáng đi thực tập tối về khách sạn là phải khảo bài...ôn lại tuyến đường đã qua...bởi vậy mới căng...cũng may bữa nay ông thầy tâm lí ổng xỏ ***g một lần nữa...Về phần tên Long đẹp trai,từ cái hôm ở Nha Trang đến giờ tui với hấn tuy đi chung nhóm nhưng không nói chuyện gì cả..

biết nói gì đây...Hum bữa hấn ở ngoài bãi biển Nha Trang khóc một trận đã đời xong về trùm mền ngủ một giấc đến sáng...Con trai gì đâu mà khóc rống như gì...Ở Nha Trang tui không có ngủ chung phòng với hấn tui chỉ nghe thằng Tiến mát nói lại là lúc hấn về hai con mắt sưng chùm bụp và đỏ hoe như bị ai đánh,hỏi hấn hấn không nói gì...chỉ trùm mền ngủ...Nghe nhiều đó thui tui cũng đủ biết hấn vì đâu mà thành ra như vậy...Ông thầy không biết chia phòng làm sao mà tối nay tui sẽ ngủ chung phòng với hấn...Cầu trời đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn...-Mày rinh cái chợ Đà Lạt zè luôn đi con kia!

-Tui đề nghị con Xuân khi thấy nó vung tiền ra đụng cái gì cũng mua.

-Rinh được tao cũng rinh rùi đợi mày gởi ý à!

-Hoàng không mua gì sao?

-Bất ngờ thằng Long hỏi tui.

-Ồ...có chứ để mai vô nhà thờ Domain mua luôn,nghe nói ở trống bán áo,khăn len đẹp lắm.

Nói rồi tui quay đi giả vờ lựa đồ với thằng Khang...nhưng lỗ tai vẫn dảnh về phía thằng Hải đó đang nói chuyện với hấn.

-Ê..

Long mày không mua cái gì tặng con dzợ mày sao!

-Biết người ta thích cái gì đâu mà tặng..

Sau câu trả lời của tên Long thằng Hải tiến lại phía tui..

-Đại ca ui...ca thích cái gì, có người muốn mua tặng kìa.

-Đẹp đi...tao cảnh cáo tụi bây từ nay mà còn chọc tao với nó là vợ chồng nữa là tao dọn cho phù mỗ nghe rõ chưa?

-Tui lớn tiếng hăm dọa tụi nó.

Tui bực mình ghê..

thấy tui không nói gì tụi nó cứ chọc hoài...Tui nói zậy thui chứ tụi này lì như trâu,bây giờ thì nó nghe chứ qua ngày mai là tụi nó quên ngay...Bị tui đánh như con không để hoài ấy chứ mà tụi nó có biết sợ là gì đâu...Tui còn nhớ có lần tui hành hạ thằng Hải lớp tui đã man lắm..

các bạn có muốn nghe hok?...Chuyện là như vậy...Hồi đó chính vì cái miệng trời đánh của nó mà tui bị gia đình tên David Tuấn phát hiện trong cái tiệm gà rán ấy..

các bạn còn nhớ không...nếu quên thì lật lại trang trước mà xem...Ngày hôm sau,sau cái ngày tui bị gia đình tên Tuấn hiểu lầm..

lên tới lớp tui đảo mắt khắp lớp rồi trịnh trọng tuyên bố:-Thằng nào tên Phùng Thanh Hải ra đây tao biếu!30 giây vẫn không có động tĩnh gì...lớp tui xì xào bàn tán không biết chuyện gì xảy ra...-Tao đếm từ một tới hai,không ra thì tao vô....

1,2..

tao vô..

Tui đi vào nắm đầu nó lên..

khuôn mặt nó ngây thơ vô số tội..

Tui nghiêng răng trèo trẹo..

-Mày biết tội chưa mẹ!

-Dạ..

em biết em biết...Ngay lập tức tui chụp lấy cái cà ra vát nó đang đeo kéo ra...bịt mắt nó lại...ngồi lên người nó và bắt đầu..

tra tấn...Tui thọt tay vào cái cặp lông bịch bột năng tui chuẩn bị sẵn ra trút như điên lên cái đầu của nó...khỏi nói cũng biết lớp tui la ó cả lên khi thấy nguyên cái đầu nó chỉ một màu trắng của bột năng...

tiện tay tui móc singum từ trong miệng tui đang nhai ra kéo cho dài ra...trét đầy lên tóc nó....

Thú vị nhỉ!...Nó la ó trời...nhanh tay tui cho lun bình nước khoáng tui đem theo uống nhặng thẳng vào cái miệng của nó...Bây giờ nó chỉ còn biết la tiếng Mỹ mà thui...Đồng bọn của nó cầu xin tui tha quá trời lun nhưng tui chưa thỏa mãn.....

tới màn thứ hai...Tui lại thọt tay vào cặp lông cái kéo cắt vải của mẹ tui ra...-Hum nay tao sẽ thiết kế thời trang cho mày nha!

-Tui dụ dỗ nó.

Nó định vùng lên..

ngay lập tức tui chặn lại bằng cách lấy hai chân đè cổ nó dí xuống nền gạch và... “xoẹt...”

đường kéo của tui đi từ lai quần lên tới tận bắp vế của nó lôi ra cả cái underwear màu đỏ bọt đỏ..

thằng này bữa nay chơi hàng nổi dữ...một bên rồi lại hai bên...Sau đó tui mở mắt cho nó và nói:-Xong rồi đó cưng...Nó tông chạy như điên vào cái toilet...lớp tui được một trận cười thỏa thích..

tui thì cảm thấy vô cùng thỏa mãn...Thế là nguyên bữa hôm ấy nó chỉ biết ru rú trong cái toilet mà thôi..

cũng hồng hỉ sao nó lại về nhà được với cái quần xẻ tà như sườn xám và cái đầu dính đầy singum thế nhỉ...Hôm sau đi học tui thấy nó chơi đầu đinh năm phân...hí..

hí...chắc các bạn cũng biết vì sao rồi ha....

nguyên bữa đó bày đặt không thèm nhìn mặt tui chứ...Xía..

giận lấy sẩy cùi...Vậy mà hôm sau nữa..

nó lại là người chủ động nói chuyện với tui mới chết chứ...Kể ra cũng tội nghiệp nó ghê!^^...Có đứa để hành hạ lúc buồn đối với tui cũng thú vị đấy chứ!!..

Đó cũng là dịp tui dần mất những tên còn lại, bởi vậy sau này tụi nó mới tôn tui lên làm đại ca đóá...Phù....

mưa phùn coi bộ zậy mà cũng đủ làm cho ướt mình...nhóm hà bá của tui đã về đến khách sạn...Lúc đầu tui tui định bụng là sẽ ghé một quán bình dân nào đó nhậu một trận khí thế...ai ngờ thằng các đảng Phương – lớp phó hoạt náo gọi điện hủ tui nói là ông thầy hứng lên đòi trả bài làm tui tui ba chân bốn cẳng đồng về...Giờ hóa ra ổng không trả nữa...ông thầy làm như có cơn ấy,“lúc mềm lúc cứng”

.. (không biết cái gì của ổng lúc mềm lúc cứng nhỉ ^^)..

các pạn đừng có tưởng tượng nhiều quá,nhức đầu lắm)...Tại phòng của tui...qui định là một phòng 4 thằng..

có hai giường...2 thằng một giường..

-Tối nay ca ngủ với thằng Long ghen,em ngủ với thằng Hải...-thằng Tiến thông báo.

-Sao..

kì vậy?

-Thì zợ thì phải ngủ với chồng chứ...

Á.. thôi chết lỗ miệng rồi.

Thằng Hải vừa nói xong liền che miệng lại...rồi lập tức chuồn ra phía cửa zọt lẹ khi nó nhận được ánh mắt mang hình viên đạn của tui dành cho nó...-Mày đi đâu zậy Hải chờ tao zới..

-thằng Tiến cũng chạy theo vì sợ bị vạ lây.

Giờ còn lại tui và Long...-Hoàng không thích ngủ chung thì tối nay Long sẽ xuống đất.

-Thôi..

được rồi,ngủ thì ngủ..

nhưng tui nói trước là không được đụng vào người tui đó nha..

bởi vì tui là...hoa đã có chủ rồi.

Phù..

xém chút nữa là tui nói tui là...traị đã có chồng rồi chứ, cũng may là đầu óc còn minh mẫn..

hì..

hì...Tui lấy gối bao xung quanh mình lại,để cho hấn không có cơ hội tiếp cận...Nửa đêm giật mình tỉnh giấc,mở mắt ra thì không thấy hấn đâu...Tui rón rén lồm cồm ngồi dậy bước xuống thì đụng ngay một vật gì dưới chân..

nhìn kĩ thì...trời ơi là hấn...tui có nói là không cho ngủ chung đâu chứ.. Haizzz..

khờ thiệt!!...Tui mở cửa bước ra phía trước khuôn viên của khách sạn ngồi hóng gió....

Hươ lạnh ghê....

-Sao Hoàng không ngủ mà ra ngồi đây?

-là tên Long.

-Á...làm hết hồn...ừ ngủ không được.

-Nhớ người yêu hả?

-Ừ...Tui và hấn lại im lặng...biết nói gì nữa bây giờ...-Hoàng yên tâm...Long không sao đâu.

-À..

ừ...Nói nghe nè..

-Ừm..

nói đi.

-Long nên tìm một cô gái và yêu đi..

đừng hi vọng gì ở Hoàng hết..

Hấn lại im lặng đến đáng sợ...bất ngờ lại hỏi tui:-Người yêu của Hoàng là con trai hay con gái?

-Con...con trai....

Mà Long cũng thích con trai hả?

-Long cũng không biết nữa...đối với mấy đứa con trai như tụi thằng Hải,thằng Khang..

Long thấy không có cảm giác gì hết,mà không hiểu sao Long lại thích những người con trai có vẻ bề ngoài yếu đuối,có chút gì đó nữ tính cần được che chở...như Hoàng chẳng hạn!

-Ê..

tui mà yếu đuối hử?Hấn cười hiền lành...Không còn nghi ngờ gì nữa...Hấn chính xác là Gay Top đây mà...Không biết có ai là Bot đang tuyển Ox hok..

tui làm mai hấn cho...~...Tui thật sự chẳng có cảm giác gì với hấn cả...chắc có lẽ tình yêu tui dành cho tên Tuấn quá lớn đến nỗi trái tim không còn một chỗ trống cho ai hết...-Ừm...hum bữa thấy cô nào rước trước cổng trường dạ..

ghê hả?

-Làm gì có!..

em gái Long đấy chứ!

-Dễ thương nhỉ!

-Nhắc tới nó mới nhớ..

à...hôm bữa Long rủ nó đi bơi với Long..

nó nói nó bị “đèn đỏ”

nên không đi được...Long thì nghĩ “đèn đỏ”

có nghĩa là nó bận nên mới nói “Vậy khi nào đèn xanh thì đi với anh”

..

Vậy mà nó cười như điên làm Long chẳng hiểu nổi...Nghe hấn nói tới đó thôi tui cũng chẳng nhận được cười...tui cười rũ rượi, cười sảng khoái, cười muốn bể bụng...cười tới nỗi hấn phải bực mình:-Bộ điên hay sao mà cười như khỉ vậy?

-Hahaha...ông là anh mà sao...khờ dữ vậy..

(tui thêm nói hấn ngu ghê..

mà thui sợ hấn tự ái).

-Là sao?

-Tui zô ngủ đây..

không cười nữa.

Tui để các bạn đọc giả giải thích cho hấn đó..

người gì đâu mà “lúa”

thấy sợ...Tui bỏ đi về phòng bỏ lại hấn với khuôn mặt ngơ ngác như con nai vàng...Thế là chuyển thực tập Nha Trang Đà Lạt 5 ngày 4 đêm của tui cũng kết thúc trong êm đẹp..

không có sự cố đáng tiếc xảy ra với tui cả...Tui với tên Long vẫn nói chuyện với nhau như trước...Ôi..

Tui nhớ hấn (tên Tuấn) quá đi mất...Xa có 5 ngày mà tui cứ ngỡ 5 thế kỷ ấy chứ...Thật ra...là lúc đi thực tập tui cũng có đem hình hấn theo để ngắm chứ bộ..

nhưng xui xẻo thía nè lúc trên xe trong lúc đang cầm hình hấn thì tui buồn ngủ vì lời thuyết minh của ông thầy quá..

thế là tui chớp mắt...Bỗng nghe tiếng của đám con gái rú lên “Trời ơi...đẹp trai quá à...hình của anh chàng nào vậy vậy”

...rồi còn kê mỗ vô hun chóc chóc...Tui làm rớt hình của hấn rùi..

đành ngậm bồ hòn làm ngọt thôi, chứ không lẽ đòi lại với lí do là “đây là hình chồng sắp cưới của mình”

sao....

Hic...Mất toi tấm hình của hấn về tay bọn con gái hám trai lớp tui..

Vừa về đến nhà lúc 6 giờ tối chưa kịp cất vali là tui gọi ngay cho anh ý...“Ông xã...em về tới nhà rùi nè...qua rước em đi..

có quà cho anh nữa nè..”

“Ok..

anh qua liền,cám ơn bà xã ghen!”

Tầm xong ra là tui đã thấy hấn ở trước nhà đang nói chuyện với papa tui rồi..

Công nhận ba tui có thiện cảm với hấn ghê...-Con chở Hoàng đi chơi lát nha bác..

-Ừ...đi sớm về sớm nha con!

-Dạ!Tui và hấn dừng chân tại công viên Hoàng Văn Thụ...nơi đây có nhiều cặp tình nhân lém!!...-Tặng anh nè..

có thik hok?

-Hả..

khăn len sao..

Sài Gòn nóng mún chết.

-Sao...không thích hả..

để tui đem về cho chó nằm..

-Ờ..

thích thích anh thích lắm..

-Còn cái này nữa nè!

-Cái gì dzọ?

-Lộc nhưng...cái này nghe nói ngâm rượu uống “sung”
lắm!

-Trời đất...anh mà cần tới sự trợ giúp của nó hả?

-Vậy thì thôi!...cái gì cũng không thik..

-Anh nói cho em nghe...cái này chưa chắc gì hàng thật đâu...em mua ở đâu dzạ?

-Ở Đồng Nai..

tại em thấy mấy đứa con gái lớp em nói mua cho bạn trai tụi nó nên em cũng mua theo phong trào.

-Anh nghĩ đây chắc chắn 90% là đồ giả và em bị gạt rồi.

-Thôi mệt..

đừng nói nữa...làm như anh hay lắm dzạ.

Vậy là tui bị lừa thật sao...vậy mà tốn hết 200k mua cái miếng rong biển ép khô này...tiếc thật!!

-Thôi đừng buồn nữa em...anh có tin này hay lắm.

-Tin gì nữa?

-Ngày mai tụi mình sẽ làm đám cưới..

bánh kem,quần áo, phòng tân hôn anh lo hết rồi.

Trời ơi...mình chờ đợi ngày này lâu lắm rồi...Không ngờ hấn lại tâm lí và chu đáo đến thế...-Nhưng..

mai em đi học mà..

-Nghỉ một bữa có chết chóc thằng Tây nào đâu mà sợ..

-Anh đó..

xúi em nghỉ học hoài à..

bị cấm thi ba môn rồi đó bít hok?

-Bất quá em xin phép với lí do là đi lấy chồng..

-Ồo quỉ..

chọc quẻ tui hả?Đúng 4 giờ chiều ngày hôm sau..

trời hanh nắng nhẹ...ông mặt trời bắt đầu khuất sau núi nhưng vẫn cố ngoi lên cười tươi với chúng tui lần nữa..

như muốn chúc phúc cho tình yêu của tui và hấn...Hấn hôm nay trông thật bảnh trong bộ đồ vest trắng tinh khôi..

giày trắng,găng tay bằng vải màu trắng,...trông chẳng khác gì một chàng Bạch Mã Hoàng Tử trong truyện cổ tích...Còn tui...màu đen là màu chủ đạo,điểm nhấn là thay vì đeo cà ra vát tui quấn một chiếc khăn nhỏ sọc caro trắng đen nhìn cute lắm...Không gian khuôn viên vườn nhà hấn hôm nay thật tuyệt vời,trần ngập hoa Lyly và bong bóng hình trái tim màu hồng và màu trắng,chẳng khác gì một tiệc cưới ngoài trời thật linh đình mà tui từng bắt gặp đâu đó trên phim Hàn Quốc hay Đài Loan gì đó...-Hôm nay em đẹp lắm!Hấn thì thảo vào tai tui khi lại gần cho tui khoác vào tay hấn....

Ba mẹ hấn bữa nay nhìn cũng bốc lửa...Công nhận bữa nay ba hấn đẹp trai không thể tưởng tượng nổi...Đứng kế hấn mà tui cứ ngỡ là hai anh em không đũa chứ...nhìn sơ qua không ai biết là hai cha con đâu...Đúng là cha nào con nấy..

Đẹp trai thấy sợ!!

-Hai đứa trao nhẫn cho nhau đi.

-Mẹ hấn nói.

Nhìn mẹ hấn hôm nay cũng thật tươi tắn với nụ cười trên môi...không biết bà ta cười thật hay giả tạo nhỉ...Thôi kệ,miễn có cười là được rồi...Tui ngóng ra phía cửa...xem coi con Xuân Nhi nó có đến quây hôn...Không có...chắc nó sợ tui là cái chắc..

Hấn nâng đôi tay tui lên...nhẹ nhàng và từ tốn hấn xỏ chiếc nhẫn vào và từ từ đưa lên môi hôn nhẹ một cái...trời ơi,lãng mạn quá!!...Tui cũng bắt đầu làm như hấn,đeo nhẫn thui à..

không có hôn tay đâu à nha...Sau đó là đeo dây chuyền Bạch Kim...-Em có đồng ý làm vợ anh không?

-Hấn hỏi một cách nhẹ nhàng và nhìn tui đắm say.

Mím cười tui gật đầu nhẹ và trả lời: “Em đồng ý”

...Bất chợt hấn kề môi lên môi tui hôn đắm đuối trước sự chứng kiến của ba mẹ hấn..

tên này bạo quá hà..

Sau đó tui cùng với hấn khui champagne...nắm tay đổ lên một chồng ly thủy tinh cao ngất ngưỡng...và bắt chéo tay nhau cụng ly...Tiếng theo là màn cắt bánh kem....

Và sau cùng là nhập tiệc...Thức ăn ề hề mà chỉ có 4 người thôi...À quên còn có 2 con Osin nhà hấn đứng hai bên nữa chứ...

Tui và hấn đang trong phòng tân hôn....

(Tui không muốn kể đâu nhưng tại lãng mạn quá....

~).

-Tối nay em sẽ hoàn toàn thuộc về anh!

-Thôi đi ông nội...từ trước giờ đập tui muốn tã tời rồi còn bày đặt xạo xạo..

-Tui bữ môi.

-Nhưng anh có cảm giác cứ như đây là lần đầu vậy!

-Bắt đầu chưa?

-Tui nóng ruột.

-Từ từ chứ em...Sau khi tui và hấn trút bỏ hết những gì gọi là quần áo và ăn bận giống như Adam và Eva...tui mới thấy hấn rụt rè đề nghị:-Em...hôm nay mình...-Mình sao?

-Mình...đổi tư thế nha!

-Là sao?

-Anh “nằm dưới”

...em “cưỡi ngựa”

..

-Cái đồ mắc dịch..

không chịu là không chịu...-Không chịu cũng phải chịu...-Á...bớ người ta có người hiếp ***...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-lua-chon-cua-trai-tim>